

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

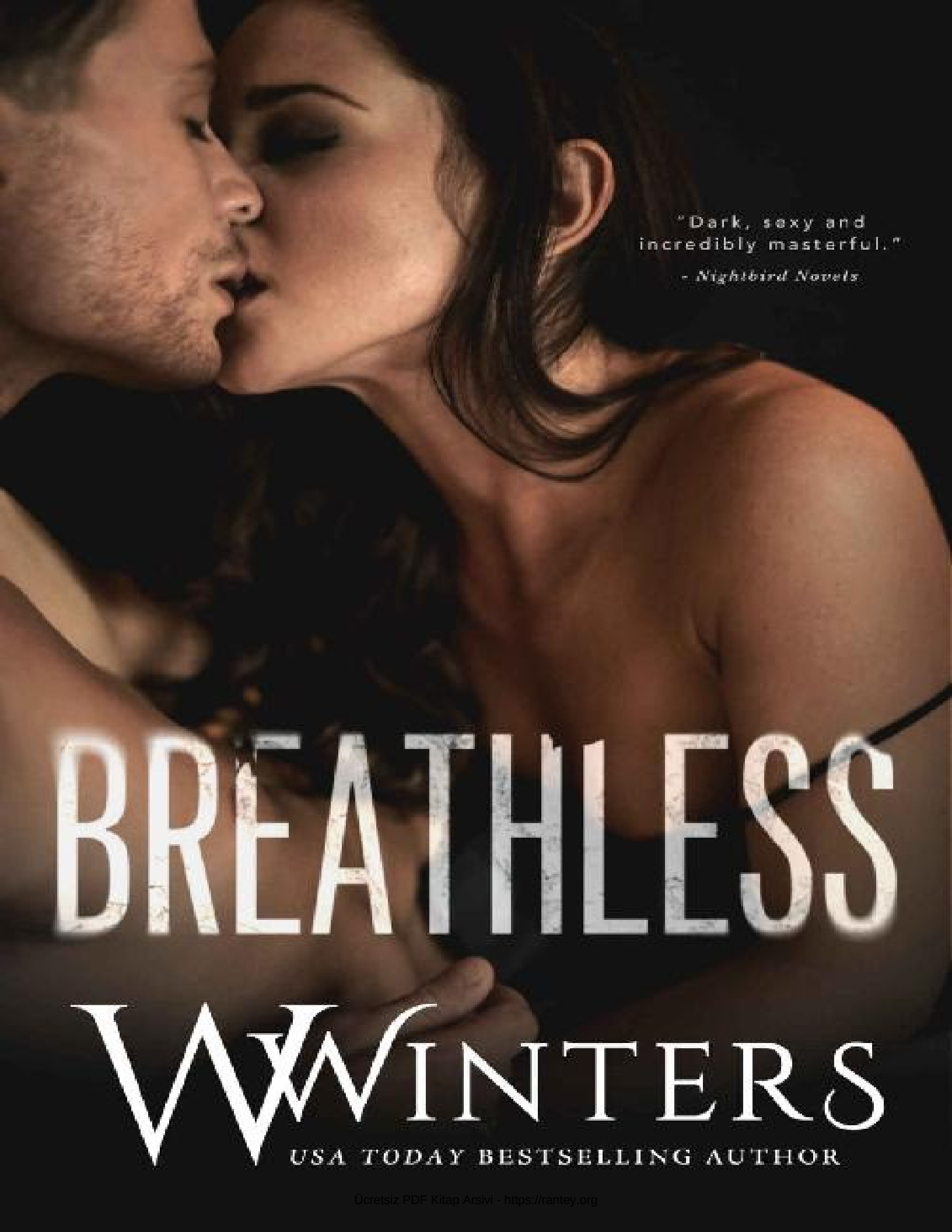
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A close-up photograph of a man and a woman in a romantic embrace. The man is on the left, leaning towards the woman on the right. They are both looking down, and their faces are very close, suggesting an intimate moment. The lighting is soft and warm, highlighting their profiles. The woman has long, dark hair, and the man has short hair and a light beard.

"Dark, sexy and
incredibly masterful."
- *Nightbird Novels*

BREATHLESS

W WINTERS

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

NEFESSİZ

ACIMASIZ SERİ KİTAP 3

Çeviri Kitaplar

Telegram

W WINTERS

ALSOBY WINTERS

Günahkâr Takıntılar Serisi:

Bu Bizim Sırrımız - ÜCRETSİZ!

Küçük

Yalancı

Sahiplenic

i Acımasız

Bağımsız Romanlar:

Kırık

Unutma Beni

Günahlar ve Sırlar Düetleri:

Kusurlu (Kusurlu Düet kitap 1)

Affedilmeyen (Kusurlu Düet kitap 2)

Hasarlı (Damaged Duet kitap 1) Yaralı

(Damaged Duet kitap 2)

İyi okumalar ve en iyi
dileklerle, W Winters xx

AUTHOR'S COPYRIGHT

Copyright © 2018 by Willow Winters Tüm Hakları Saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerdeki kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

NOT: Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür.

Gerçek hayatla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu hikayedeki tüm karakterler 18 yaş ve üzerindedir.

Telif Hakkı © 2018, Willow Winters Publishing. Tüm hakları saklıdır.
willowwinterswrites.com

İÇİNDEKİLER

Hakkında

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

W Winters Okuma Sırası

Possessive'e Kısa Bir Bakış

Önsöz

Bölüm 1

Beni Unutma Önsözüne Kısa

Bir Bakış

Bölüm 1 W

Winters Hakkında

A B O U T

Nefes Nefese Kitap 3

Dudaklarının tadı Cabernet gibiydi ve dokunuşu ateş gibiydi.

Bana yaptıkları gözümü kör etmişti. Asla sahip olamayacağımı düşündüğüm bir şeye kolayca kandım.

Onun için zayıftım ve daha iyi bilmeliydim. Benim gibi bir adamı asla sevemeyeceğini bilmeliydim.

Keşke ölü kalsaydı dediğim bir yanımı ortaya çıkardı.

Aynı hatayı ikinci kez yapmayacağım.

Bana ne kadar yalvardığı umurumda değil.

Onu her şeyden çok arzulamam umurumda değil.

Bu kitap Merhametsiz serisinin 3. kitabı. İkinci kitap *Kalpsiz'in* kaldığı yerden devam ediyor. Sırayla okunmalıdır.

Bethany'e adanmıştır.

*Kartlarımı okuduğunuz için
teşekkür ederim. Ve onunla
birlikte gelen her şey için. xoxo*

*Kitaplarımı bu hale getiren editör ekibime ve betalarımaya özel bir teşekkür. Donna,
Chris, Becca, Teresa, Katie, TJ ve Sophie - siz olmadan bunu yapamazdım.
#TeamWillow*

CHAPTER 1

Carter

Birisi beni kendi evimde öldürmeye cüret etmeyeli uzun zaman oldu. Biri bana silah doğrultup da hikayeyi anlatacak kadar yaşamayalı daha da uzun zaman oldu.

Kulaklarımdaki çınlama yüzünden hiçbir şey duyamıyorum. Bu anı bekliyordum ama böyle olacağını düşünmemiştim.

Beni seviyor, kendime hatırlatıyorum. Beni seviyor amına koyayım. Sevdiğini biliyorum.

Aria'nın yüzü kızarıyor ve silahı sabit tutmak için mücadele ederken elleri titriyor.

Ona doğru bir adım atıyorum ve o da horozu çekiyor. Tıkırtı odayı dolduruyor. Kalbimden geriye kalan ne varsa göğsümde paramparça oluyor, küçük parçalar vücudumda acı dalgaları yaratıyor.

Yüzümdeki hastalıklı sırtış, onu yerinde tutmak için mücadele ederken bile azalıyor ve o muhteşem ela gözlere odaklanıyorum. Beni ona çeken, merhamet etmem için yalvaran, yıllardır hissetmediğim kadar çok şey hissettiren gözlere.

Beni kandıran gözler.

"Silahlarınızı bırakın," diyor Aria, sesi titrek ama yine de net ve yüksek. Şu anda bana tamamen muhteşem görünmesi delilik. Güçlüyken en güzel halini yaşıyor.

"Bırak onları!" diye daha güçlü sesleniyor ve silah sallanıyor. Belli ki daha önce hiç silah tutmamış ya da en azından hiç ateş etmemiş.

Yine de bana doğrultuyor. Kazara patlayıp beni öldürebilir. *Pişman olur mu?* Sorguluyorum ve göğsümde güçlü bir çekilme hissediyorum. Bir duygu kuyusu soğukkanlılığımı bozmakla tehdit ediyor. Namluya bakarken derimin her santimi uyuşuyor, etrafımdaki her şeyin parçalandığını hissediyorum.

Düşmanın önünde.

Kardeşlerimin önünde.

Onun önünde.

"Carter?" Jase'i görmeden duyuyorum, onu dinleyip dinlemeyeceklerini soruyor.

İki kardeşim, Jase ve Declan, silahlarını yerde diz çökmüş üç adama doğrultmuş halde arkamdalar. İkisi kuzeni, üçüncü adam ise eski sevgilisi ve arkadaşı. Hücredeyken dua ettiği isim, onun ağzından duymaktan bıktığım tek isim ona ait.

Üçü de daha birkaç dakika önce bizi öldürmek isteyen adamlar. Aria'nın koruduğu adamlar ve

kurtarmak için beni öldürmeye hazır.

O lanet kırıklar göğsümde açtıkları yarayı daha da derinleştiriyor. Hissettiğim sıkıntıyla birlikte boğazımdaki düğümü de yutarak Jase'e cevap veriyorum.

Bakışlarımı Aria'dan ayırmıyorum. "Bırak onları." Aria'nın yüzünde anında bir rahatlama beliriyor, hatta silahı tutuşunu gevşetiyor, ta ki ben, "Ama o şerefsizlerin eline geçmesine izin verme. Kimse silah tutamaz," diye yutkunuyorum ve yüzüme zorla bir sırtıma yerleştirerek ekliyorum, "Aria hariç."

Kontrol hâlâ benim elimde. Beni dinleyecekler, bu odada bir değeri olan herkes dinleyecek... ama zaman geçtikçe bunun elimden kayıp gittiğini hissedebiliyorum. Ailesinin ne düşündüğünü sadece hayal edebiliyorum, ama kardeşlerimin gördükleri beni parçalıyor. Onu sevdiğimi biliyorlar.

Ve şimdi onun hepimize ihanet etmesini izliyorlar.

"Bırakın onları," diyor Aria daha zayıf bir ses tonuyla, yalvarırcasına. Gözle görülür bir şekilde yutkunarak sonunda bakışlarımı kırıp onlara bakıyor. Gördükleri karşısında irkilerek keskin bir nefes alışını beni mahvediyor. Onlara duyduğu merhamet ve şefkat mide bulandırıcı.

Beni öldürmeye geldiler. O bunu biliyor. Beni öldürebilir.

Onu sevdim. Onu sevdiğimi biliyorum ve bu benim ilk hatamdı.

Öfke yükseliyor ve kanımda çınılıyor. Akıl sağlığım nihayet bana geri geliyor, beni sertleştiriyor ve bana kim olduğumu ve uğruna çalıştığım her şeyi hatırlatıyor.

Her şey parçalanacak. Hepsi onun yüzünden. Onun için *her şeyi* yapardım.

"Hadi gidelim." Nikolai'nin sesini duyuyorum, alçak ve acı dolu. Dudağındaki yarıktan akan kan hâlâ kıpkırmızı ve yüzünde çoktan bir morluk oluşmuş. Yumruğum sıkılaştıkça parmak eklemlerim beyazlaşıyor. Tüm öfkemi ondan çıkarmak için tek ihtiyacım olan bir an. Aria'ma bu sözleri söylemeye cüret ettiği için çenesini kırmak istiyorum.

Onu benden alabileceğim gibi ona uzanırken hiç şu an hissettiğim gibi öfke hissetmemiştim. Çünkü alabilir.

Çünkü o istekli.

"Git," diyor ve Aria'nın sesi ona bakarken güçlü çıkıyor. Silah yine elinde gevşek duruyor. Silahın elinde ne kadar gevşek olduğunu fark etmemiş gibi görünüyor. Onu alabilirdim; şansımı deneyebilirdim. Ama bu onu tehlikeye atma riski taşıyor ve bu düşünce bakışlarımı düşürüyor.

"Şimdi," diye tıslıyor kuzenlerinden biri, Nikolai'nin kolunu çekştirerek. Kumaş çekildikçe gömlek boynunu sıkıyor. Çevremden ona bakarken, Nikolai'nin yüz ifadesine bakılırsa ben de tiksindim.

"Bizimle gel," diye ısrar ediyor Nikolai, sesini yükselterek ona emrediyor, ama aynı zamanda yalvarıyor ve ben dikkatimi Aria'dan alıp Nikolai'nin olduğu adama bakıyorum.

Bana bir zamanlar olduğum çocuğu hatırlatıyor.

Aptal ve umursamaz. Ama o benim yaşadığım şeyleri hiç yaşamadı. O bu hayatın içine atıldı ve her gün hayatta kalmak için savaşmak zorunda bırakılmadı.

Yine de onu alabileceğini düşünüyor.

"Ben kalıyorum," diyor Aria, ben daha bir şey söyleyemeden. Onun bu açıklaması Nikolai'nin irkilmesine neden oluyor. Göğsümde küçük bir umut çırpınıyor. Boğazım sıkılıyor ve göğsüm ağrıyor, sanki yırtılıp açılmanın eşiğindeymiş gibi hissediyorum. *O kalıyor.*

"Bunun için zamanımız yok!" diye bağırıyor kuzenlerinden biri, sanki her an fikrimi değiştirip hepsini öldürecekmişim gibi odaya bakıyor.

Aria olmasaydı haklı olurdu.

Onları o istedi. Onları o seçti.

"Sensiz gitmiyorum," diye hırlıyor Nikolai ve Aria'ya doğru yürüyor, onu almaya hazır. Bu benim silahıma uzanmam için bir işaret.

Bir araya gelmeleri yeterince uzun sürdü ve onu almasına izin vermeyi reddediyorum. Kimse onu benden alamaz. Hiç kimse.

Adrenalin kanımda hızla dolaşüyor, çenem kenetlenirken nefes alışım ağırlaşıyor. Silah elimde sıcak. Daha önce hiç hissetmediğim kadar sıcak. Nikolai'y e doğrultulmuştu; Aria'nınki ise bana.

Üçüne de "Kaçmak için iki dakikanız var" derken sesim derin ve sert. "Carter," diyor ve Aria'nın sesi umutsuz bir yalvarış, ama pazarlık edecek yeri yok ve ben hiç merhametim kalmadı, ona bile. Onu görmezden geliyorum, yaptıklarından duyduğum öfkenin iliklerime kadar işlediğini hissederek sözümü bitiriyorum: "Sonra ateş açacağız."

Aria'nın yüz ifadesi acıyla buruşurken kardeşlerim yavaşça hareket ederek silahlarına uzanıyor ve gerginliği her halinden belli olan Aria duvara doğru geriye doğru sallanıyor.

Nikolai'nin çenesi gergin, açık mavi gözleri nefretle parlıyor. "Benimle gel," diyor nefesinin altından. "Alın onu!" diye emrediyor müttefiklerine.

Ama onu yalnız bırakıp kaçarlar. "Şansı vardı!" diye bağıyor adamlardan biri arkasından. Ayak sesleri yeni cıltlanmış zemine çarptıkça spor ayakkabıları gıcırıyor. Korkaklar. Talvery adamları korkaktır.

"Aria, lütfen," diye yalvarıyor Nikolai, sanki kalbi kırılıyormuş gibi. Sikeyim onu.

"Bir dakika," diye dişlerimin arasından gıcırđıyorum ve sonunda bana bakıyor. Silahı sıkıca kavradım. Tetiğı bir kez çektiğimde ondan sonsuza dek kurtulacaktım. Her şeyi bitirmek için tetiğı çekmeye çok yaklaştım. Gözlerimin içine bakıyor ve keşke ona attığım bakış onu öldürmeye yetse diyorum.

"Git," diye inliyor, gözleri silahımdan ona kayıyor. "Git buradan!" diye bağıyor ona.

"Senin için geri geleceğim," diyor ona sanki uzun zamandır kayıp olan aşkıymış gibi.

Umarım onun için geri döner. Onun gidişini soluk soluğa izlerken burun deliklerim alevleniyor ve göğsüm ağrıyor. *Onun için geri dön, Nikolai. Geri dön ki o lanet boynunu kırabileyim.* Dilimi ısırıyorum, ağzımdaki metalik kan tadını alıyorum.

Yapacağım son şey olsa bile onu öldüreceğim.

Hâlâ ondan kaçıyor. Yumruklarım sıkılaşıırken kör tırnaklarım avuçlarıma batıyor ve öfke ile kıskançlık ölümcül bir karışıma dönüşüyor. Kırmızı görüş alanıma giriyor ve onun hareketlerini takip ederken tetiğı çekmemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Nikolai'nin kaçış sesi koridorda kaybolurken Aria, "Sana söylemek istedim," diye hıçkırır. "Düşünmedim--"

"Bana neyi anlatacaksın?" Ona soruyorum.

"Geldiklerini," diyor sesinde gözlerinde dönenle eşleşen bir acıyla. Parçalanıyor, zorlukla nefes alıyor ve pişmanlığını, vicdan azabını görebiliyorum. Ama aklımda tek bir şey yankılanıyor.

"Biliyor muydun?" Ona soruyorum ve vücudumda iliklerime kadar işleyen bir ürperti hissediyorum.

Beni hiç sevmeydi. Hiç sevmeydi. Sevdiklerini korursun. Her zaman korursun. Ve o beni korumadı.

Aptalmışım ve o düşündüğüm gibi bir kadın değilmiş. O lanet bir yalancı.

"Gerçekten gitmelerine izin mi vereceğiz?" Declan'ın sorusu inançsızlık ve ihanet sisini yarıp geçiyor.

"Biliyor muydun?" Ona tekrar soruyorum, öfkem yeniden geri geliyor.

"Ben, ben..." diye kekeliyor, bakışları yüzümde geziniyor, korku ve acı ela gözlerinin yaşlarla dolmasına neden oluyor. Silahını tamamen indirdi, artık bana doğrultmaya cesaret edemiyordu ve ben de ona yaklaşırken benimkini bıraktım, her ağır adım bir öncekinden daha önsezili geliyordu.

"Carter?" Declan adımı bağılıyor, bir cevap istiyor.

Ona yaklaştığı her adımda, omuzları duvara çarpana kadar bir adım da tersten atıyor.

Silahımı onun elinden almadan önce kılıfına sokuyorum ama o karşı koymuyor. "Carter," diye tekrar seslendi Declan, sevdiğim kadının bana tuzak kurmasını hiç umursamadan. Beni öldürmeye, hepimizi öldürmeye geldiklerini biliyordu ve *hiçbir şey yapmadı*. "Gitmelerine izin veriyor muyuz, vermiyor muyuz?" Declan soruyor.

Bir elimi Aria'nın başının üstündeki duvara dayayıp diğer elimle de kalçasını duvara sabitleyerek gözlerinin içine bakıyorum, bakışlarında beni içine çeken her şeyi görmezden geliyorum. Artık buna sahip olamaz. O gücü elinden alıyorum.

İçimdeki nefretin baskınlığını hissederek ve onun beni incittiği gibi ben de onu incitmek isteyerek, Declan'a zar zor duyulabilen derin bir sesle cevap veriyorum. "Hepsini öldür."

* * *

Jase

Carter'ı Aria'yla yalnız bırakmanın bir hata olduğunu bilsem de Declan'ı odadan çıkarken takip ediyorum.

Hızlı olacağım. Bunu durdurmak için bir şeyler yapmalıyım.

"Declan." Sesimi yükselterek kardeşime sesleniyorum ve koridorda yankılanan ayak sesleri anında kesiliyor. Bana dönüyor, öfke ve gerginlik hala omuzlarından akıyor.

Gözlerimin içine zar zor bakabiliyor.

"Öyle mi?" Ona doğru ilerleyip mesafeyi olabildiğince hızlı bir şekilde kapatırken sesi gergin. Sesimi olabildiğince alçak tutuyorum ve kalbimin göğüs kafesine çarpmasını görmezden geliyorum.

Kimsenin beni takip etmediğinden, ağabeyimin emirlerine karşı geldiğimi kimsenin duymadığından emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum.

"Onlara öldürmek için ateş etmelerini söyleme." Daha onunla tam olarak yüzleşmeden konuşmaya başlıyorum. Kelimelerim kanımda dolaşan adrenalinin verdiği gergin nefesimle karışıyor. "Ateş ederlerse, ıskaladıklarından emin olmalarını söyle."

Declan beni duyuyor; yüzündeki şok ifadesinden duyduğunu biliyorum. Arkamdaki fuayeden gelen öfke kükremesi bana Carter'ın ne kadar dengesizleştiğini hatırlatıyor. Aptalca bir şey yapacak. Asla geri alamayacağı bir şey.

Declan'a "Onlara geri dönüyorum," diyorum ve kolumdan tutup beni kendine çekmesi için arkamı dönüyorum. İlk başta bir şey söylemiyor ama gözlerindeki soruyu ve ihanet hissini görebiliyorum.

Ve beni parçalıyor.

"Onu sevdiğini biliyorsun," diyorum ona, içimde yükselen hüznün acısını hissederek. Carter'ı incitti ama bundan daha fazlası var. O hepimize ihanet etti.

"Ondan sonra olmaz," diye neredeyse fısıldıyor Declan. Yenilmiş bir ifadeyle başını hafifçe sallıyor

"O--" dedikten sonra devam ediyor.

"Seçim yapmak zorunda kalması onun suçu değil," sözcükleri sıkılı dişlerimin arasından geçiriyorum, içimden bir ses onun sadakatinin nerede olması gerektiğine karşı doğru olanla savaştığını söylüyor. "Bunu asla bilmemeliydi."

Declan'ın bakışlarındaki gerilim dalgalanıyor ve tekrar gözlerime ulaşmadan önce arkama bakıyor. "Kalmak için bir seçim yaptı. Talvery bunu bilsin. O kalmayı seçti. Bu onu öldürecek.

Nikolai'yi öldürecek ve gruplarındaki çatlağı daha da derinleştirecek. Nikolai yaşamak zorunda."

Carter'ın bana kızacağını biliyorum ama bunu atlatacaktır. Her şey bittiğinde bana teşekkür edecek. Böyle olmak zorunda. Her şeyi mahvetmesine izin veremem.

Declan başını sallayarak başparmağını çenesinde gezdiriyor ama tek kelime etmiyor.

"Muhafızlara Talvery'ye dönmelerine izin vermelerini söyle. Ama hepsinin onun kalmayı seçtiğini bildiklerinden emin olun. Carter'ı seçti."

CHAPTER 2

Aria

Carter'ın canavar gibi bir adam olduğunu her zaman biliyordum. Zorlukla kontrol altına alınıyor ve öfkesini boşaltmak için bir çıkış yolu arıyor. Her nefes alışında göğsü inip kalkıyor, kasları kasılıyor, omuzları giderek daha da geriliyor. Aramızda geçen endişeli her saniyede, onu tutan hiçbir şey olmadığını biliyorum.

"Onları sen seçtin." Sözleri hesaplanmış, kontrollü bir şekilde söylenmiş, ancak kontrollü görünmüyor. Gerginlik daha da artıyor ve göğsümdeki her sert gümbürtüyle bedenim daha da ısınıyor.

"Hayır," demeye çalışıyorum ama boğazım nefes alamayacağımı düşündüğüm kadar daralıyor. Başımı sallamaya başlıyorum, ama o bir hırıltı çıkararak ön masayı tek bir hareketle ters çeviriyor. Oymalı ahşap antika, o "Defol!" diye bağırırken bedenimi titreten bir gürültüyle duvara çarpıyor.

Sesinin sert tınısı odaya yayılıyor ve ben ondan uzaklaşıyorum, korku beni tüketirken omuzlarım kamburlaşıyor.

Gözlerim yaşıyor ve konuşmaya, ona başka seçeneğim olmadığını söylemeye çalışıyorum. Sadece yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyi yaptım. "Ben asla--"

Bana dönüyor, üç büyük adım atarak ilerliyor, karanlık gözleri beni delip geçerken boynundaki kordonlar geriliyor ve şişiyor.

"Beni vurdun mu?" diye soruyor bana, gözlerinde inançsızlık ve öfkeden başka bir şey yok. Bakışlarının yoğunluğu bile tek başına beni korkutuyor.

"Carter," diye sesleniyor Jase arkamızdan, ama Carter bana dönmüyor. Sanki ona ihanet etmişim gibi bana bakıyor. Sanki yaptığım şey en büyük günahmış gibi.

Onların benim ailem olduğunu unuttu mu? Onları bağışlaması için yalvardığımı ama yine de onları idam edeceğini? Beni onlardan çaldığını ve haftalarca bir hücreye kilitletiğini unuttu mu?

Sanki benden nefret ediyormuş gibi bana bakıyor. Bunu hissediyorum. Ham ve elle tutulur.

Şu anda benden gerçekten nefret ettiğini hissediyorum. Beni yıkan da bu. Çünkü bana ne yapmış olursa olsun, ondan asla nefret etmedim. *Onu seviyorum.*

Carter, Jase'e binadan çıkarılacağımı en duygusuz şekilde bildirirken gözyaşlarım kolayca akıyor.

Kalbim sıkışıyor ve çöküyor ama ayaklarım hareket ediyor, bedenim beni ileri itiyor. Carter da peşimden geliyor ve koridordan yatak odasına koşmamı engelliyor.

"Beni sevdiğini sanıyordum," diye alay ediyor ve ben de acımı bastırmak için elimle ağzımı kapatıyorum.

Onu seviyorum. Seviyorum.

Yemin ederim bu adamı seviyorum.

Beni incitmiş olsa bile ve ben onu incitmiş olsam bile.

Sıcak nefesi yüzümü kaplarken ve bedenim hıçkırıklarla sarsılırken tek bir kelime bile edemiyorum.

"Carter!" Jase omzundan tutup onu benden başka bir şeye bakmaya zorlayarak bağıyor.

Baktığı anda kaçıyorum. Jase'in yanından geçmek için dönüyorum. Carter'ın yanından geçmeye cesaret edemiyorum. Beni engelleyebilir, yakalayabilir ve fırlatıp atabilirdi. Beni kendi evinden kovmak için

Eve.

Saklanma odası yatak odasının arkasında, bu yüzden orası da bir seçenek değil. Carter'ın içinde bulunduğu durum göz önüne alındığında, sözünü tutacağına ve olanları atlatmama izin vereceğine güvenmiyorum, bu yüzden açıklamaya çalışabilirim.

Bunun yerine, titreyen bacaklarımla ve içimden akan adrenalinle ters yöne doğru koşabildiğim kadar hızlı koşuyorum. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken kalçalarımındaki kaslar acıyla çılgık atıyor. Kalbimin ve ayak seslerimin çarpıntısı bunaltıcı. Sıcaktan bunalıyorum, terliyorum ve kelimenin tam anlamıyla iyi değilim. Bir şekilde anlamasını sağlamalıyım.

Kendi yavaş ve alaycı hızıyla da olsa beni kovalamaya başlıyor. Carter'ın arkamda olduğunu duyduğum anda kayıyorum. Dirseğim ve elim, dizim gibi sert, ahşap merdivenlere çarpıyor ve vücuduma ağırlar giriyor. Ağlayabilirim ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Bunu ben yaptım. Bu benim hatam. Arkama bakıyorum ve Carter'ın merdivenleri tırmanmaya başladığını görüyorum. Yakışıklı yüz hatlarında taşlaşmış bir öfke ve baskınlık maskesi beliriyor.

Hücre.

Bu düşünce o anda aklıma geldi. Kendimi kalkmaya ve hücreye koşmaya zorladım. Bir tablonun arkasında olduğunu biliyorum. Hücreye koşup kendimi kilitlersem içeri giremez. Anahtarı bulması zaman alacaktır; umutsuzca ihtiyacım olan zaman. Onun sakinleşmeye, benim de zamana ihtiyacım var. Zamana ihtiyacım var ki ona anlayacağı şekilde nasıl açıklayacağımı bulabileyim.

Merdivenleri koşarak çıktım ve bu ivmeyi kullanarak tepedeki duvarı ittim, koridordan aşağıya doğru kaydım.

Hangisi o? Nefes alışım dengesizleşiyor ve tenimin her santimetresinde soğuk bir ter oluşuyor. Kalbim durmadan atıyor; düzensiz bir şekilde çarpıyor. Zar zor doğru dürüst görebiliyorum.

Salonda altı tane büyük tablo var ve parmaklarım ilkinin etrafında dolanıyor, onu kenara çekmeye çalışıyorum ama doğru tablo değil. Bakışlarım onun geliş sesine doğru savrulurken titriyorum.

İkinci resmi o kadar sert itiyorum ki düşüyor, neredeyse üzerime devriliyor. En az bir metre uzunluğunda ve bir metre yüksekliğinde. Ve doğru olan da bu değil. Çerçeve yarılp çatlıyor ve üzerinden yüksek adımlarla geçmem gerekiyor, geçerken kaval kemiğimi sıyrıyorum ama umurumda değil. *Nerede bu? Onu bulmam lazım, lütfen.*

"Benden kaçamazsın." Carter'ın derin sesi koridorda yankılanıyor ve arkama baktığımda merdivenleri tırmanırken gölgesini görüyorum.

Güm, güm, kalbim gittikçe daha çok çarpıyor. Zar zor nefes alabiliyorum. Hangisinin hücre olduğunu bilmiyorum. Bilmiyorum.

Kutu.

Bu düşünce bile beni koridordan aşağıya, son merdivenlere doğru koşturuyor. Bir kat daha yukarı ve solda. Nefes nefese, koşabildiğim kadar hızlı koşuyorum. Carter'ın onunla konuşmama, açıklama yapmama, af dilememe bile fırsat vermeyeceği düşüncesi her adımda beni eziyor.

Sadece zamana ihtiyacı var. Anlamak zorunda. Anlamasını sağlayabilirim.

Koşarken, silahı ona doğrulttuğumda yüzünün aldığı şekli görüyorum.

Carter, yavaş hareket etme ve ondan kaçmama izin verme arzusunu yenmiş gibi görünüyor, ben koridora ulaştığımda hızını artırıyor. Merdivenleri çıkarken ayak seslerini duyabiliyorum, bu yüzden koşabildiğim kadar hızlı koşuyorum ve neredeyse ofisinin kapalı kapısına çarpıyorum. Yaptığım şeyin acısı ve ihaneti içime işlerken gözyaşlarım diken diken oluyor.

Kendi kaosum içinde düğmeyle o kadar beceriksizce oynuyorum ki kilitli olduğunu sanıyorum ama değil.

Kapı açık ve kısa sürse de içimden bir rahatlama dalgası geçiyor. Şu anda hiçbir şey yolunda değil. Hiçbir şey yolunda değil.

Hiç vakit kaybetmedim; ofisin kapısını kapatmaya da zahmet etmedim. Koşarak kutuya gidiyor, üstünü açıyor ve neredeyse içine düşerek kalçalarımı ve sırtımı sıyrıyorum. İçimden bir çığlık koptu ama bu sadece içgüdüsel. Acı umurumda değil; kapağı kapatıp kendimi içeri kilitlemekten başka bir şey umurumda değil.

Üstünü indirmek için uzanmam gerekiyor ve bunu yaptığımda Carter'ı kapı aralığında görüyorum. Öfke dolu ve koşmaktan kıpkırmızı olmuş yüzünü gördüğümde korku beni felç ediyor. Kapağa uzandığımda tenim buz gibi soğuktu. Kapağı kapatırken parmak uçlarım uyuşuyor.

Bir çıt sesi geliyor, duyuyorum ama ne olduğunu bilmiyorum. Parmaklarım kapağın kenarında kayarak kilidi ararken görmezden gelmeye çalıştığım keskin bir çimdikle birlikte ensemde bir çekilme oluyor.

Karanlığın içinde, Carter'ın giderek yaklaşan ayak seslerini duyarak kilidi bulmaya çalışıyorum ama titreyen parmaklarım kilidi buluyor ve birden fazla klik sesi beni içeri kilitliyor.

Tek duyabildiğim bir an için sendeleyeni nefesim ve sonra bir başkası.

Kulakları sağır eden bir öfke kükremesiyle kutu yerden sadece bir santim kadar kalkıyor. Hâlâ sıcak yüzümden süzülen gözyaşlarımın arasından Carter'ın tüm gücüyle kutuyu kaldırdığını görebiliyorum ama kutu bu tür hareketlere dayanacak şekilde tasarlanmış ve öyle de oluyor.

Kutunun içinde çömelmiş ve kendime tutunmuş bir halde, onun bu konuda hiçbir şey yapamayacağını bilerek nefesimi tutuyorum.

Ancak o zaman boncukların yuvarlanışını duyuyorum. Ancak o zaman incilerin etrafımda yuvarlandığını hissediyorum. Önce dehşet içinde çığlık atıyorum, bir şeyin canlı olduğunu ve karanlık yerde benimle birlikte olduğunu düşünüyorum. Ama bu sadece benim kolyem. Kırılan zincirden düşen boncuklar.

Farkına vardığında gözyaşları serbestçe akar.

Daha fazla ağlamamak için ağzımı kapattığımda göğsüm çöküyor.

Kutu biraz daha hareket ediyor ve o kutuyu bırakana kadar gözlerimi kapatıyorum, bu da vücudumun sahip olduğum az miktarda alanda sallanmasına ve yuvarlanmasına neden oluyor. Küçük bir çığlık atıyorum ama sakinleşmeye odaklanıyorum. Panik atağın ya da daha kötüsünün eşliğindeyim.

Gözlerim hiç olmadığı kadar sıkı kapalı. Nefes almakta zorlanırken şok ve korku hâlâ beni boğmakla tehdit ediyor.

Birkaç dakika geçiyor ve tek duyabildiğim Carter'ın karmakarışık nefes alıp verişini duyuyorum. Bir an için biri içeri giriyor, sanırım Jase, sessizce konuşuyor ve Carter'a sakin olmasını söylemeye çalışıyor, ama kapı yüksek bir sesle kapanıyor ve sonra yine sessizlik oluyor.

Sessizlikten, kalp atışlarımın çarpmasından ve kulaklarımdaki kan akışından başka bir şey yoktu.

Her şey yoluna girecek, kendimi rahatlatmaya çalışıyorum. Anlamak zorunda. Düşüncesi bile

Aklımdan uçup gidiyor. Carter'ın tek bildiği onları, ailemi ve düşmanlarını seçtiğim. Ona bir silah doğrulttum ve tetiği çektim.

Aman Tanrım. Hatırladıklarım aklıma geldikçe başım dönüyor. Sevdiğim tek adamın hayatını tehlikeye attım.

Sonunda gözlerimi açtığımda Carter'ın kiler doğrudan benimkilere sabitlenmişti. Sanki beni görebiliyormuş gibi, bunun imkansız olduğunu bilmeme rağmen. Koyu renk gözleri içimi delip geçiyor, beni olduğum yere mıhlıyor ve yeni bir tür korku uyandırıyor.

Alçak sesle, "Sonsuza dek orada kalamazsın," derken derin sesi içime bir umutsuzluk dalgası gönderiyor.

CHAPTER 3

Carter

Hayatımda daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Zaman geçtikçe saat tik tak ediyor. İhanete uğradığım her zamanı bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirim ama hiçbirini bana yakın olmadığı için hiç böyle hissetmedim. Kimsenin içeri girmesine izin vermedim.

Ne güvendiğim muhafızlar, ne de yardım için yanıma aldığım çocuklar. Sadece benden çaldıklarında ya da ölmemi isteyen başka biriyle pazarlık yapmaya çalıştıklarında onlar tarafından ihanete uğramış hissetmedim.

Kardeşlerimden başka kimsenin bana yaklaşmasına izin vermedim. Yani, kimse bana zarar veremez.

Hiçbir yabancı bana yakın olmadı... onun dışında, sevdiğim tek kadın.

Okyanusun amansız gelgitleri gibi vücudumda bir ürperti dolaşıyor. Burada sandalyede oturup o lanet kutuya bakarken adrenalin azaldı. Parmak eklemlerim morarmış ve kesilmiş, ama başka bir acıyı, göğsümdeki sızıyı düşünmemek için üzerlerine baskı yapmaya devam ediyorum.

Ne zaman gözümü kırpsam, silahının namlusu orada, bana bakıyor.

"Carter." Daniel'in sesi beni düşüncelerimden koparıp bu gerçekliğe geri getiriyor. Çok acıyor; her parçam acıyor. Sandalyede hafifçe doğrulup sonunda gözlerimi kutudan, Aria'dan ayırıyorum. Başımı eğip kardeşimi ve yanında duran adamı süzüyorum. Eli korumalarımızdan biri ve güvenlik şefi.

"Eli incelemeyi bitirdi." Gözlerini benden ayırmamak için mücadele ediyor; bunu gözle görülür bir şekilde yutkunmasından ve ellerini sıkmasından anlayabiliyorum. Sesi bile gergin.

Bunu o yaptı. Daniel'in ona değer verdiğini biliyorum. Ve o da bana yaptığı gibi ona ihanet etti.

Eli konuşmak için öne çıkıyor ve bana buldukları ve imha ettikleri bombaların her birini ve Talvery adamlarının tam olarak nereye kaçtıklarını anlatıyor. Sürpriz yok ve bu noktada hiçbir şey umurumda değil. Tüm bunlara sebep olan kadın hâlâ gözümün önündeyken ama güvenle saklanırken değil.

"Hepsi mi?" Sırf oradaymış gibi davranmak için soruyorum, ağrıyan sırtımı sandalyeye bastırıyorum ve hâlâ lanet kutuya bakıyorum. "Evet, efendim" diye cevap verirken Eli'nin başını salladığını zar zor görebiliyorum. Omuzları dik ve elleri arkasında, eskiden olduğu gibi bir asker gibi görünüyor.

Ama o bana meydan okudu.

"Yaşamalarına izin verdin" diyorum, dikkatimi bir saniyeliğine doğrudan ona çeviriyorum, böylece ne kadar kızgın olduğumu görebiliyor, hakışlarımı ve kaslarımı sertleştiriyorum. Sonra

tekrar kutuya bakıyorum. Merhamet göstermeyi reddettiğim bir adamdan aldığım kutuya. Aria'nın nefes alışları hızlanıyor ve kutunun içinde hareket ediyor.

küçük hapsedilmeler.

"Eli ve muhafızlara yaşamalarına izin vermelerini emrettim." Jase'in sesi ensemden aşağı soğuk bir damlacık gönderiyor. Kanım öfkeyle ısınırken yutkunmak zorlaşıyor.

Teker teker hepsi bana sırtını dönüyor.

Aria tekrar kutunun içine giriyor; ağladığını belli belirsiz duyabiliyorum. İşte o zaman Eli onun kutunun içinde olduğu gerçeğini anlıyor. Ona baktığımda yüz ifadesinin düştüğünü, kafasındaki yapbozun her bir parçasının yerine oturduğunu görebiliyorum.

Lanet yüzünü düzeltmesi ve yüzündeki tiksinti ifadesini silmesi bir an alıyor. Bunu o yaptı. Sonuçlarına katlanacak.

Ona bir şans verdim; beni seçmiş olsaydı ona her şeyi verirdim. Onu sevdiğim için aptaldım. Ya da onun beni sevdiğini düşündüğüm için.

"Git," diye ısrarak emrediyorum, çığ kelimenin boğazımın arkasını tırmaladığını hissederek. Eli aniden arkasını dönüp hemen giden ilk kişi oluyor. Daniel ve Jase geri çekilmek yerine bir adım öne çıkıyorlar ve neredeyse bir saattir terk etmediğim koltuğumda öne doğru eğilirken kaslarım geriliyor, dişlerim gıcırıyor.

"Carter," diyor kardeşim ve Jase'in sesi güçlü ve talepkâr. Aria'nın kutunun içinde inleyerek anlamam için yalvarırken söylediği gibi değil. Bunu duymayacağım. Mazeret falan yok.

"Siktir git." Ona söyleyebildiğim tek şey bu. İçimdeki öfke kabarıyor, bana meydan okudukları için beni canlı canlı yiyor.

"Carter." Daniel'in sesi daha yumuşak, daha yatıştırıcı. "Sadece bir dakikalığına rahatla. Sakinleş," diyor bana.

Olanlara inanmayı reddederek zar zor nefes alabiliyorum.

"Duydun mu bülbül?" Kardeşlerimle yüzleşmek yerine ona soruyorum. Öne doğru eğilip kutuda beni görebileceğini düşündüğüm bir dikiş ararken sandalyenin ayakları zemini tırmalıyor. Ona "Sadece sakınleşmeye ihtiyacım var" derken affetmez bir acılıkla bakıyorum.

Jase, "Talihsiz bir olaydı ama bunu lehimize kullanabiliriz," diye konuşurken içimde kükreyen duyguların derinliğini hissedebiliyorum.

"Talihsizlik mi?" Ona bakarken sesimdeki inançsızlığı ve zehri gizleyemiyorum, sonunda koltuğumdan kalkıyorum. Ani hareketin gücü sandalyeyi geriye itiyor. Tek duyabildiğim, kardeşime yaklaşırken kalbimin ağır adımlarımla aynı anda attığı.

Benimle aynı boyda, sesinde aynı kararlılık.

"Kesin şunu," diyor Daniel ve aramıza girip her ikimizin de göğsüne sertçe vurarak bizi ayırıyor. "Peki ya Aria?" diyor beni geri iterken hızla. Bakışları onun apaçık ihanetinden başka bir şey düşünmem için bana yalvarıyor. "O iyi değil." Bana bariz olanı söylemek için sesini alçaltıyor ve sonra bana dönmeden önce bakışlarının ona kaymasına izin veriyor.

"Peki ya o?" Ona sert bir tonda soruyorum. Ellerim öylesine sıkı yumruklar oluşturuyor ki, parmak eklemlerimdeki derinin neredeyse çatladığını ve orada bulunan kesiklerin daha da genişlediğini hissedebiliyorum.

Kutudan gelen bir inilti kardeşlerimin dikkatini çekiyor, ben onlara bakarken ikisi de ona doğru bakıyor.

"Neden umursuyorsun ki?" Daniel'la alay ettim. Onlara acı gerçeği hatırlatmak için sesimi yükseltiyorum, "Onları o seçti."

Hıçkırıklar arkamdaki kutudan geri dönüyor ve bu beni öfkeliyor. "Şimdi ağlıyor," diyorum, onlara değil de ona doğru konuşarak kutunun olduğu yere yaklaşıyorum. Kutu artık ortasından çıkmış, eğrilmiş ve yapılamayacağını bildiğim halde açmaya çalıştığım için halının ucunu düzensiz hale getiriyor.

"Kafama silah dayadığında ağlamıyordu!" Her şey beyaz bir gürültüye dönüşüyor. Kardeşlerim ne derse desin, sevdiğim kadının kendi hayatından korktuğu için benden saklanırken durmaksızın ağlaması, hepsi.

Şu anda her şeyden nefret ediyorum. Herkesten nefret ediyorum. Ama en çok kendimden nefret ediyorum.

"Ailesinin bizi öldürmeye geldiğini öğrendiğinde ağlamıyordu. Hepimizi öldürmeye!" Son kısmı kontrol edebileceğimden daha yüksek ve sert çıkıyor ve kutunun üstünden kitap raflarına uzanarak bir sırayı kenara itiyorum. Sert kapaklar ve sayfalar yere çarpmadan önce bir çırpıda uçuşuyor.

"Öyleydim!" Tekrar, "Öyleydim!" diye haykırdığını duydum.

Ama tek yaptığı, üstündeki tüm rafları yıkmaya devam etmem için beni ateşlemek. Etrafına düşen tüm kitaplar, bazılarının kutuya çarpması, sadece daha yüksek sesle ağlamasına neden oluyor.

Ondan nefret ediyorum.

Hepsinden nefret ediyorum.

Her şeyden nefret ediyorum.

İki kardeşimin beni ofis penceresine doğru çekip raflardan uzaklaştırması gerekiyor. Nefesimi tutarken, hepsini yok etmeyi düşünüyorum. Bu zengin iç mekanın her parçasını mahvetmeyi. Benimle alay ediyor. Bu bir kontrol cephesi ve benim artık hiçbir kontrolüm yok. Kontrolün zerresi bile yok.

"Sen beni hiç sevmedin!" Ona bağıríyorum. "Bana karşı gelmemen gerektiğini anlayana kadar seni o lanet hücrede tutmalıydım!"

"Lütfen Carter, açıklamama izin ver," diye ağlıyor.

"Sana karşı çok iyiydim amına koyayım," diye alabildiğine yüksek sesle alay ediyorum ona, soğukkanlılığımın da merhamet kırıntıları gibi bozulduğunu hissederek. Avazım çıktığı kadar bağıríyorum, bir şeyleri parçalamak istiyorum. İnsanlığımın her bir zerresi işe yarayacak.

"Dur," diyor Daniel, başı benimkine yakın. Beni soğuk cam pencereye doğru itmek için tüm gücünü kullanırken, o kadar yakın ki vücut ısısının yakıcılığını hissedebiliyorum.

Jase homurdanırken bana "Sorun yok," diyor, yüz ifadesi gerilmiş ve yüzü efordan kızarmış. Derimin her santimi daha önce hiç hissetmediğim bir acıyla uyuşmuş durumda.

Onlara hiçbir şeyin yolunda olmadığını ve asla durmayacağımı söylemek istiyorum. Asla. Benden geriye bu kabuk adamdan başka bir şey kalmadı. Ama onlara kaçmalarına izin verdikleri adamları bulacağımı ve Aria'nın bana nasıl ihanet ettiğine dair tek bir kelime bile edemeden boğazlarını parçalayacağımı söyleyemeden, kapıdan küçük bir ses geliyor.

"Siktir." Daniel ona, Addison'a koşmak için beni bırakmadan önce kelimeyi zar zor nefes alıyor, ama çok geç kalıyor.

Addison ne kadar gördü ya da ne gördü bilmiyorum ama yüzü solgun.

Aria hâlâ kontrolsüzce ağlıyor ve bu belli olacak. Onu incittiğim ve korktuğu çok açık. Benden korkuyor çünkü kendimi kaybettim. Başka hiçbir şeyin önemi yok.

Artık saklanmak yok. Ne kardeşlerimden, ne de Talvery'lerden. Kardeşim Tyler'la hala tek bağlantım olan Addison'dan da.

Utanç ve iğrenme, yutması acı veren bir kokteyl, ama yutuyorum.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Addison'ın sesi ofisimin kapısında dururken güç ve panik arasında gidip geliyor. Gözleri benden Daniel'a kaydı.

"Ne zamandır orada dikiliyorsun?" Daniel Addison'a sorar.

"Yeterince uzun... için..." Addison Daniel'a bakmakta bile zorlanıyor. "Ona zarar veriyorsun," diyor Addison bana doğru zar zor bakarak.

Aria'nın hıçkırıkları hıçkırıklarla noktalanıyor, sanki çaresizce nefes alıyormuş gibi

Ağlamalarını susturmak için çaresizce durdu.

"Aria?" Addison'ın sesi daha önce ondan hiç duymadığım bir umutsuzluğu yansıtıyor ve içim paramparça oluyor. İçimde kalan öfke kırıntıları parçalanıp midemin çukuruna dağılıyor. Derin, titrek bir nefes alıyor, gözleri korkuyla irileşiyor ve yarım adım geri atıyor.

"Daniel," diyor tereddütle, gözleri utanç ve inançsızlıkla irileşirken vücudu o kadar güçlü titriyor ki odanın öbür ucundan bile görebiliyorum. "Bunu kabul edemez misin?"

Siktir. Sikeyim. Her şey mahvoldu!

Jase beni bıraktığında duruşumu düzeltiyorum, yoldan çekilip Aria'ya birkaç adım daha yaklaşıyorum, benden uzaklaşıp Addison'ın görüş alanından çıkıyorum. Ama bu hareket onu Addison için çok daha belirgin hale getiriyor.

"Çıkarın onu dışarı," diyor ve talebi korku perdesiyle geriliyor. Kutuyu işaret ediyor ama bakışlarını Daniel'dan çalmasına izin vermeye cesaret edemiyor.

Daniel ona bir adım daha yaklaşıp ellerini havaya kaldırırken, "Addison, sen karışma," diyor.

"Ciddi misin lan sen?" Her kelime küçümsemeyle çatlarken, yüzünde acı büyüyor. "Daniel, ona yardım et." Daniel'dan uzaklaşıp ofise doğru ilerlerken ve raflara yaklaşırken son kelimeyi mırıldanarak söylüyor. Neredeyse yere düşen kitaplara takılıyor ama kendini dik tutmayı başarıyor. Jase ve benim nerede olduğumuza bakmak için gözlerini ondan ayırıyor. Kutuya, sessiz duran Aria'ya yaklaşmaya çalışırken ikimiz de hareket etmiyoruz ve bir an için onun iyi olup olmadığından endişeleniyorum.

"Neden hücre dedi?" Addison soruyor ve ben bu kelimeyi ne zaman söylediğimi ya da nasıl kullandığımı düşünmeye bile başlayamıyorum. Görebildiğim tek şey kırmızı ve hafızam beyaz bir sis.

"Addison, lütfen," diye yalvarıyor Daniel ona.

"Ona zarar veriyor, onu bir hücreye mi koyuyor?" diye haykırıyor ve sonra birazcık pişmanlık ya da iğrenme duygusunu öfkeye dönüştürüyor. "Buna izin veriyorsun! Biliyordun!"

"Kendini oraya o koydu," diyorum Daniel'a yöneltilen sorgulamayı keserek ve Addison'ın dile getirilmemiş ama çok açık olan düşüncelerine karşı bizi savunma ihtiyacı hissederek. "Söyle ona, Aria." Sesimi yükseltiyorum, soğuk kanımın damarlarıma dolduğunu hissediyor ve onun sesini duymak için dua ediyorum.

"Ona ne yaptın?" Addison'ın soluk soluğa söylediği sözler suçlamalarla doludur.

"Hiçbir şey." Aria'nın sesi nihayet duyuluyor, ancak titriyor ve bizimkine kıyasla çok küçük.

Sertleşmiş bir çeneyle ona bakmaya cesaret ediyorum, bakışlarımı daraltıyorum ve bunun için beni suçlamasına izin vermiyorum.

"Buraya kaçtı ve saklandı çünkü kafama silah dayadı." Her kelime daha sert çıkıyor, ama Addison Aria'ya yaklaşırken olduğum yerde kalıyorum.

"Addison," diyor Daniel onu ikna etmeye çalışırken, sesini alçak tutarak, ama inkar etmemek için, "çık dışarı."

"Siktir git," diye tükürüyor ona ve sonunda elini kutunun üzerine koyuyor.

"Aria," diye sesleniyor ona, avucunun içini arkasındaki kutuya vurarak, yine de yüzünde meydan okuyan bir ifadeyle Daniel'a bakıyor.

Aria, Addison'ın gitmesi, onu rahat bırakması ve bu işe karışmaması için inliyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye cevap vermekte gecikmeyen Addison'ın gözyaşları yüzünden süzülüyor.

"Ağlama," diye yalvarıyor Daniel ona, öne çıkıp Addison'a uzanmaya çalışıyor. Ortaya çıkan tokat o kadar sert, o kadar acımasız ki, neredeyse kendi tenimde hissediyorum. Daniel'ın yanağı anında kıpkırmızı oluyor, Addison "Dokunma bana!" diye bağırırken başı yavaşça geriye dönüp ona bakıyor.

"Addison, yapmalısın." Addison kendini tamamen kaybetmeden önce Daniel ancak bir kelime daha söyleyebiliyor. Sesi olması gerekenden üç oktav daha yüksek, tüm vücudu yeni bir intikam duygusuyla titriyor ve daha da telaşlanıyor.

"Ona ne yaptı?" Aria'nın hıçkırıkları Addison'ın sesinde yankılanırken öfkeyle sallanıyor.

Ona ne yaptım ben? Aria'ya?

Onu bildiğim tek şekilde sevdim. Başım hafıflıyor ve bildiğimi sandığım her şeyin hiçbir anlamı yok.

Bunun asla iyi olmayacağını bilmeliydim. Onun gibi bir kadını elimde tutamayacak kadar berbat durumdayım. Herhangi birini tutmak için. Ben ona ne yaptım? Onu bana ihanet etmeye, beni öldürmekle tehdit etmeye zorladım.

"Aralarında ne oluyor--" Daniel kendini savunmaya başladı, beni değil. Aria ile olan ilişkimi değil. Çünkü bunun savunulacak bir yanı yok. Bunu içten içe biliyorum.

Dışarı çıkmak için kapıya doğru bir adım atmaya çalışıyorum ama Addison Daniel'a bağırıp onu iterek yanına gitmeye çalışınca duruyorum.

"Lütfen, sadece git!" Aria ona yalvarıyor ve bu Addison'ı onu kutudan çıkarma konusunda daha da kararlı hale getiriyor.

Addison Daniel'a bağırırken, ağır ve uyuşmuş bacaklarımı ilerlemeye zorluyorum. "Biliyordun! Ona ne yaptığını biliyordun!"

Damarlarımdaki buz kanımı donduruyor ve kalbim sıcaklık olmadan atmayı reddediyor. "Nasıl yapabildin?" diye feryat ediyor.

Tek bir günde her şey yıkıldı.

Ofisten çıkıp kapıyı arkamdan kapattığımda ve kısır koridora sızan belli belirsiz çığlıkları duyduğumda bile her şeyin mahvolduğunu ve hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyorum.

Her şey bozuldu ve tek bir parçasını bile onarmanın bir yolu yok.

Her şey tamir edilemeyecek kadar bozuldu.

CHAPTER 4

Aria

Onları öldürmeyeceklerdi. Carter ve kardeşlerinin bunu asla yapmayacağını düşünmek istiyorum. Ailemi benim önümde infaz etmezlerdi. Kutunun karanlığında gözlerim yanarken tek düşündüğüm bu.

Nikolai yapardı ama.

Beni serbest bırakmak için Cross kardeşlerin hepsini öldürebilirdi. Ama onları ve olan biten her şeyi bilmiyor. Onu aksi yönde ikna etme şansım olmadı; tek bildiği kaçırıldığım. Geçen her saniye paniğimi yatıştırıyor, Nikolai ile konuşmam ve bunu durdurmam gerektiğini biliyorum. Her şeyin durmasına ve beni dinlemelerine ihtiyacım var. Bu kalın kafalı adamlardan birinin beni dinlemesine.

Beni dinleselerdi bunların hiçbirisi olmazdı.

Titreyen bir nefes vücudumu sert ahşaba karşı titremeye zorluyor ve boynum ani bir derin nefesle kavisleniyor.

Panik atak mı yoksa gerçeklikten keskin bir kopuş mu beni titretiyor bilmiyorum. am.

Ya da korku. Carter'ın yapabileceklerini bildiğim ve düşündüklerime karşı duyduğum ham ve felç edici korku bu kutudan çıktığımda bana ne yapacağını merak ediyorum.

"Seni seviyorum," diye inliyorum tekrar, gözlerimi sıkıca kapatıp kelimeleri zorlayarak. Keşke her şeyi geri alabilseydim ama bunun alternatifi ailemin gözümün önünde ölmesini izlemektir. Nikolai'nin kafasının arkasından vurulmasını izlemek. Ellerimle sıcak yüzümü kapatıyor, bu düşünceyle başımı deli gibi sallıyorum.

"Kimsenin ölmesini istemiyorum." Kutu sallanırken ve sonra bir el tepesine vururken boğuk kelimelerim zar zor duyuluyor.

"Aria, lütfen." Addison'ın sesi çaresiz ve ben çok utanıyorum. Bu kutuyu terk etmek istemiyorum. Kendimi yine bir çocuk gibi hissediyorum, dolaba saklanıyorum ve kendime dışarı çıkmazsam bunun gerçek olmadığını söylüyorum. Eğer burada kalırsam, bunların hiçbirisi gerçek olmayacak.

"Sana zarar verdi mi?" diye soruyor, ama sorusu daha çok bir ifade. Soru bir arkadaştan bir arkadaşına geliyor. Birinden, sevdiği birinden saklanan ve histerik bir şekilde ağlayan bir kadına yöneltilmiş. Bir kutunun içinde saklanan yetişkin bir kadın. Bunun nasıl görüldüğünü çok iyi biliyorum ama anlaması için ona nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. O bu dünyadan değil. Carter'ı da benim gibi tanımıyor. Yine de, bunların hiçbirisi bunu doğru yapmaz. Hiçbiri. "Ne kadar zamandır

Bunu yapıyor muydun?" Bu soru üzerine sesi kesiliyor ve benim için ağladığını duyuyorum.

Keşke burada ölebilseydim.

"Çık dışarı!" diye bağıyor bana, kutuya vururken sesi hırıltılı çıkıyor.

Yalnız olduğumuzu biliyorum; Jase Daniel'ı gönderdi ve saatler önceymiş gibi gelen ama muhtemelen sadece birkaç dakika olan kapının kapanma sesini duydum. Şu anda odada sadece Addison var, kutuyu tutarken ağlıyor ve sanki yanlış bir şey yapmış gibi benden özür diliyor.

"Beni dinlemedi," diye fısıldıyorum kutunun karanlığında kimseye. Ne zaman açıklamaya çalışsam beni dinlemedi. Sözümü keser ve defolup gitmemi söylerdi. Tıpkı onun gibi. Bu noktada, yaptığım şeyi Carter'ın gözünde affedilebilir kılacak bir savunma yapabileceğimi sanmıyorum.

"Çık dışarı!" diye daha da yüksek sesle bağıyor. Bu noktada sesi boğuk geliyor ve bedenini ağır bir şekilde kutunun üzerine koyduğunu, üzerine düştüğünü ve ağladığını duyuyorum. "Bunu nasıl yapabildi?" diye fısıldıyor ve sonra burnunu çekiyor. Carter'ın bana yaptıklarından mı yoksa Daniel'ın buna nasıl izin verdiğinden ve savunduğundan mı bahsediyor bilmiyorum. Onu bu şekilde görmek... Addison'ın onu nasıl gördüğünü değiştirdi ve bu beni öldürüyor.

"Bunun olmasını hiç istememiştim," diyorum ona güçsüzce, gözlerimi kapatıp karanlıkta görmek için saatlerce zorlandığım ve sıcak gözyaşları döktüğüm için yandıklarımı hissederek.

Tekrar hareket ettiğini duyabiliyorum ama ne yaptığını bilmiyorum ve sesi çok uzağa gitmiyor. "Çok özür dilerim. Bilmiyordum... Bilmiyordum."

Yavaşça uzanarak, uyuşmuş parmaklarımı kutunun kilidini açmaya zorluyorum, kalbim o kadar sert atıyor ki, atmayı tamamen bırakacakmış gibi hissediyorum.

Kapağı kaldırıp açtığımda ışık içeri süzülüyor ve gözlerimi kısıyorum. Çok acıyor. Gözlerim yanıyormuş gibi hissediyorum ama Addison titrek bacakları üzerinde önümde ayağa kalkıp kollarını bana doladığında üst kısmı daha da açmaya zorluyorum. Beni sertçe göğsüne çekerken ben de ona daha sıkı sarılıyorum ve gömleğinin ince pamuğunu elimde sıkıyorum. Tek söyleyebildiğim "Bu senin hatan değil" oluyor ve kelimeler o kadar düz, kulaklarıma o kadar eksik geliyor ki onları sertleştiriyorum, onu geri çekiyorum ve orman yeşili gözlerine bakıyorum.

"Yanlış bir şey yapmadın," diyorum ona.

Orada sıkıntılı bir ifadeyle duruyor, gözyaşlarını siliyor ve başını sallıyor. "Sana ne yaptı?" diye soruyor usulca, ben titrek bacaklarla kutudan çıkıp kapalı kapıya bakarken hâlâ bana tutunuyor. Üşüdüğümü hissediyorum; çok soğuk.

Carter'ın izlediğini düşünmeyen bir parçam bile yok. İzliyor olması gerektiğini biliyorum. Kutunun dışında olduğumu bildiğini düşündüğümde ilk içgüdüm kendimi tutmak oluyor. Kollarımı omuzlarıma dolamak ve beni cezalandırmasını beklemek. Kapalı kapıya bakmaya zor dayanıyorum.

Addison beni sarsıcı bir güçle kavıyor ve gözlerinin içine bakana kadar sarsıyor. "O sana ne yaptı?"

Sadece ağlamak istiyorum. Nereden başlayacağımı bilmiyorum ama utanç boğazımı tıkıyor ve konuşmamı engelliyor.

"Bana söylemen sorun değil," diye fısıldıyor ama kelimeler zorlukla çıkıyor. Benimle bu kadar sakın konuşurken gözlerinin kenarlarından taze yaşlar süzülüyor. "Her ne yaptıysa bana anlatabilirsin. Sorun yok."

"Bu benim hatam," diye başlıyorum ve ağzını kapatırken korkunç bir nefes nefese kalıyor. Acıyor, her şey acıyor, ama bana yaralıymışım gibi bakıyor ve ben daha iyisini bilmiyorum, bunun neden olduğu acıyı açıklayamıyorum.

Başını şiddetle sallıyor ve bana bakıyor.

"Anlamıyorsun," diye onu ikna etmeye çalışıyorum ama sesim çatlıyor ve tek düşünebildiğim

Benim hatam olduğunu tekrarlayıp duruyorsun. Gerçekten öyle.

"Benden nefret edeceğini biliyordum. Biliyordum..." Ofisin kapısı açıldığında cümlemi tamamlayamıyorum. İçimi korku kaplıyor ve geriye sığıyorum, bacaklarımın arkasını kutuya çarpıyorum ve neredeyse içeri yuvarlanıyorum. Addison sanki benim koruyucummuş gibi içeri girenlere karşı beni koruyor.

"Çık dışarı!" diye içeri girene dudak büküyor ve eşit miktarda merak ve dehşetle omzunun üzerinden bakıyorum. Kendimi güçsüz ve zavallı hissetmeme, parmaklarımın uyuşmasına ve göğsümün kabarmasına rağmen.

Sadece Daniel.

"Addison, lütfen." Daniel'ın gözleri kızarmıştı ve ben şok olmuştum. "Hadi buradan çıkalım, tamam mı?" Ellerini havaya kaldırarak yumuşak bir sesle konuşuyor ve bize iki yaralı hayvanmışız gibi yaklaşıyor. "Gidebiliriz," diye teklif ediyor.

"Özür dilerim," diyorum ve kelimeleri güçlkle çıkarabiliyorum, Daniel'ın bakışlarına bakıyorum ki ciddi olduğumu anlasın. "Çok özür dilerim." Sesim berbat çıkıyor.

"Ona bak." Addison Daniel'a doğru adım atarken sesi ofiste yankılanıyor. "Ona bak!" diye bağıyor Daniel'ın yüzüne ve Daniel başını eğip sallayarak konuşmaya çalışıyor. Addison anlamıyor; tek gördüğü acı. Ve çok fazla acı var.

Daniel ona sertçe, "Benim haddime değildi," diyor ama yüz ifadesi anlaması için yalvarıyor. Hiçbir şey bilmezken bunu nasıl yapabilir?

"O iyi değil ve bunu ona kardeşin yaptı." Bir adım daha atıyor ve hâlâ arkasında duran beni işaret ediyor. "Sen hiçbir şey yapmadın!" diye bağırırken alt dudağı titriyor. Omuzlarımı daha sıkı tutuyorum ve kendimi çok küçük hissediyorum. Artık ne düşüneceğimi bilmek zor, ama onun ne gördüğünü biliyorum ve bu kalbimi kırıyor.

"Başka seçeneği yoktu--"

"Saçmalık!" diyerek onun sözünü kesiyor ve giderek daha yüksek sesle bağıyor, "Ona zarar vermesine izin verdin!"

Sessizlik zamanı sıkıştırıyor, saati daha hızlı işlemeye zorluyor. Başım sersemlemiş gibi hissederken ve nefesimin aynı hızla gelmesini engelleyemezken an hızla geçiyor.

Kendime daha sıkı tutunuyorum, dik durmak için mücadele ediyorum.

"Gidiyorum ve onu da yanımda götürüyorum." Öfke gitmiş; Addison'ın sesinde sadece kararlılık var. "Tanrı yardımcım olsun, eğer yoluma çıkarsan sana asla geri dönmem. Asla, Daniel."

"Beni terk mi ediyorsun?" diye soruyor, gözlerindeki bakış sertleşiyor, yoğun duyguların titremeleri sert çenesinde gezinirken bile gümüşler parlıyor. Kararlılığı hâlâ orada, hâlâ boyun eğmiyor.

"Seninle nasıl kalabilirim?" diye soruyor, gözyaşlarını aceleyle silerken ses tonundaki sefaleti gizlemeye çalışıyor. "Bunu bile bile nasıl burada kalabilirim?"

Addison'ın içindeki öfke kırıntıları yok olur, yaptığı şeyin farkına varması öfkesini ve tiksintisini bastırır. Onu terk ediyor.

"Yapma bunu," diyorum sonunda, ileri doğru itip Addison'ın kolunu tutarak. Ona yalvarıyorum, "Araya girmene gerek yok; ihtiyacın yok--"

"Mesele ne yapmam gerektiği değil," diye yumuşak bir sesle konuşuyor Addison, ama yüzündeki umutsuz ifadeyle çelişen bir eşitlikle. "Bu benim ne yapmak istediğimle ilgili." Daniel'a dönüp elimi tutarak bir kez daha, "Gidiyorum ve onu da yanımda götürüyorum," derken sesi hiç titremiyor. Hızlı bir nefes alışla ve koyu yeşil gözlerinden süzülen yaşlarla duraksıyor ama sonra ekliyor: "Beni takip etme Daniel."

"Yapacağımı biliyorsun," diyor ona pişmanlık duymadan, ama aynı zamanda gitmesine de itiraz etmeden.

Elim Addison'inkinde çok soğuk hissediyor ve tekrar konuşmaya çalışıyorum ama o beni susturuyor. "Lütfen, bunu benim için daha da zorlaştırma," diye konuşuyor benimle, çaresiz bir dua gibi gelse de.

Çok uzun süre sessiz kaldı, acı havada asılı kaldı. Bakışlarım ikisi arasında gidip geliyor; adam ona bakıyor, ama kadın açık kapıya bakıyor.

"Gitmem gerek," diyor tekrar, elimi sıkıyor ve ben de onun için sıkıyorum. Carter'ın ayak seslerini ya da sesini duymak için dua edip duruyorum. Herhangi bir parçası bana gelsin ve bunu düzeltsin diye. Sebep olduğum karmaşayı düzeltmesi için.

"Bunun olmasını istemiyorum," diyorum ve Addison'ın bana bakması için elini çekiştirirken kelimeler nefesimin altında sertleşiyor. O da bakıyor. Daniel'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ama ona bakmıyorum; onun yerine Addison'a yalvarıyorum ve bana inanmasını istiyorum. "Bilmiyordun," diye yalan söylüyorum. İkisini birbirinden ayırmamak için binlerce yalan söyleyebilirim.

Daniel'ın göz ucuyla rahatsız bir şekilde kaydığını görebiliyorum ama tepki vermiyorum. Addison elimi tekrar sıkarken yüz ifadesi yumuşak ve sempatik bir hal alıyor. "Onlar için yalan söylemek zorunda değilsin." Sesi içimi tırmalayan bir hüznle kaplı. Bana sahte ve yumuşak bir gülümseme veriyor ve "Onlar büyük çocuklar ve ne yaptıklarını biliyorlar" dediğinde bu gülümseme duraksıyor. Daniel'a dönerek ekliyor: "Böyle bir şeyi asla kabul etmeyeceğimi biliyordun." Duyguları her bir sözcüğünü ve Daniel'ın bakışlarındaki sertliği mahvediyor. Ona bakmaya dayanamıyorum, sözlerinin onları ve aralarında kalan sevgiyi yok edişini izliyorum.

"Bitti artık. Ve ben çıkmak istiyorum," diyor aralarında geçen iki nefeste. "Bırak gideyim, Daniel. Lütfen. Bu sefer gitmeme izin vermelisin." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken bile güçlü duruyor. Daniel'ın arkasından bakıyorum, görüşüm gözyaşlarıyla bulanıklaşırken ikisine de bakmayı reddediyorum. Beni de yanında götürdüğünü ve Carter'ın burada olmadığını fark ettiğimde onlar için hissettiğim acı daha da artıyor.

Benim için savaşmıyor.

Artık beni istemiyor.

Yüzümü kapatıyorum, elimi onunkinden çekiyorum ve onu terk etmenin acısını içimden atıyorum ama aklımın bir köşesinde seslerin tısladığını duyuyorum, bunun olmasına izin vermeyecek. O kadar kolay ayrılamayacak.

Daniel'ın veda sözleriyle susturulduklar. "Seni Eli'ya götüreceğim."

Ona dokunmuyor; bir saniye daha beklemiyor. Bunun yerine, başka bir şey söylemeden dönüp bizi terk ediyor ve bu da acıyı daha da artırıyor.

Carter, lütfen, gel beni al. Lütfen.

Addison soğukkanlılığını kontrol etmekte zorlanır ve Daniel'ın tek bir veda bile etmeden gidişini izler.

"Çok üzgünüm," diyorum tekrar, o bana sıkıca sarılırken ben de ona sarılıyorum.

"Bu senin hatan olmadığı halde özür dileyip duruyorsun." Sözleri yumuşaktı ve ayak sesleriyle kesildi.

Eli adındaki adama zar zor bakıyorum, gri bir takım elbise giymiş, kravat ya da kol düğmesi yok, bu da daha rahat görünmesini sağlıyor ve yıpranmış ama bir şekilde ona yakışan siyah elbise ayakkabıları var.

Beni başka tarafa bakmaya zorlayan onun bakışları. İçinde sempatiden başka bir şey olmayan keskin, soluk mavi gözler.

İstemiyorum. Addison beni Eli ve Cason adında başka bir adamın arkasına götürürken utaniyorum. Eli'dan daha kısa ama çok değil ve şişkin kasları onu daha iri gösteriyor.

Bizim için olduğunu söylediği iki çanta taşıyan o, ama içinde ne olduğunu bilmiyorum. Addison başını sallamasına rağmen daha çok ağlıyor. Şu anki gücü hayran olduğum bir şey. I

Keşke ilerleyebilseydim, Cross kardeşlerin neler yapabileceğini bile bile ayrılma kararı alabilseydim.

Cason arkada ve Eli önde, ayak seslerimiz sessiz koridorda yankılanıyor. Her köşede, hem Carter'ın beni durdurmak için orada olmasını umuyorum hem de orada olmaması için dua ediyorum, böylece ondan kaçıp saklanabilirim.

Kapıya yaklaştığım her saniye yırtılmış kalbimi çekiştiriyor gibi hissediyorum.

Carter hiç gelmiyor ve bu da dışarıdan gelen soğuğu çok daha soğuk hale getiriyor.

Şakayıklar mevsim geçtiği için öldü, asla uzun süre dayanmazlar ve soluk ay dolunay, gece henüz erken olmasına rağmen bizi bekleyen şık siyah sedana giden yolun her parçasını aydınlatıyor.

Ben eve bakıp pencerelerden birinde Carter'ı ararken, Addison sessiz gözyaşlarıyla arabaya binmemi bekliyor. Orada değil. Beni izlemiyor.

"Gitmek zorunda değiliz," diyorum ona usulca bir kez daha, Carter'ın çıkıp beni anladığını ve affettiğini söylemesini umutsuzca istiyorum. Benim onu affettiğim gibi. Her şekilde.

Hücrede olanlar için. Bugün olanlar için. Her şey berbat ve hiçbirinde zerre kadar iyilik yok ama yemin ederim onu seviyorum. Ve sevgi affetmektir, değil mi?

Yaptığı her şey için onu affediyorum. Sadece onu geri istiyorum. Beni tekrar sevmesini istiyorum.

Lütfen, Carter.

Ama onu burada görememek... Gideceğimi bilmesi ve veda etme zahmetine girmemesi ya da benim için mücadele etmeye çalışmaması... Beni istemediğini biliyorum. Bu beni kahrediyor.

Bu düşünce beni arabaya binmeye zorluyor, sırtım deriye sert bir darbeye çarpıyor. Bagajın açılma sesi ve Addison ile Eli'nin mırıldanarak konuşmaları hiçbir şey ifade etmiyor.

Nereye gideceğimi ya da ne yapacağımı
bilmiyorum. Derim uyuştur ve zar zor nefes
alabiliyorum.

Kaç kez kaçmayı denedim? Yine de buradayım ve Carter'ın bize doğru gelip beni
kurtarıcımdan kopararak hücreye geri atması için her şeyimi verirdim.

Addison binip emniyet kemerini bağlarken deri koltuklar itiraz ediyor. Klik sesinin üzerine
konuşuyorum. "Onu seviyorum," diyorum kalın kalın yutkunarak. "Carter'ı seviyorum."

Bana zar zor bakıyor, gözleri kızarmış ve lekeli, yanakları ağlamaktan hâlâ kızarmış. "Ben de
Daniel'ı seviyorum." Başını arkaya yaslayıp dinlendirirken ve bana bakarken sesi boğuk
çıkıyor.

arabanın tavanında. "Ama sevgi bazen yeterli olmuyor. Bunu sana yapamazlar."

Cevabından utandım. Kurtarılmaya ihtiyacım olduğu için utaniyorum.

Buna izin verdiğim için utaniyorum ve tek bir anla buna son vermiş gibi görünüyor.

Keşke kalbimi söküp atabilsem ve bir daha asla aşkı hissetmesem. Gerçekten kalpsiz
olabilseydiniz hayat ne kadar kolay olurdu.

Saatler önce, yanıma yaklaşmasına asla izin vermemem gerektiğini bildiğim bir adama
aşkıttım.

Ve şimdi hiç itiraz etmeden gidişimi izliyor ve bu beni mahvediyor. Hiç böyle acı ve
pişmanlık hissetmemiştim. Bugün aramızda ne olduğu önemli değil; ne yaparsam yapayım
ruhumda bu gözyaşını hissediyor olacaktım.

Soyadım Talvery olunca, sonsuza dek mutlu yaşama kavramının asla gerçekleşmeyeceğini
bilmeliydim.

CHAPTER 5

Carter

GERÇEKTEN GIDİYOR.

Yürüyüp gitti. Doğruca ön kapıdan. Bu şekilde olacağını hiç düşünmemiştim. Her zaman kaçar ve gölgelerde saklanırdı. Bir gün gideceğini biliyordum, içimin derinliklerinde bir yerlerde ama böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Bu kadar acıtacağını da hiç düşünmemiştim.

Kalın bir şekilde yutkunarak ve acıyı görmezden gelerek yerden başka bir kitap alıyorum, *Sineklerin Tanrısı'nın* ciltli bir kitabı. Bir koleksiyoncu baskısı ve Daniel'a "Sebastian'ı aradın mı?" diye sorarken parmaklarımla sırtını izliyorum.

Pencere kenarına yaslanmış, ama onun gibi gidişlerini izleyemem. Benden uzaklaşmasını izlemeyeceğim.

"O zaten biliyor." Sesi alçak, bana fırlatmasını beklediğim kızgınlıkla dolu değil.

Daniel sert bir adam olmasına rağmen ailesini her zaman affediyor. Keşke ben de aynı şeyi hissetseydim.

"Bu nasıl mümkün olabilir ki?" Kitabı rafa yerleştirirken ona soruyorum ve diğerine uzanıyorum. Başka biri bu işi halledebilir ve benim pisliğimi temizleyebilir ama ben istemiyorum. Sonuçlarıyla uğraşmadan önce akılsızca bir şey yapmam gerekiyor. Her eğildiğimde derin bir nefes daha alıyorum. Raftaki her kitap, yerine yerleştirilen bir parça.

Jase'in arkamdan iş çevirmesi ve son birkaç saat içinde olanlarla başa çıkabilmem için önce bunu yapmam gerekiyor. Kimse zarar görmeden çıkamayacak. Hiç kimse.

Dişlerimi gıcırdatarak Daniel bana cevap verirken sırtımı ona dönüyorum.

"Addison kaçmaya hazırды; bunu görebiliyordum." Pencereden dışarı bakarken suçluluk ve pişmanlık dolu görünüyor, yol boyunca ilerledikçe arabanın ışıklarının ormanın derinliklerinde kaybolmasını izliyor.

Onları bizden
uzaklaştırmak. Onu benden
alıyorlar.

Uzaktaki çok küçük ve soluk ışıklara bakmak bile bıçağı göğsümün derinliklerine saplıyor.

"Ben de onu aradım ve bir sakıncası olup olmadığını sordum." Omuz silkiyor, onların yarattığı yıkımı yalanlamaya çalışıyor. Yüz ifadesinden açıkça anlaşılıyor ama devam ediyor: "O

hiç kullanmadım ve yakın, kontrol altında ve kolayca savunulabilir."

"Gerçekten gitmelerine izin vereceğimizi mi düşünüyorlar?" Ona soruyorum, tekrar bir kontrol dalgası hissediyorum. Beni asla bırakmayacak. Asla.

"Addison'ın daha iyi bildiğine eminim." Daniel'ın sesindeki aciliyet beni ona bakmaya zorluyor. Şimdi pencereye yaslanmış, ofisimin kapısına bakıyor ve amaçsızca ona bakıyor. "Gitmeye çalışacaktır, o yüzden buna da dikkat etmeliyiz."

"Her zaman izliyorum..." Mırıldanıyorum ve sonra ekliyorum: "Düşmanların gelmesi ve kadınlarımızın gitmesi için."

"Kendine bir bak, şu anda bile onu önemsiyorsun," diye işaret ediyor ve Daniel'ın sözleri beni hazırlıksız yakalıyor. "Ona itiraf ettiğinden daha fazla."

"Sadece ona sahip olmalarını istemiyorum."

Daniel'ın dudaklarında hüznü bir gülümseme beliriyor ve onu daha da zavallı gösteriyor. "Kadınlarımız." Sözlerini tekrarlıyor ve göğsümdeki gerginlik artıyor. "Addison'la benim aramda olanla Aria'yla senin aranda olan arasında bir fark var mı?" diye soruyor bana suçlamalarla dolu bir sesle.

"Addison'ı seviyorum," diyor ben daha cevap veremediğim, onu terk edişini izlemenin acısını gizlemeye çalışırken nefes alış veriş hızlanıyor.

Bir an yere bakıp ellerini ceplerine soktukten sonra bana baktı ve açıkça "Onu hala seviyor musun?" diye sordu.

Bir vuruş geçiyor, ama sadece bir tane. Göğsümün içinde tek bir vuruş ve cevabı biliyorum. Kapı açılıp adamlarımdan biri içeri girdiğinde aynı anda kelimayı soluyorum.

"Patron," diye sesleniyor Jett açık kapıyı çalarken.

"Bir gelişme var mı?" Kaşlarını kaldırarak soruyorum, kapıdaki parmak eklemlerine bakıyorum ve neden kapıyı çalma zahmetine girdiğini merak ediyorum.

Başını sallayan ve omuzlarını dikleştiren Jett tereddüt etmeden cevap veriyor. Daniel huzursuz, pencereye yaslanıyor, sonra da askeri dinlerken pencereyi tekmeliyor. Jett, Eli'nin adamlarından biri. Eli bir teğmen, suç ailemizdeki diğer adamlara liderlik etmesi için dolaylı olarak güvendiğimiz adamlara verilen rütbe. Jett de, o gittikten sonra her şeyin yerli yerine oturduğunu görmesi için geride bıraktığı asker.

Dördümüz, kardeşlerim ve ben, her birimizin iki teğmeni var ve hak iddia ettiğimiz alan dörde bölünmüş durumda. Bu işleri temiz ve düzenli tutuyor. Bizim için çalışan herkes bana patron der. Ben tek patronum.

Yine de bu orospu çocuğu Jase'i dinledi. Jase benimkine doğrudan karşıt bir emir verdi, ki bu emir mutlak olmalıydı, ve bu pislik onu dinledi.

Hatırladıkça çenemde bir tik kasılmaya başlıyor, sadece birkaç saat önce olanların sıcaklığını ve öfkesini hissederek kanıma bir kez daha nefret karışıyor.

Jett'in o küçük numaranın üstesinden gelemediğimi anladığı anı görebiliyorum. Gözbebekleri büyüyor ve daha hızlı konuşmadan önce bir kelimayı kekeliyor. Korktuğunda böyle olur işte.

Bilmediklerini kendime hatırlatmak zorundayım. Jase tek sorumlu kişi.

"Eli ve Cason ilk arabadalar ve izleyen ya da takip eden kimsenin izi olmamasına rağmen üç tuzak araba var." Yutkunuyor ve ben boğazını yırttığını hayal ederken boğazının kuru yutkunuşunu duyabiliyorum.

Jase bana meydan okudu.

Onun emirlerine uydular ve benimkileri bilmiyorlardı.

Kendime bu gerçeği hatırlatıyorum, eğilip yerden bir kitap daha alıyorum ve dizginliyorum

Öfke. Olanlar için birilerinin ağzının payını alması gerekiyor.

Kitabı rafa çarparken Jase'in yüzünü gördüm. Gitmelerine izin verdi. Herkes onun yüzünden kafama silah dayadığını bilecek.

"Yardım etmemi ister misiniz?"

"Hayır," diye kestim sözünü, tek ve kısık bir nefesle, herhangi bir duygudan yoksun bir şekilde.

"Herhangi biri' Romano'nun adamlarını da kapsıyor mu?" Daniel soruyor ve ben Jett'in tepkisini beklerken rafa bir kitap daha koyuyorum. "Ya da daha iyisi, Aria ve Addison'ın nereye gittiklerini ve binadan ayrıldıklarını kim biliyor? Her bir adamın adını söyle."

"Eli ve Cason'ın adamları, biz on kişiyiz," diye cevap veriyor Jett ve sonra yine sessizce hazır olda duruyor. Bakışları ikimizin arasında geziniyor, başka bir soru ya da emir bekliyor. Duruş şekli Eli gibi sağlam ve dik. Ama onda hoşlanmadığım bir gerginlik var.

Daniel Jett'e, "Sebastian'ın Beşinci Cadde'deki evini çevreleyen bloklara otuz adam yayılmasını istiyorum," diyor, ama benimle konuştuğunu biliyorum. "Kırmızı Oda kuzey tarafında, yani o cadde zaten halledildi, ama bölgemizin diğer üç tarafı daha az adamla dolu ve Talvery'ye istediğimden daha yakın."

"Elli tane lazım," diye düzeltiyorum onu. Doğu ve güney taraflarında ikinci bir sıra olması gerekiyor. Talvery onlar için gelecekse, düşmanlarım Addison ve Aria'nın nerede olduğunu öğrenirse, daha fazla adam istiyorum.

Cason, sanki bu bir talep değil de bir soruymuş gibi, "Elli tane kolaylıkla yapabiliriz," diye cevap veriyor. "Sadece aşağı doğu tarafında, Crescent Hills'e en yakın yerde geri çekilmemiz gerekiyor." diye devam ediyor. Jett yanımdan geçerken alt dudağını yalıyor ve parmaklarıyla dalgın dalgın adamları sayıyor.

Bana o "yerin" her zaman sorunlara neden olduğunu, ancak geri çekilirsek sorunların zaten kendiliğinden hallolacağını söylerken bir an onu gerçekten düşünüyorum. Crescent Hills'te kontrol etmek zorunda olduğumuz insanlar gibi, biz devreye girmezsek onlara sorun çıkaran insanları öldürüyorlar.

Haklı olduğunu biliyorum çünkü geldiğim yer burası ve ben büyüdüğümde de böyleydi ama bu beni kızdırıyor. Daha yeni ele geçirmeye başladığımız bölgelerden taşınabileceğimiz ve buna değmediği için birbirlerini öldürmelerine izin verebileceğimiz fikri... beni olmaması gereken bir şekilde etkiliyor.

Sadece eskiden evim dediğim bir yer olduğu için. Nedeninin bu olduğunu biliyorum ama bu içimde kaynayan öfkeyi kontrol etmeme yardımcı olmuyor.

"Elli o zaman," diye cevap veriyor Daniel ve kollarını kavuşturuyor. Buradan bana baktığını hissedebiliyorum ama ben hâlâ Jett'e odaklanmış durumdayım, o ise hangi erkeğin nereye gidebileceği konusunda saçmalıyor. Yakında çenesini kapatmazsa ona Bay Calculus demeye başlayacağım. Çenem o kadar sıkı sıkılmış ki azı dişlerimin baskıdan çatlayacağını düşünüyorum.

Hoşnutsuzluğumu Jett'ten çıkardığımı görebiliyorum. Yumruğumun altında çenesinin nasıl kırılacağını şimdiden hissedebiliyorum. Muştalarım olmadan bir yumruktan fazlası gerekirdi.

"Carter," diyor Daniel ve benim bu kendini beğenmiş pezevengin ağzını burnunu kırma hayalim suya düşüyor.

Benim gibi büyümemiş ve o şehirdeki hiç kimseyi umursamayan bir pislik. "Ne?" Sözcük göğsümün derinliklerinden gelirken kızgınlığımı gizleyemiyorum.

"Zavallı kitabı yere bırak," diyor bana, elimde neredeyse parçaladığım kitaba bakarak. Kitabı raftaki yerine iterek elimi yüzümde gezdiriyorum ve ellerimi kitaplığın oymalı ahşap detaylarına dayıyorum. Hâlâ kitapların yerine konulmasını bekleyen boş yere bakıyorum.

"Her zamanki komedyen," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, rahatlamaya ve tüm öfkemi boşaltma ihtiyacından kurtulmaya çalışıyorum.

"İkisine göz kulak ol ve gitmek isterlerse bize haber ver," diye Daniel Jett'e emir veriyor ama o aptal herifin bir sonraki söylediği şey beni çileden çıkarıyor.

"Ya Aria eve gitmek isterse?" Jett soruyor, bakışlarında belirgin bir endişe var.

"O da ne?" Kitap rafını iterken kendi bakışlarımın ona doğru daraldığını hissedebiliyorum. Oda daha sıcak, daha küçük geliyor ve adrenalin kanımda hızla dolaşüyor.

Asker öfkemi anlamıyor. Önerdiği şeyin kafasını duvara vurmasına neden olacağını anlamıyor.

Ben avıma doğru iki adım atarken Daniel, "DEFOL," diye seslendi.

Jett Daniel'ın komutuyla kıpırdamadan duruyor, doğru duyup duymadığını merak edercesine ona bakıyor. "Hiçbir yere gitmiyor," diyor Daniel ona, ileriye doğru yürürken ve elini bu gece ikinci kez göğsüme bastırırken. Jett'i boğazından yakalayıp duvara doğru iterken ruhunun daha sert, daha karanlık tarafı ortaya çıkıyor. O kadar sert ki bir çatırtı duyuyorum, ancak bu mide bulandırıcı sesi neyin çıkardığından emin değilim.

Jett'in vücudu Daniel'ın avuçlarında sarkıyor.

"İki kadın da geçici olarak orada olacak." Benzer boylarda olmalarına rağmen, Daniel'ın Jett'in üzerinde yükseldiği hissine kapılan Jett, Daniel'ın gözlerinin içine bakarak ve sesinin net olduğundan emin olarak başıyla onaylıyor.

"Elbette. Geçici olarak oradalar. Bunu biliyorum."

"Bunu unutmadığından emin ol." Daniel, Jett'i bırakırken ve adam ayaklarını sabitlemek için mücadele ederken ayrılık sözleri alaycıdır. "Defol git buradan." Jett'in yüzüne bağırmasını izlemek gerginliğin bir kısmını hafifletir. Sadece bir kısmını.

Jett duraklamıyor ya da ikimizden de başka bir şey beklemiyor. Her şeye rağmen içinde bir his olmalı.

"Kafasını ezmek istedim," diyorum Daniel'a, koridorda kaçmak için koşturan herifin sesi azalırken.

Daniel kollarını sıvarken sırtı hâlâ bana dönük, "Biliyorum," diyor. "Bu yüzden bunu yapmak zorundayım."

Son sözleriyle bir sonraki sözleri arasında saatin tik takları durmadan ilerliyor. "Savaş yaklaşırken, bulabileceğimiz tüm adamlara ihtiyacımız var."

CHAPTER 6

Aria

Eli'n güvenli bir eve gideceğimizi söylediğini duyduğumda, beklediğim şey bu değildi.

Şehrin uzak ucunda, koşturmadan uzakta, daha sessiz bir bölgede ve yürüme mesafesinde birkaç dükkanın bulunduğu Ana Cadde'ye yakın. Cadde boyunca sıralanan birkaç şirin ev var, ancak bu caddede her birini yaklaşık çeyrek mil ayırıyor.

Burası babamın güvenli evi gibi değil. Bu ev göz önünde ama dış görünüşüne dikkatlice bakarsanız savaş için inşa edildiğini görürsünüz.

Üç katlı bina taştan yapılmış ve etrafı güzel sarmaşıklarla kaplı beton bir çitle çevrili. Ön kapı tamamen çelik ama Kelt desenine benzeyen güzel bir şekilde kazınmış. İkinci kata yönlendirilmeden önce kısa bir bakış atabildim ve her kat bağımsız gibi görünüyor, bu yüzden birden fazla aile burada yaşayabilir ve birbirlerini hiç görmeyebilir. Mutlak bir hayranlık içindeyim, ancak bu acımı hiç azaltmıyor.

Mutfak oturma odasına açılmaktadır. Odanın merkezi, koyu lekeli, geri kazanılmış ahşap bir şömineye sahip taş bir şöminenin etrafında odaklanmıştır. Şöminenin sağlamlığı demir ve ipek ağacından yapılmış avizeyle uyumlu. Ancak hemen arkamızdaki bembeyaz mutfakın sade şıklığıyla çelişiyor.

Gardiyanlar aksini söyleyene kadar L şeklinde büyük bir şönil kanepesi ve şömineyi kucaklayan uyumlu koltuklarla burada sıkışık kaldık.

Cason "Sadece birkaç dakika" demişti. Ama biz bu güzel yıldızlı kafeste oyalanırken birkaç dakikadan fazlası geçti bile.

Yine de dilimi ısıyorum; kanepenin arkasında yürürken Addison'a bir şey söylemeye cesaret edemiyorum. Addison hâlâ kızgın ama bana sahte geliyor. Sanki olanlardan dolayı kalbi kırılmış gibi değil de burada kilitli kaldığı için kızgın olmaya çalışıyor.

Son on dakikadır kanepenin üzerine attığı kıyafetlere bakıyor ve ağlamamaya çalışıyor. Onu böyle gergin görmeye dayanamıyorum.

Pisliğin tekiyim ama itiraf etmeliyim ki onun tarafından dikkatim dağıtıldığı için minnettarım. Yalnız olsaydım, bir topun içine girip yerde ağlıyor olurum.

"Bu saçmalık," diye homurdanıyor, hâlâ kıyafetlere bakıyor. "Gidiyorum dediğimde kastettiğim bu değildi!" diye bağırıyor kimseye.

"Sadece bir hafta kadar süreceğini söyledin, değil mi?" Onu biraz olsun sakinleştirmeye çalışarak dikkatlice soruyorum.

Başını sallıyor ve gözlerini devirmeden önce gözle görülür bir şekilde yutkunuyor, görünüşe göre gitme özgürlüğü yerine burada tutulmaktan rahatsız olduğunu hatırlıyor.

"Korunmamız için." Addison bir elbiseyi eline alıp top yaptıktan sonra tekrar kanepeye atıyor. Saçlarını yüzünden uzaklaştırarak başını arkaya yaslıyor ve derin bir nefes alıyor. Bunu sık sık yapıyor, başını arkaya yaslayıp derin derin nefes alıyor. Sinirlendiğinde bunu birkaç kez yaptığını görmüştüm.

"Bu bir meditasyon uygulaması gibi bir şey mi?" Ona soruyorum, eğer yapabilirsem konuyu değiştirmek istiyorum... daha az yıkıcı bir şeye. Ağlamaktan yoruldum ama ağlamaktan yorulmaktan da yoruldum. Şu anda acı çekmek istemiyorum; bir anlığına dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım var. Gerçekliğimle tekrar yüzleşmeden önce nefes almak için sadece bir an.

Başını sallıyor, oturduğu yerden zorlukla kımıldıyor ve bana "Bu bir yoga şeyi, gerçekten, meditasyon yapabildiğimi bilmiyorum" demeden önce biraz zaman alıyor. Yerdeki spor çantasına uzanıyor ve kanepenin üzerindeki giysileri teker teker toplayıp içine atıyor. "Zihnim sürekli dolaşıyor ve kalkıp bir şeyler yapmam gerekiyor."

Neredeyse gülümseyeceğim, benimle başka bir şey hakkında konuştuğu için mutluyum. Buraya gelirken araba sessizdi ve gerginlik beni boğuyordu.

"Evet, anlıyorum," diye yanıtlıyorum onu. "Bir süre önce meditasyonu denedim ve bana göre değildi." "Cuppa mı?" diye kaşlarını çatarak soruyor ve ben de onun meraklı bakışları karşısında küçük bir gülümsemeyi bastırıyorum.

ifade.

"Bir fincan çay." Omuz silkiyorum ve ekliyorum, "Benim çay fincanım değildi." Koltuğun üzerindeki spor çantama bakarak, kalbimin ağırlığının arttığını ve mideme battığını hissetsem bile, "Tarot kartlarını daha çok seviyorum" diye ekliyorum.

"Oh!" Addison'ın sesindeki heyecan hiç de beklediğim gibi değildi. Belki de hayat karmakarışıkken her şey yolundaymış gibi davranmakta benden daha iyidir. "Ve el falı gibi mi?"

Onun coşkusuna gülümsemek zorundayım.

Kıyafetleri toplamayı bitirirken konuşmaya devam ediyor. "Bir keresinde New Orleans'ta bir çingeneyi görmeye gitmiştim." Ben yaklaşırken bana bakıyor ve kanepenin en ucuna oturuyor. Her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmak için hâlâ güvenli evde dolaşan muhafızların sesinden onu duyabilmek için bunu yapmak zorundayım. Kameralar gibi. O şerefsizlerin kamera yerleştirdiğini biliyorum.

Café du Monde'da tanıştığı kadınla ilgili hikâyesini anlatırken ağzımı kapalı tutmam, dişlerimin bu düşünceyle birbirine çarpması ve öfkemin ortaya çıkmasını engellemem gerekiyor. Bana hiç gitmediğim bir yer olan New Orleans'ı anlatırken kalın kalın yutkunuyorum.

Hâlâ neşeliymiş gibi davranıyor ve ben de ona ayak uydurmaya çalışıyorum. Acaba uzandığında da böyle davranabiliyor mu? Dikkatini dağıtacak hiçbir şey olmadığında ve uyku ondan kaçtığında. Zihnimin bu gece bana ne yapacağını düşünmek bile kanepenin üzerindeki battaniyeye sarılmama ve sanki beni koruyabilecekmiş gibi etrafıma sarılmama neden oluyor.

"Kahve telvelerimi de okutmak istiyordum ama zamanım yoktu."

"Yedi çocuk mu?" El falcısının ona söylediği o küçük gerçekten gelişigüzel bahsettiğinden beri kaşlarım kalkık pozisyonundan hiç ayrılmadı. "Yedi çocuğun olacağını mı söyledi?"

Okuma hakkında söylediklerinin geri kalanını duymadım çünkü dalgın dalgın bakıyor, dinliyormuş gibi yapıyor ama aslında bu geceyi ve tekrar ağlayacağımı nasıl bildiğimi düşünüyordum. Kendimi çaresiz, umutsuz ve zavallı hissediyorum.

Addison'ın ifadesi soluklaşıyor ve dikkatlice "Hamilelikler" demeden önce dudaklarını büzüyor. Açıklık getirirken gözlerindeki acıyı saklamıyor. "Yedi hamilelik dedi. Ayrıca tutmayacaklarını da söyledi."

Hay sikeyim. Özür dilemek için çırpınırken gözlerinin içine bile bakamıyorum. O sadece omuz silkiyor.

Çantasını kapatmak için yukarı çekmeden önce.

Çantanın fermuarını çekerken çıkardığı sese, Eli'nin odaya geri dönerken çıkardığı ses eşlik ediyor. Gömleğinin kollarını kıvrımış olan Eli'nin kolundaki dövmeler tam anlamıyla gözler önüne seriliyor. Hepsi siyah beyaz ve çok detaylı. Sol kolunda soluklaşan bir pusula dikkatimi çekiyor ama sesinin tonu bakışlarımı onunkine yöneltiyor.

"Odalar hazır. Her zaman alt katta olacağız." Eli açık sözlü ve biraz aksanı var. İrlandalı ya da İngiliz belki, anlayamıyorum. Belli belirsiz ama orada.

Addison ona tekrar, "Burada kalmak istemiyorum," diyor. Nefes alıp vermesi hızlanırken omuzları hızla inip kalkıyor. "Artık Daniel'la birlikte değilim." Sesi çatlıyor ama devam ediyor, "Ve güvenli bir eve ihtiyacım yok. Gitmem gerekiyor."

Eli'nin ifadesi kıpırtısız. Aralarındaki sessizlik uzadıkça neredeyse onu duyup duymadığını sorguluyorum. Tek ses koridorda Eli'nin arkasındaki diğer adamlardan geliyor, onlar da güvenli evin kendi bölümlerine doğru yürüyorlar. "Anlıyorum." Eli'nin ilk tepkisi Addison'ı şaşırtıyor. Hatta hafifçe irkilir ama sonra ekler, "Önce alınması gereken bazı önlemler var. Ama bir hafta içinde, aşağı yukarı, seni gitmek istediğin yere götüreceğiz ve seni yalnız bırakacağız."

Tek başına.

Bu kelimeden nefret ediyorum.

"Yani, bu lanet evde kilitli mi kalmamız gerekiyor?" Addison soruyu sorarken öfkesi artıyor, her kelime bir öncekinden daha yüksek sesle söyleniyor. Öfkesini dizginleyemediği için küt tırnaklarının avuçlarına batışını izliyorum.

"Ana Cadde'de birkaç dükkan ve birkaç restoran var. Sokakta yürümenize bir itirazımız yok... ancak yanınızda her zaman birileri olacak."

Bütün gece olan biten her şey aklımı başımdan aldı. Neredeyse iki saattir buradayım ve neden bir hafta boyunca gardiyanlarla birlikte ev hapsinde kalmamız gerektiğini yeni yeni anlıyorum. *Sonra serbest kalabiliriz.*

Bir hafta.

"Onları öldürecek." Bakışlarım pencerenin dışından gelen ay ışığıyla örtülü şeffaf perdeye sabitlenmişken, göğsümdeki ezici his geri dönüyor. "Savaşın bitmesine bir hafta kaldı."

Addison yavaşça dönüp bana bakıyor ve ben kanepeye daha da gömülüyorum.

"Ailem ölene kadar rehin tutuluyorum." Boğazım beni boğuyormuş gibi yavaşça kapanıyor ve acı içime yayıldıkça gözlerim daha da yanıyor.

Carter'ı kaybettim. Onu etkileme şansımı kaybettim çünkü başarısız oldum.

Ve şimdi sevdiğim herkes öldürülürken ben bu güzel yerde kapana kısılmış durumdayım. Büyüdüğüm evi, duvarlardaki kanı, kapılardaki kurşun deliklerini hayal ederken görüşüm bulanıklaşıyor. Dudaklarımı yalayarak tuzlu gözyaşlarımın tadını alıyorum. "Eli, bana bir soru sorabilir misin?" Zar zor tutabildiğim kısa bir nefesle ona soruyorum.

Başını evet anlamında salladığında zihnimi bir sersemlik kaplıyor.

"Arkanda bıraktığın her şeyi temizleyecek biri var mı?" Gözlerinin içine bakarken nefes almakta zorlanıyorum ve devam ediyorum: "Yoksa bir hafta sonra eve gitmek istediğimde, ailemin cesetlerini temizlemek zorunda kalan ben mi olacağım?" Son kelimede sesim titriyor ama o beni duyuyor. Duyduğunu biliyorum.

Kuzenim Brett'i, karısını ve bebeklerini hayal ediyorum. Bir anda, tatillerde onları en son gördüğüm yerdelere. Ve göz açıp kapayıncaya kadar, yerde ölü gibi yatıyorlar, gözleri sanki beni gerçekte olduğum gibi görüyormuş gibi bana bakıyor.

Ve gördükleri şeyden nefret ediyorum.

Ailemden bazıları Carter gibi zalim olabilir ama hepsi değil ve pek çok insan ölecek. Ne bekleyeceğimi biliyorum. Daha önce de gördüm. Burada oturup hiçbir şey yapmadan duramam.

Reddediyorum.

Eli bana bakıyor, beni değerlendiriyor ve yargılıyor ama umurumda değil. Zihniyetimin gücüne tutunabildiğim sürece, onun ne düşündüğü umurumda değil. Önemli olan tek şey hiçbir şey yapmadan oturamayacağımı ve oturmayacağımı bilmek.

"Savaş olduğunu biliyorum ama şu anda onlarla birlikte olmayı tercih ederim," diyorum Eli'a, yerimin orası olduğunu fark ettiğimde gözyaşlarımı silerek. "Sanırım beni evime geri gönderirseniz daha iyi olur."

Eli bana sadece, "Belki hafta bittiğinde başka bir yere gitmek istersin," diyor. O gidene kadar Addison'ın sessizce ağladığını fark etmiyorum.

Bana bakamıyor bile, ama umurumda değil. Artık hiçbir şey umurumda değil.

"İşte bu hayat böyle bir şey," diyorum ona ciddiyetle, erkeklerin alt kattaki mutfığı doldurup biralarını tokuşturdukları ve birbirlerinin sırtını sıvazladıkları geceleri hatırlayarak. "Pierce adında bir amcam vardı." Bunu uzun zamandır düşünmemiştim ama şimdi on beş yaşındaki o geceyi yeniden yaşıyorum. Ailemin ne iş yaptığını ilk kez tam olarak kavradığım ve bunun sonuçlarını gerçekten görmeye başladığım geceyi. Yutkunmak için duraksadığımda boğazımın ne kadar acıdığını hissedebiliyorum. Çılgılık atmaktan, ağlamaktan.

"O havada bir şey tutarken aşağı indim ve odadaki herkes tezahürat yapıyordu." Sesleri kafamın içinde yankılanıyor. "Gülümsediğimi hatırlıyorum, babamın keyfi yerinde olduğu için çok mutluydum." Dinliyor mu bilmiyorum ama konuşmaya devam ediyorum.

"Amcam beni gördüğüne çok sevindi." Elindeki şeyi bırakıp sanki yıllardır görmemiş gibi bana sarılmadan önce sırtışının nasıl genişlediğini hatırlıyorum. "O gece kendimi ailenin bir parçası gibi hissettim. Daha on altı yaşında olmama rağmen babam bana küçük bir kadeh şarap bile verdi." Tadını ve şişesinden doldurup herkesin önünde kadehi bana verdiğinde hissettiklerimi hatırlıyorum. "Bu gece içeceğiz, dedi. Bu gece Talvery'yi kutluyoruz. Ve ben bir yudum aldığımda herkes yine alkışladı."

Dikkatle beni dinleyen ve can alıcı noktayı bekleyen Addison'a bakıyorum.

"Birkaç gün sonra Nikolai bana bunun bir insan dili olduğunu söyledi. Öldürülen bir farenin diliydi ve suçlamalar düştüğü için kutlama yapıyorlardı, çünkü tanıklık edecek hiçbir tanık kalmamıştı." Nik'e bana söylemesi için yalvarmak zorunda kaldım; bana bilmek istemeyeceğimi söyledi ama ben ısrar ettim. Bana anlattıktan sonra, bir daha bir şey öğrenmek istersem onun fikrine güvenebileceğimi biliyordum.

Şömineye bakıyorum, rahatlatıcı bir alevle çıtırdamasını diliyorum, ama boş ve burada ateş yakmak için odun yok.

"Talverys ve Cross kardeşler aynı. İkisi de birbirini öldürecek ya da öldürmeye çalışırken ölecek." Bu, uzun zamandır kaçınmak istediğim bir gerçek, ama şimdi sadece neden olacakları zararı sınırlamaya çalışabilmişim gibi görünüyor.

"Onlar böyle büyümediler," diyor Addison gözyaşları içinde. "Onlar iyi insanlardı."

"Benim ailem de iyi insanlarla dolu." Bu hayatı ona karşı savunmaya çalışmaktan içim çalkalanıyor. İçinde büyümemiş birine. "Sadece kötü şeyler yapıyorlar. Amcam gibi. Babasını çok severdi."

Karısını, çocuklarını severdi ve hâlâ hayatta olsaydı benim için her şeyi yapardı."

Addison yavaşça yanıma otururken bir an sessizlik oluyor, oturmazsa parçalanacakmış gibi kendini tutuyor.

Uzun süre konuşmuyor; ikimiz de konuşmuyoruz. Ama ikimiz de ayağa kalkmıyoruz. "Daniell'in bu işe nasıl bulaştığını anlamıyorum. Daha önce böyle değillerdi. Sana yemin ederim. İyiydiler ve... ve... Bu nasıl oldu bilmiyorum." Hiçbir fikri yokmuş gibi kaybolmuş görünüyor. Daha önce de inkâr eden, görmezden gelen kadınlar görmüştüm. Ama o gerçekten şok olmuş. Belki de bu hayatın ne kadar gerçek olabileceğini fark etmemişti. Ölüme ne kadar yakın olduğunu.

"İstiyorum."

Yanıtım dikkatini çekiyor ve daha fazlasını bekliyor ama gerçekten ne kadarını bilmek istediğini ya da neyi bilmesi gerektiğini bilmiyorum.

"Uzun zamandır Fallbrook'un güneyinde kimse yoktu. Orası benim geldiğim yer ve temelde babamın tuttuğu bölge. Babam orayı almaktan çok bahsedirdi." Küçüklüğümde ofisinde oturup nasıl renklendirdiğimi ve Back Ridge'deki gelişmeler hakkında nasıl sessiz konuşmalar yaptığını hatırlıyorum. "Orada yaşayan kimse yoktu, işyeri yoktu, ama sonra," diye boğazımı temizliyorum ve ona anlatıyorum, "sonra gelişmeler büyüdü ve daha fazla insan oldu. Babamın deyimiyle daha fazla fırsat."

"O ve Romano'nun yan yana iki bölgesi vardı ve ikisi de bunu istiyordu. Ama bölgeler bir çeşit haç gibi." Dört çeyrek, Nikolai'nin bana açıkladığı şekilde kucığımdaki battaniyenin üzerine çiziyorum. "Carter'ın bölgesi sol altta ama onun payı şimdi daha büyük. Sağ altta Crescent Hills var ve burası sahipsiz, sadece kimsenin polislik yapmadığı, kimsenin korumadığı boktan bir kasaba. Carter ve ekibi gittikçe yaklaşıyor ama sadece yavaş yavaş alıyorlar. Babam sol üstte, Romano da sağ üstte. İkisi de Carter'ın şu anda bulunduğu bölgeyi istiyordu ama annem yüzünden birbirlerine karşı soğuk bir savaş yürüttüler..." Bilip bilmediğini bilmediğim için kuru bir yumru yutuyorum ama açıklayacak durumda değilim. "Carter yönetimi ele geçirdi. Babam için çalışan ve onu durdurmaya çalışan adamları teker teker öldürdü ya da bazen Carter babamın askerleriyle savaşarak acımasız olduğunu ve bölgenin kendisine ait olduğunu kanıtladı ama onunla kalanlara merhamet gösterdi."

"Yani Carter mıydı?" diye soruyor ve gözlerinden Daniel'in bu işin içinde olduğuna inanmak istemediğini görebiliyorum.

"Jase ve Carter'ın isimlerini çok duydum." Neredeyse daha fazlasını söyleyecektim ama kelimelerimi yutarak kendimi tutuyorum. "Ama Carter herkesin bildiği tek isim. Ya Carter ya da Cross kardeşler."

Addison'ın kaşları çatık ama yüz ifadesi ıstırap dolu: "Carter'ın bunu neden yaptığını bilmiyorum. Neden bu şekilde yaşamak istediğini bilmiyorum."

Tekrar ediyorum, neredeyse "Evet" diyeceğim ama demiyorum. Çünkü babam Carter'ın neler yapabileceğini biliyordu. Yönetimi ele geçireceklerini biliyordu. Babam, şu anda oldukları gibi güçlü bir aile haline gelmeden önce onları öldürmeye çalıştı ama başaramadı. Carter'ı Carter yapan da bu başarısız girişimiydi.

Gerçek ve gerçeğe yüzleşmek benimde bir soğukluğa neden oluyor ve battaniyeyi etrafıma daha sıkı çekiyorum.

"Benim gibi biriyle asla arkadaş olamayacağınızı anlıyorum. Ailesi ölüm ve günahla geçinen biriyle. Birisi..." Bir sonraki söyleyeceğim şeyden önce bir an duraksayarak sözümü kesiyorum. "Seni ve Daniel'i ayıran biri." demek için gözlerimi kapatmam gerekiyor.

"Kes şunu," diyor Addison beklemediğim bir ciddiyetle. "Bizi sen ayırmadın ve hâlâ benim arkadaşımsın." Ben ona bakarken elimi iki eliyle kavırıyor,

Umarım sabah hâlâ böyle hissediyordur. Çünkü şu anda hiç kimsem yok ve bir hafta içinde hiç kimsemden bile daha azına sahip olabilirim.

"Her şey yoluna girecek ve birbirimize göz kulak olacağız. Değer verdiklerinize sahip çıkmalısınız. Anlıyor musun?" Bakışları ona katılmam ve güçlü kalmam için bana yalvarıyor. Ama ben Addison gibi değilim.

Gözyaşlarım yüzümden akmak için yalvarıyor, ama onları ısıtıyorum, bu gece daha fazla ağlamayı reddediyorum. Bunun yerine başımı sallıyorum ve kelimeler boğazımda düğümlense de cevap vermeye zorluyorum. "Deniyorum. Ama değer verdiğim insanlar birbirlerinin ölmesini isterken ne yapabilirim ki?"

Sessizlik tekrar gelir, ama bu sefer son vermek için acele eder.

"Hadi bir şeyler içelim." Ona bir içkiye ne kadar ihtiyacım olduğunu bile söyleyemeden koltuktan kalktı.

Beni buraya getiren korkunç olaylar sarmalını hala kafamda canlandırmaya çalışırken, başımı onaylarcasına sallayabiliyorum.

Bir şişe şarap açtığını ve bardakların tezgahta şingirdediğini duyarken Carter'dan başka bir şey düşünemiyorum. Onun yerine, tek yapabildiğim Carter'ın güvenini kaybettiğim ve onun da aklını kaçırdığı andaki yüzünü hayal etmek.

Sonsuza dek peşimi bırakmayacak.

O olmasa bile, ailemin tabuttaki görüntüsü.

Kazanmamın hiçbir yolu yoktu.

Artık bunu yapmak istemiyorum. Bununla daha fazla uğraşamam. Buna bir son vermeliyim.

CHAPTER 7

Carter

Burası düşündüğümden daha sessiz. Sebastian güzel bir yer seçmiş. Burayı iki yıl önce inşa ettirdi ama bir daha geri dönmedi. Onun anısı mı yoksa bu gece olanlar mı kalbimi sanki biri göğsümün içinden sıkıp çıkarıyormuş gibi çarpıtıyor bilmiyorum.

Viski acıyı dindirmedi. Ne ilk bardak, ne de ikincisi. Şişeyi pencereye fırlatıp kırdığımda ve odayı likör kokusuyla doldurduğumda da. Daha önce, ofiste yerde oturup kutuya bakarken duvara yaslanarak çok uzun zaman geçirdim. Kutu hala açık, boş ve halıya doğru itilmiş durumda. Geri çekemiyorum. Sanki o hiç orada olmamış gibi geri götürmeye kendimi ikna edemiyorum.

Her şey bana onu bırakmamı söylüyor.

Mantık ve akıl. Başlama şeklimiz yüzünden beni asla sevmeyecek. Ailesini öldürdükten sonra beni asla sevmeyecek. Olduğum adam yüzünden beni asla sevmeyecek.

Hepsinin doğru olduğunu biliyorum.

Ama gitmesine izin verme fikri canımı yakıyor.

"Seninle gelmemi ister misin?" Daniel sürücü koltuğundan bana soruyor, bakışlarımı evin önünden ayırıyor ve düşüncelerimi yarıp geçiyor.

"Onu görebileceğinden emin misin?" diye bana asıl soruyu soruyor.

"Ona zarar vermeyeceğim," diyorum ona, eve bakarken, doğruyu söylediğim için dua ediyorum. Onun bu acıyı hissetmesini istiyorum. Ne kadar acıdığını bilmesini istiyorum.

"Ne yapacaksın?" diye soruyor, elleri deri direksiyon simidinde kayarken. "Ona istediğini vereceğim," diye yalan söylüyorum. Beni terk etmesine asla izin vermeyeceğim.

Ağabeyimin sesi arabanın içinde sert ve yüksek bir tonda, "Hata yapıyorsun," diyor.

Eleştirisi beni şaşırtıyor, karanlık gece gökyüzü daha da kararırken ona bakıyorum. "Addison'la ne istersen yapabilirsin; seni yargılamayacağım. Ama iş bana ve Aria'ya gelince bundan uzak dur." Ona söyleyebileceğim tek şey bu çünkü Aria'yla ne yapacağımı bilmiyorum. Bana onun yaptığı gibi ihanet eden bir kadınla ne yapabileceğimi bilmiyorum.

"Gerçekten gitmesine izin verecek misin?" Sorusuna cevap vermediğimde, "Bu iş bittiğinde kimsesi olmayacak. Hiç kimsesi."

Cevap vermek ve bu konuşmayı bitirmek için sesimi yükseltiyorum. "Ona istediğini vereceğimi söyledim.

istiyor. Gitmesine izin vereceğimi söylemedim." Daniel'ın gözleri karanlıkta kısılrken kanım kulaklarıma hücum ediyor.

"İçeri geliyor musun?" Devam etmesine izin vermeyerek ona soruyorum.

"Hayır, içeride değil. Aria yatmaya gittiğinde biraz daha şarap almak için içki dükkânına gitti." Koltuğa geri yerleşti ve yola doğru bakarak ekledi, "Oraya kadar gideceğim ve ona uzaktan göz kulak olacağım."

Duraksayarak bana baktı ve ekledi: "Cason onunla birlikte ve gözler onun üzerinde ama yine de..."

"Onu izleyeceğini biliyor olmalı," diyorum dalgınca, aylar önce olan her şeyi hatırlayarak.

Başını ciddi bir şekilde sallıyor. "Öyle olduğunu biliyorum. Eminim o da bundan nefret ediyordur."

Yollarımızı ayırmak için ona başımı eğiyorum, kapıyı açmak için kolu tutuyorum ama Daniel'ın sözleri beni durduruyor. "Ona ulaştığımda haberi olacak mı merak ediyorum."

Parmaklarım sapın etrafına dolanmış bir şekilde hareketsiz duruyorum ve sonra "Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum.

"Eskiden bir şekilde biliyordun. Yıllar önce, Tyler öldüğünde. Ona her yaklaştığımda, sanki orada olduğumu biliyormuş gibi arkasını dönerdi. Ne kadar uzakta olduğum ya da etrafımızda kaç kişi olduğu önemli değildi. O zamanlar hep bilirdi."

Sonunda bana bakıyor, yüzünde hâlâ kederli bir gülümseme var. "Şimdi bile aynı olacak mı merak ediyorum."

Kardeşıme ne tavsiye vereceğimi bilmiyorum. Acısını hissedebiliyorum ve ona yardım edecek hiçbir kelime yok.

"Sadece güvende olduğundan emin ol," diyorum ona, yıllar öncesini ve onların arasında olan her şeyi hatırlayarak... hepimizin arasında olanları.

"Her zaman," diyor ve elinin tersiyle koluma vuruyor. "Sakin berbat etme." Gözlerine ulaşmasa da yüzüne zayıf bir gülümseme yerleştiriyor. Ben de ona aynı şekilde karşılık veremiyorum.

Arabanın kapısı açılıp sonra kolayca kapanırken gecenin sesleri beni karşılıyor. Tek duyabildiğim cırcır böcekleri ve rüzgâr. Binanın yan tarafına asılmış adamlar beni görüyor ve basit bir baş selamıyla onları onaylıyorum. Takım elbisemin ceketini ilikliyorum ve kaldırımdan verandaya doğru yürüyorum. Her adımda korkularımın yarattığı endişe artıyor. Onu sonsuza dek kaybetme korkusu. Beni hiç sevmedi ve ben de ona hiç sahip olamadım. Bu gecenin aramızdaki her şeyi ve her şeyi yok ettiği korkusu.

Olanlardan geri dönüş yok. Karar verme yetimi gölgelediğini ve onu tutmanın erkeklerimin güvenini ve saygısını kaybetmek anlamına geldiğini inkar edemem.

Çaresizlik uzun zamandır hissetmediğim bir şey, ama şimdi güvenli eve doğru ilerlerken benimle birlikte.

Eli bütün gün kulaklığı takılı ve telefonu monitörleri gösterir halde ön kapıdaydı. Ona doğru ilerlerken botlarımın taş basamaklara çarpmasıyla daha dik bir şekilde ayağa kalkıyor.

"Aria ikinci kattaki kuzey yatak odasında. Addison da--" "İçki dükkânı," cümlesini onun yerine ben tamamlıyorum.

"Patron," diyor ve en ufak bir gülümseme kırıntısıyla beni ödüllendiriyor. "Tabii ki bilirsin." Devasa ön kapıyı açıyor; sekiz ayak yüksekliğinde ve üç ayak genişliğinde sağlam bir çelik. Fuayeden gelen parlak ışık, yeni cilalanmış ahşap zeminlerden yansıyor. Buraya gelmeyi uzun zaman oldu ve Sebastian'la birlikte bu eşikte durduğumuz anı hatırlamak beni duraksatıyor.

Sebastian'ın eşi Chloe, bu ev için her şeyi seçen kişi. O gelmek istedi

Geri. Yıllar önce bu ev inşa edildiğinde gerçekten eve döneceklerini düşünmüştüm ama dönmediler.

Orada dururken çocukluğumu dün gibi hatırlıyorum, farklı bir insan olduğum zamanları. Aria'nın babasının başına gelenlerden önce; en iyi arkadaşım beni terk etmeden ve annem vefat edip beni ayyaş babama ve dört kardeşime bakmam için tek başıma bırakmadan önce. Hiçbir zaman geriye dönüp düşünmedim ve utanmadım. Ama burada dururken, eskiden kim olduğumu düşünüyorum ve şu an olduğum kişiden nefret edeceğimi biliyorum. Dönüştüğüm kişiden ve yaptıklarımın nefret ederdim.

Gerçi geri dönemezsin. Asla geri dönemezsin.

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı?" Eli sessizce, dikkatlice sorar.

"O nasıl?" Ona sordum. Eli'ı dört yıldır tanıyorum. Bu bölgenin çoğunu ele geçirmeme yardım etti ve geldiğim yer olan Crescent Hills'in derinliklerine taşınmamın tek nedeni o. Crescent Hills'te kanun yok, bu yüzden imparatorluğumu oraya taşımak diğerlerinden daha zor bir iş ve geliri de bunu haklı çıkarmıyor. Burası kimsenin istemediği bir cehennem çukuru ama Sebastian'ın eninde sonunda geri dönüp burayı almama yardım edeceğini düşünmüştüm. Yanlış düşünmüştüm.

"Addison gittiğinden beri ara ara ağlıyor." Aria hakkında bana rapor verirken Eli'nin bakışları benimkilerde kalmıyor. Ayakkabılarına bakıyor ve gözlerimin içine bakmadan önce yutkunuyor. "Bazı haberleri görmüş. En çok neye üzüldüğünden emin değilim. Senden ayrılmaya mı yoksa ailesini kaybetmeye mi?"

Öfke yavaş yavaş kaynar. Tetiği çekmek için beklememeliydim. "Zaten ölmüş olsalardı, böyle bir sorunum olmazdı."

Eli başıyla onaylıyor. "Siz hazır olduğunuzda biz de hazırız patron." "Romano çoktan yukarı doğudaki sokakları ele geçirdi."

Eli tekrar başını salladı ve "Bugün tüm haberlerde bu konu vardı. Romano'nun bu hafta onları güneyden vuracağını tahmin ediyorum."

"Talvery bunu bekliyor olacak."

"Bu bizim için iyi. Adamlarını kuzeydeki sokaklara götürüp daha sert vurma ihtimali yüksek."

"İkisi de tahmin edilebilir şekilde tepki veriyor."

"Ve ikisi de düşecek... tahmin edilebileceği gibi." Yüzündeki sırıtiş benimkine de yansıyacaktı ama tek düşünebildiğim Aria'nın o zaman benden gerçekten nasıl nefret edeceği. Onları kurtarmak için beni tehdit etmeye hazır. İçimin derinliklerinde, intikam fikrinin aklından geçeceğini biliyorum. Ve bu beni öldürüyor.

"Ona bir daha güvenebilir miyim bilmiyorum," diye yüksek sesle konuşuyorum ve hemen pişman oluyorum. Benim neyim var böyle?

"Bunu atlatacağız. Addison'a bir şeyler anlatırken kulak misafiri oldum; bunun neden olması gerektiğini anlıyor."

Gece havası bana yapıyor, Aria'yla yüzleşmek için ilerlemek yerine beni burada, eşikte tutuyor.

"O salak herifi nereden buldun, Jett?" Konuyu dağıtmak ve ona kim olduğumu hatırlatmak için soruyorum. Lanet olası patronu.

"İyi bir nişancı, ama iş ağzına gelince biraz boktan. Sanırım Asperger sendromu falan var." Devam etmeden önce bir süre yanımdan geçip geceye bakıyor. "Sosyal ipuçlarını okumakta çok iyi değil ama savaşta Afganistan'daki isyancıları vurmak için üç gün bekledi. Üç gün aynı sığınakta kaldı, ancak bir kulübeden daha büyüktü. Ölüm listesindeki üç kişi görüş alanına girene kadar yerinden kıpırdamadı." Kısa bir kahkaha atsa da

gerçek mizahtan yoksun. "Sigara içmek için dışarı çıktılar, üç gündür ortalık sakin olduğu için kurtulduklarını düşünüyorlardı. Üçünü de kafatasının içine sokması sadece yirmi saniyesini aldı."

"Hâlâ gırtlığını parçalamak istiyorum," diyorum dalgınca, ama Jett'in yaşadıklarını düşündükçe ona olan saygım artıyor.

Eli omuz silkiyor. "Ona daha önce dilini kessem bile silahını ateşleyebileceğini söylemiştim." Kıkırdıyor ve ekliyor, "Şakayla karışık tabii ki. Ona hayatımı borçluyum."

"Bir dahaki sefere suratını yumruklamak istediğimde bunu aklımda tutacağım." Kelimelerim donuk çıkıyor, daha önce sahip olduğum inançtan yoksun.

"Ne dedi?" diye sordu bana.

"Hiçbir şey," diye cevap veriyorum ona, onunla bu konuşmayı yapmak istemediğimi bilerek. Eli'ye saygı duyuyorum ama o benim arkadaşım değil. Bu bir iş.

Bir kez başını sallıyor, kapıyı biraz daha açıyor ve gıcırdayan yumuşak sesi kulaklarımda çınlıyor.

"Adamlara içeri girmemelerini ve ben buradaki işimi bitirene kadar Addison'ı oyalamalarını söyle," diyorum küçük bülbülümün kafese kapatıldığı ikinci kata çıkan döner merdivene bakarak. "Bunu duymasını istemiyorum."

"Evet, patron."

İçeri girerken omzunu okşuyorum ama gözlerinin içine bakmıyorum. Merdivenlere bakıyor olsam da tek görebildiğim saatler önce olan her şey. Bana doğrulttuğu silah, kaçıp saklandığı kutu. Arabanın uzaklaşırkenki görüntüsü ve onun nasıl itiraz etmediği.

Merdivenleri çıkarken boğazım düğümleniyor ve kalbimin çarpıntısı hızlanıp acı veriyor. Korkuluk sıcak avuçlarımin altında kayganlaşıyor.

O benim.

Bu gece onu terk ettiğimde ona sahip olduğumu anlayacak. Beni terk etse bile, o her zaman bana ait olacak.

Her zaman.

Bu düşünce kulaklarımdaki kan akışını daha da hızlandırıyor. Kapıya yaklaştığım her adımda, bana vereceği her tepkiyi düşünerek aletim daha da sertleşiyor.

Öfke, hatta nefret.

Ya da belki onu affetmem için bana yalvarır.

Benden merhamet dileyeceği düşüncesiyle gözlerimi kapatıp yumruğumun düz tarafını yatak odasının kapısının sağındaki duvara dayıyorum. Hücrede yapmayı reddettiği bir şey.

Kapının hemen ötesinden gelen yatak gıcırtısıyla gözlerim yavaşça açılıyor.

* * *

Aria

Kapı açılmadan önce ayak seslerini duydum.

Carter olması için neden dua ettiğimi açıklayamıyorum. Onu son gördüğümde, tek hissettiğim ondan korkmaktı.

Pencere açıkken, rüzgar içeri süzülür, perdeleri yerinden oynatır ve

Ay ışığı Carter'ın baskın formunu örtüyor.

Kalbim garip bir şekilde düzensiz atıyor ve onu ilk gördüğüm anı hatırlıyorum. Aynı korku içimi sarıyor, ama beni kurtarabileceği hissi de öyle.

Keşke istese, ama gözlerindeki keskin bakışa bakılırsa, benim için planladığı şey hiç de bu değil.

Bu noktada, benim için sorun yok. Bana istediğini yapabilir çünkü ona boyun eğeceğimi zaten biliyorum. Onu hâlâ sevdiğimi biliyorum. Ne kadar boktan olursa olsun.

"Carter," diye fısıldıyorum yatağında doğrulup çarşafların etrafında bir su birikintisine dönüşmesine izin verirken.

Rüzgâr omzumu gıcıklarken bir ürperti tenimi süslüyor.

Ağır adımlarıyla zemin gıcırıyor ve bana doğru yürürken yüzündeki gölge çenesinin keskin hatlarını sararak hareket ediyor.

"Dizlerinin üzerine çök," diye sert bir sesle emrediyor. **B a n a** verdiği tek selam bu ve bu bana hücrede onunla yaşamının nasıl bir şey olduğunu hatırlatıyor.

Meydan okuma kanımın derinliklerinde dolaşüyor ve çenem kenetlenirken öfkem göğsümde yükseliyor. "Bana söylemek zorunda olduğun şey bu mu?" Sesim titreyerek ona soruyorum.

Endişe ve

Kalp kırıklığı da aynı derecede mevcut, ayak parmaklarımın kıvrılmasına ve yumruklarımın ipek çarşafları sıkmasına neden oluyor. "Benim için gelmedin" sözlerini ısıarak söylerken zorlukla nefes alabiliyorum.

Yatağın ucunda duraklıyor, ama sadece bir anlığına, sefil kalbimin tek bir atışı kadar. Ceketini çıkarıp dikkatlice yatağın ucuna bırakırken yumuşak ama güçlü bir sesle konuşuyor.

"Sana söyleyecek çok şeyim var, Aria Talvery," diyerek neredeyse adımı tükürüyor ve ben de ona olan nefretimin arttığını hissederek, "Siktir git," diye karşılık veriyorum.

Onun benim düşmanım olduğunu hep biliyordum ama beni öyle gördüğünü hiç hissetmemiştim. Gelgitler değişti.

Becerikli parmakları gömleğinin düğmelerini açıyor ve gözlerim onunkilerden ayrılıp soyunmasını izliyor.

"Sana dizlerinin üzerine çökmeni söylemiştim," diye hatırlatıyor bana baskınlık ve seks damlayan bir sesle.

Biraz önceki kontrolünü kaybederek gömleğini ceketinin üstüne fırlatıyor.

Kemerini çözerken gözlerim kemerinin derisine takılıyor ve sonra hızla yerinden çekerek derinin havada tıslamasına izin veriyor.

Deriyi bir halka şeklinde büküp ona itaat etmemi beklerken amım sıkılıyor. "Bugün zaten beni sorguladın, bana karşı geldin ve bana yalan söyledin. Gerçekten bana yine itaatsizlik mi edeceksin?"

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, onun cezasını istediğimi ve bunu istediğimi biliyorum.

Ama ona yalan söylemedim. "Sana hiç yalan söylemedim ve asla söylemeyeceğim," diyorum ona hızla, nabzımın hızlandığını hissederek.

"Bana doğruyu söylemedin. Bu yalan söylemektir," diyor, sesi daha yüksek çıkıyor ve öfkesini hiç saklamıyor.

"Yapmayacağım..." Duraklıyorum ve devam ediyorum. Alt dudağımı ısııyorum, bizi tekrar tekrar ayıracak tek anlaşmazlığımızın asla anlaşamayacağımız bir konu olmasından nefret ediyorum. "Arkama yaslanıp onları öldürmene izin vermeyeceğim. İzin vermeyeceğim."

Carter'ın hareketleri düşündüğümünden daha hızlı, içime bir korku dalgası gönderiyor. Çenemi kavrayıp dudaklarını dudaklarıma doğru indirirken kemer yatağa çarpıyor. Kalbim hızla çarpıyor ve şehvet dehşetle karışıyor. "Başka seçeneğin yok," diye fısıldıyor dudaklarıma.

Kelimeler dudaklarımdan dökülürken bile kendimi sorguluyorum, "Yanılıyorsun."

Sıcaklığını hissedebiliyorum; karanlık gözlerine bakarken kalbinin göğsünde attığını duyabiliyorum. Onların içinde sonsuza kadar kaybolabilirim ve şu anda keşke kaybolabilsem diyorum. Sessizliği artarken ona "Keşke her şey farklı olsaydı," diyorum.

"Yakında olacaklar," diyor. Karanlık sözler bir tehditle birlikte gelir. "Dizlerinin üzerine çök, bülbul."

Bana taktığı lakap, çenemi kavraması, dudaklarının dudaklarıma bu kadar yakın olması ve kalbinin hızlı atışı, hepsi beni harekete geçiriyor.

Dört ayak üzerine kalkıp pantolonumu yavaşça sıyrmasına izin verirken gözlerimi olabildiğince uzun süre onunkilerde tutuyorum. Parmakları hassas tenimi okşarken bile onları yavaşça, alaycı bir şekilde aşağı çekiyor.

Bir an için hissedebildiğim tek şey serin hava ve kemerin geldiğini biliyorum. Hazırlanıyorum ama sonsuza kadar hiçbir şey olmayacakmış gibi geliyor.

"Bunu hak ettiğini düşünüyor musun?" diye soruyor bana alçak sesle ve beklediğim kızgınlığın zerresi yok.

Kelimeyi kolayca, içtenlikle söylüyorum, "Evet."

Kemer sağ kalçamın etini arkadan ısırdı ve acı içinde çığlık attım. Bir saniye bile kaybetmedi.

Dört ayak üzerinde durmaya çalışırken kalçalarım titriyor.

Şap! Kemerin kenarları kıcıma sürtünüyor ve tenimi kestiği yeri yakarken vücuduma bir acı dalgası gönderiyor. Boğazıma tırmanan hıçkırığı kontrol edemiyorum. Çarşafı daha sıkı kavrarken ve gözyaşlarımla savaşırken ayak parmaklarım kıvrılıyor.

Carter'ın elinin sıcak etime yumuşak dokunuşuyla sıçıyorum, keşke hayır deseydim, ama o zaman olmadığımı iddia ettiğim yalancı olurdum.

"Bana silah doğrultan erkeklere ne olduğunu biliyor musun, Aria?" Carter üzerime eğilirken sesinde ölümcül bir tehdit var, sert aleti kıcıma giriyor ve sadece bunu hissetmek bile kanımda köklü bir arzunun yüzeye çıkmasına neden oluyor.

Şehvet neredeyse acıyı bastırıyor. Çok yakın, keşke olsa ama Carter'ın beni cezalandırması henüz bitmedi.

Bana "Tetiği çekmek için yaşamıyorlar" derken dudakları kulağımın kabuğuna değiyor.

Ona cevap vermeden önce yutkunmam gerekiyor. Elinin hâlâ rahatlatıcı daireler çizdiği yerlerde tenim acı ve zevk arasında gidip geliyor. "Asla çekmezdim," diye yumuşak bir sesle cevap verirken kalçalarımı ona doğru sallıyorum. Onun için her zaman bir fahişe oldum. Ona boyun eğiyorum ve bunu seviyorum. Hastalıklı bir yanımla bunu arzuluyorum. Sanırım her zaman da arzulayacağım.

"Herkesin görmesi umurunda değil, değil mi?" diye soruyor ve yaptığım şeyin ağırlığı daha ağır geliyor.

"Özür dilerim. Bunu yapmak istemedim." Kalın kalın yutkunuyorum, yorgunluğum, acım ve daha fazla dokunuşuna duyduğum açgözlülükle çelişiyorum. "Bana başka seçenek bırakmadın."

Anında geri çekiliyor ve bedenim aramızdaki havanın soğukluğunu hissediyor. Kemerinin metal tokasının şingirtisini duyabiliyor ve önümdeki duvarda oynaşan gölgelerde kolunu kaldırdığını görebiliyorum.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ama bunun hiçbir faydası olmuyor.

Şap! Kemer sol kık yanağıma ısıyor ve sonra hemen sağa doğru hareket ediyor.

Hiçbir şeyi ısıramadığım kadar sert ısıyorum ve kemer havada çığlıklar atıp hassas etime darbe üstüne darbe indirirken çığlıklarımı tutmaya çalışıyorum.

Acı içimi parçaladıkça kollarım bükülüyor. Gözyaşlarımla gözlerimin kenarlarından kontrolsüzce akıyor.

Carter kafatasımın dibindeki saçları yumrukluyor ve beni ona bakmaya zorluyor.

Gözleri karanlık ve acı dolu duygularla dolup taşıyor. "Seni görmem gerek, Aria. Benden saklanamazsın."

Hareket ettiğimi fark etmeden önce başım titriyor, yakıcı acı, kalçamı ona sürtmek gibi küçük bir hareketi bile mutlak bir ıstıraba dönüştürüyor. "Yapamam," diye inliyorum.

Hiç böyle bir acı hissetmemiştim. Omuzlarım titrerken gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum ama yine de geliyorlar.

Carter bana, "Bunu kaldıracabilirsin," diyor ve kalçamın kızarmış etini tutup sıkıyor. Baskı, acıyı sahip olduğum son kontrol parçasını da parçalamaya zorluyor.

Sağ eli kalçamdayken, sol eliyle amımı avuçluyor.

Sırtım anında eğildi ve beni yerimde tutmasaydı yanıma yığılacaktım. Bu zevk hayal edilemez. Vücudumun her santimi bunu hissediyor. Meme uçlarım titriyor ama boynum bükülüyor ve bedenim daha fazlası için yalvarıyor.

"Bunu kaldıracabilirsin, Aria." Parmaklarını hassas klitorisime sürerken Carter'ın sesi nazik, yatıştırıcı ve derin. Şu anki ses tonundan, bir zamanlar bana duyduğu şehvetin artık yok olup olmadığını merak ediyorum ama bunun doğru olamayacağını biliyorum. Bana dokunmaya başladığında durum böyle olamaz.

Klitorisimi çimdikliyor ve bir zevk şimşegi vücudumdaki her sinir ucunu heyecanlandırıyor. Aynı anda hem sıcak hem de üşüyorum. Bana dayanamayacağım bir acı ve aynı derecede tüketen bir zevk veren adamın altında titriyorum.

Ve onun için daha fazlasını arzuluyorum. Parmaklarına içimde ihtiyacım var.

Uyuşturan zevk içimde hızla ilerlerken geri çekiliyor ve tekrar kemere uzandığını görüyorum.

"Carter," diye yalvarıyorum. Zevki seviyorum ama acı da dehşet verici. "Lütfen," diye yalvarıyorum ona.

Tereddüt ediyor. Yanağım yastığın üzerinde, sadece başkalarını nasıl kıracağını bilen kırık adama bakarak ona tekrar yalvarıyorum. "Lütfen, affet beni."

Kemeri daha sıkı kavramadan önce bana söylediği tek söz "Seni çoktan affettim" oluyor.

Gözlerimi kapatıyorum, daha fazla ceza bekliyorum, Carter'ın beni nasıl ihtiyacı olduğunu düşünüyorsa öyle almasını bekliyorum.

Bunun yerine, yatıştırıcı bir el belimdeki çukur boyunca ilerliyor ve ben her ne kadar geri çekilmek istesem de, nazik dokunuşunun bana vurduğu yerin acıyla alevlenmesine neden olacağını bildiğimden, onun için hareketsiz kalıyorum. Kemerin tenimle buluştuğu yeri okşamasına ve acıyı daha da yüzeye çıkarmasına izin veriyorum.

"Sadece seni istiyorum," diye fısıldıyorum yastığa. Yanağımın altı nemli, gözyaşlarımdan ıslanmış gibi. "Lütfen, Carter."

"Bu benim, Aria. Ben buyum."

Onun sözleri, kalbimin yaralarını yalayan bir ateş gibi, beni ikiye bölüyor. İlk yarım, kırılmış ve bu hayatta kaldıracabileceğimden çok daha fazla incinmiş bir adama aşık bir kadın. Diğer yarım ise güçlü olmak isteyen ve iradesinin daha fazla görmezden gelinmesine izin vermeyi reddeden bir kadın.

"Artık kim olduğunu bilmiyorsun, Carter. Silahı elime aldığımda kim olduğumu bildiğimden daha fazla değil," diyorum ona titreyen bir sesle. "Benden ne istiyorsan al," diye kabul ediyorum. Gözlerimi kapatıp başımı yastığa gömüyorum ama sonra ne dediğini hatırlıyorum. Ve böylece, bacaklarım titrerken bile kendimi yeniden dört ayak üzerinde konumlandırıyorum. "Hepsini sana vereceğim."

Kemer bir gümbürtüyle yatağa düşüyor ve ben omzumun üzerinden Carter'a bakmak için başımı çeviremeden içime dalıyor, aleti içimi dolduruyor ve beni acımadan geriye. Ellerinden biri beni dik tutmak için kalçamı kavırıyor, itişinin gücü vücudumu darbeden neredeyse yüzüstü pozisyona itiyor. Hay sikeyim! Bu kadar çabuk çok fazla. İçimden kopan çığlık sessizliğe gömülüyor.

Diğer eliyle klitorisimi sertçe çimdikliyor ve içimde yırtılan zevkin gücü

onun adını haykırırken sırtımı eğiyor.

Başparmağıyla klitorisimi acımasızca okşuyor ve sanki yapabileceği son şeymiş gibi beni beceriyor.

Ve hepsini alıyorum. Çıgıllıkları susturmak için yastığı ısıtıyorum ve vücudumu karıştıran acı ve zevk karışımından dolayı altında kıvranıyorum, onun hepsini alıyorum.

Tekrar ve tekrar.

Beni kıracağını düşünene kadar dayanıyorum. Vücudum kaçmam için yalvarana kadar, ama o zaman bile durmuyor. O acımasız bir adam, acımasız içgüdüleri var ve bana bir daha merhamet eder mi bilmiyorum.

Kalın sikinin içimde nabız gibi attığını hissettiğimde zar zor kendime geldim. Aletinin başı içimde derinlere doğru bastırılıyor ve daha önce hiç bir anın şu anki gibi sonsuza kadar sürmesini istememiştim. Hayatımda yaşadığım en yoğun orgazmı hissederken Carter ismini inliyor ve sonra dudaklarını indirip omzumu öpüyor.

Göğsünü sırtıma yaslariken derin derin nefes alıyor, bir eliyle kendini destekliyor, diğer eliyle karnımı tutuyor ve tenimi onunlike bastırıyor.

Bana verdiği son öpücük uzun bir öpücük, dudakları omzuma değiyor. Sanki bitmesini istemiyormuş gibi.

"Senin fikrine aşık oldum," diye fısıldıyor öpücüğünü benden çektikten sonra. "Sonra da seni becermeye aşık oldum." Sözlerine kazınmış bir ısırap var. Sanki bana veda ediyor ve ben bunu daha yeni fark ediyorum.

"Carter," diyorum kucağında dönerken, kemerin hala devam eden acısını görmezden gelerek, ellerimi sert çenesinin iki yanına götürüyorum ve onu öpmeye çalışıyorum, ama o geri çekiyor.

"Seni sevdiğimi sanıyordum." Ona karşı gelen herkese dehşet saçan adamın her bir parçası gitmiş. Gözlerinde her şeyi kabul etmem, ona boyun eğmem ve iradesine boyun eğmem için yalvaran bir yumuşaklık var. Ne olursa olsun.

Ama yapamam. Artık yapamam. Olanlardan ve olacakların gerçeğini gördükten sonra olmaz.

Ve eğer bu son anlamına geliyorsa.

O benim gözlerime bakarken ben de onun gözlerine bakıyorum ve söylenmemiş sözleri hissedebiliyorum. Ya ona boyun eğeceğim ya da onun düşmanı olacağım.

"Seni seviyorum Carter. Ama artık senin bülbülün olmayacağım. Senden istediğim tek şeyi görmezden gelmeyi seçtiğin sürece olmaz."

"Teslim olmamı istiyorsun ve bu benim yapamayacağım bir şey." Kalın kalın yutkunuyor, ses tonundaki sertlik giderek artıyor. "Birlikte olmamızı imkânsız hale getiriyorsun."

Aramızdaki gerilim çok gerçek, çok yoğun ve çok boğucu. "Sen de öylesin," diyorum ona. "Seni seviyorum ama sana karşı savaşacağım." Sözlerim dudaklarımdan çıkarken titriyor. "Seni hâlâ seviyorum Carter. Ve hâlâ seni istiyorum." Son sözcükleri aceleyle söyledim ve bana inanması için ona yalvardım.

"Seni destekleyen ordudaki herkesi öldüreceğim, Aria. Savaşmak için bir neden kalmayana kadar hepsini yok edeceğim." Aşk hakkında hiçbir şeyden bahsetmiyor. Sadece savaştan.

"Onları korumak için ölürüm," diyerek ona gerçeği söyledim. Onlar benim ailem. Ve beni korudular. "Yapmak zorundayım," diye yalvarıyorum anlaması için.

Cevabımın ona verdiği acıyı gizlemiyor. Ve bu sadece benim acımı artırıyor. "Benim için bu sadakat nerede? Kardeşlerim için?"

"Onlara ya da sana asla zarar vermeyeceğim." Onların kendi ailemin ellerinde ölme düşüncesi kalbimi bir mengene gibi sıkıyor. Konuşurken sesim çatlıyor, "Ben sadece kendi ailemi koruyacağımı söyledim."

"Küçük saf bülbül... Keşke yapabilsen."

CHAPTER 8

Aria

EN KÜÇÜK BİR HAREKET BİLE YAPTIĞIM HER AN, bacaklarımın arasındaki ağrı bedenimi tüketiyor.

Hem nefret ediyorum hem de seviyorum. Carter'ın benim için geldiğini hatırlatmasını seviyorum; kaçamayacağım bir gerçekle tekrar yüzleşmekten nefret ediyorum.

Haberleri izliyor ve muhafızları dinliyordum. Çoktan kan döküldüğünü biliyorum. Dün bir anlığına görmüştüm ama emin değildim. Bugün Addison haberleri açık tuttu ve savaşın başladığından eminim.

Babamın ordusundaki bazı adamların isimlerini hatırlıyorum. Askerlerin. Gece geç saatlerde mutfağımda toplanan adamlar. Zaman zaman ailemle akşam yemeğini paylaşan adamlar.

Bana karşı nazik olan erkekler.

Babam yanımda değilken bana bakan erkekler. Çocukları ve eşleri olan erkekler.

Ve eyaletin doğu yakasında yaşayan erkeklerden tanımadığım isimler... Sanırım onların da aileleri var. Ya da vardı. Bu olay olmadan önce.

Babam ne zaman biri ölse cenazeye gitmemi isterdi. Her zaman. Hiçbirini kaçırmadım. Onların aileden olduğunu ve bu saygıyı hak ettiklerini söylerdi. Babamdan ne kadar nefret etsem de, onun için bir zahmetten ya da annemin kötü bir hatırasından başka bir şey olmadığımı düşünsem de, ölümlere ve ailelerine her zaman saygı duydum.

Bu kez bunu yapamayacağım ve nedense bu beni olması gerekenden daha fazla üzüyor.

Aklıma gelmeyen iki isim Nikolai ve Mika.

Birincisi, birden fazla şekilde sevdiğim bir adam. Ve

ikincisi, kendimi öldürmeyi hayal ettiğim bir adam.

Bu dünyada iyi insanlar da var, kötü insanlar da. Başka türlü ikna olma y a c a ğ ı m .

Savaşta her iki tip insan da ölür. Ve her iki tip adam da her orduyu doldurur. "Bu sabah nasılsın?" Addison'ın sorusu bakışlarımı kahve makinesinden çekip ona. Açmak istedim ama açmadım. Savaşta başka bir şeye konsantre olamıyorum.

Hiç uyumamış gibi görünüyor. Gözlerinin altındaki koyu halkalar bunu ele veriyor. "Dün gece seni kontrol etmek için geldim ama çoktan uyumuştun."

Carter oradayken gelmediği için ne kadar minnettar olduğumu düşünürken ciğerlerim sıkışıyor.

Hayatımda hiç dün geceki kadar parçalanmış hissetmemiştim. Bu imkansız bir durum.

"Evet, bayılmışım." Bu saçma bahaneyi öne sürüyorum ve gerçeği ondan sakladığımı bilmek dilimde sahte bir his uyandırıyor. Sonunda makineyi çalıştırmak için düğmeye basıyorum ama sonra su eklediğimden emin olmak için kontrol etmem gerekiyor. Eklemişim.

Bu sırada Addison, Eli'nin dün gece buzdolabını tamamen doldurduğunu bildiği için herhangi bir mutfaktaymış gibi buzdolabına yöneliyor.

Neredeyse Carter'ın sadece suçluluk duygusuyla geldiğini söyleyecektim ama sözlerimi yuttum. Anlamayacaktır. Ben daha itiraf edemeden boğazını temizleyip konuşuyor.

"Daniel'ı gördüm... Bu yüzden bu kadar uzun sürdü."

Akmayan gözyaşları gözlerinde parıldıyor ve buzdolabının kapağını kapatıp tereyağını tezgâhın üzerine fırlatıyor, böylece iki eli de boşta kalıp avuçlarını gözlerine bastırabiliyor. "Özür dilerim."

"Olmak için hiçbir sebebin yok. Bu işe karışan herkes içinde senin hiçbir nedenin yok," diyorum ve ona karşı ne kadar empatik olduğumu anlamasını diliyorum. "Anlıyorum. Bırak içini dök," diyorum elimi omzuna koyup ileri geri hareket ettirerek onu yatıştırmaya çalışırken.

"Carter'ın sana davranış şeklinin onun için sorun olmayacağına inanamıyorum. Hiçbir şey yapmayacağına."

Uzun bir nefes alıyorum, Daniel'a karşı neden bu kadar güçlü durduğunu anlıyorum ama bu nedenin bir parçası olduğum için nefret ediyorum.

Ona yardımcı olacağını umarak, "İki şeyi kabullenmeye başladım," diyorum. "Birincisi, Carter benden nefret etse bile onu seviyorum." İlk itiraf gözlerini benimkilere çevirdi. "İkincisi, arkama yaslanıp hiçbir şey yapmayacağım. Onunla savaşımadan bana ya da aileme zarar verecek bir şey yapmasına asla izin vermeyeceğim."

"Bunu bile bile nasıl onunla birlikte olabiliyorsun...?" Sözüünü bitirmiyor ama bitirmek zorunda da değil.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Ve bunların gerçekten bir önemi var mı bilmiyorum." Sırtımı tezgâha yasladım ve arkadan tutundum. "Bu savaşı durduramam. Herkesi koruyamam. Sevdiğim insanların ölmesini engelleyemem." Son kısmı söylerken annem aklıma geliyor ve onu engellemeye çalışıyorum. Zaten duygularla doluyum ve doğru ile yanlış, sevgi ile savaşı dengelemeye çalışıyorum, ondan bahsetmek beni mahvedecek ve saat sabahın onu bile değil.

"Bu hayat çok acımasız," diye fısıldıyorum ve sonra Addison'la tekrar yüzleşmek için boğazımı temizliyorum. "Ama bu benim hayatım. Ve kendi kararlarımın kontrolünü elimde tutmak istiyorum."

"Hâlâ kilitli olduğumuzu biliyorsun, değil mi?" Dudaklarındaki gülümsemeye bakılırsa, sözleri beni güldürmek içindi ve güldürüyor da.

Tereyağına uzanıyor ve konuşmanın bitmesine izin vermekten memnun, "Nasıl kaçacağımızı düşünmeden önce yiyelim" diye ekliyor.

"Seni duyabiliyorum," diyor arkamızdan bir ses ve ödümü koparıyor. Eli kapı aralığında, dudaklarında bir sırıtış var ve daha yakın olsaydı sırıtışını yüzüne vurmak isterdim.

"Hepinizin yapabileceğinden eminim," diye yanıtlıyorum onu ve tavana doğru bakıyorum. "Henüz kameraları bulamadım."

Ben kahve makinesinin kafein bağımlılığımın son parçasını da seramik bir kupaya boşaltmasını izlerken o benim iğnelerime yanıt vermiyor. Onun yerine bana "Bir mesajınız var." dedi.

O kadar uzun ki, aramızdaki mesafeyi kapatıp bana ulaşması ve elinde katlanmış bir kâğıt parçası tutması sadece dört adım sürüyor.

"Okudun mu?" Küçük parşömen parçasını almadan önce ona sordum.

"Evet" diye cevap verirken bakışları sert ve acımasız. Mahremiyetin yokluğuna sinirlenerek elimdeki değerli kâğıt parçasını tezgâhın üzerine fırlatıyorum. Kimden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama

dolaplarda şeker aramak için müdürümün etrafında dolaşmaya devam edin.

"Carter biliyor mu?" Sonunda bulduğumda ona soruyorum. Kapıyı yavaşça kapatıyorum, şeker kutusunu tutmam gerekenden daha sıkı tutuyorum.

"Evet."

Başımı salladım ve sonra "Ondan mı?" diye sordum.

Öyle olsaydı şaşırırdım, çünkü dün gece söyleyecek pek bir şeyi yoktu ve Eli tek bir kelimeyle varsayımımın doğruluğunu kanıtladı.

"Hayır."

Kimden geldiğini ve ne yazdığını merak ederek ani bir endişe duygusunu bastırıyorum, ama bunu Eli'a söylemeye cesaret edemiyorum.

"Benden nefret etmek zorunda değilsin," diyor ben onun ve ocakta bir şeyler kızartan Addison'ın etrafında dolaşmaya devam ederken.

"Gezinmek zorunda değilsin," diye cevap veriyorum hemen.

Başka bir şey söylemeden gitti ve yapmamam gerektiğini bildiğim halde kendimi suçlu hissettim.

"Ne pişiriyorsun?" O gittikten sonra Addison'a soruyorum, elimi uzatmadan kâğıda bakıyorum.

"Yumurta ister misin?" diye soruyor, önce bana sonra da kâğıda bakarak. Bunu sormamasına şaşırırdım; gözlerindeki soruyu görebiliyorum.

"Elbette," diye cevap veriyorum sadece arkadaşça davranmak için. Yine de denesem bile yiyebileceğimi sanmıyorum. Zaten midem bulanıyor.

"Nasıl buldun?" diye soruyor, sonra da kendi tavasını çeviriyor.

Sesimi neşeli tutmaya çalışarak ve yalnız kalana kadar notu açmayı bekleyerek ona "Kolay olsun, lütfen ve teşekkür ederim," diyorum.

"Sarısı mı?" Addison yüzünü buruşturuyor. "Eww. Gerçekten artık arkadaş olabilir miyiz bilmiyorum." Gerçi sadece şaka yapıyor. Öyle olduğunu biliyorum ama onu kaybetme düşüncesi içime bir bulantı dalgası gönderiyor.

"Peki," diyorum ona elimden geldiğince yumuşak bir sesle, "Nasıl yaparsan yap yerim. Ben yumurtayı nasıl olursa olsun severim," diye yalan söylüyorum. Şimdiye kadar sadece rafadan yumurta yedim. Haşlanmış yumurta bile yemem. Ona neden yalan söylediğimi ya da neden bu kadar gergin ve yalnız hissettiğimi açıklayamıyorum. Ama yapıyorum ve yapıyorum.

"Onları nasıl istersem öyle yapabilirim." Addison omuz silkiyor ve ekliyor, "Zaten en kolayı kolayından yapmak. Sadece yumurta sarısının tadını sevmiyorum."

Verdiği rahat cevap hala içimde dolaşan sinirleri yatıştırıyor ama nota tekrar bakıyorum ve bakışlarının beni takip ettiğini fark ediyorum. Yine de soru sormuyor ve bunun onun öğrenilmiş bir alışkanlığı olduğunu hissediyorum.

Tavanın kenarına iki yumurta kırmasını izliyorum, sonra ocağın sağ tarafındaki tabaktan kendi yumurtasından bir ısırık alıyor.

"Yemek istersen onları pişirebilirim," diye teklif ediyorum, kendimi suçlu hissederek. İçimden geçen tüm bu kötü hislerden kurtulamıyorum.

"Beğendim," diyor Addison ve sonra bir ısırık daha alıyor. Gerginlik omuzlarımdan geçerken tava cızırdıyor ve nota bana bakıyor.

"Sana başka bir şey söyleyebilir miyim?" Addison bana bakmak yerine çatalını tabağa sürterek soruyor. Cevap vermediğimde bana bakıyor ve ben de hemen başımı sallıyorum.

"Bir şekilde burada olmaları hoşuma gidiyor."

"Kim?" Alnımın şaşkınlıktan kıvrıştığını hissederek ona soruyorum.

"Eli ve Cason." Ses tonundaki suçluluk duygusunu saklamıyor. "Biliyorum, onlar aslında bizi

Ama bu sabah televizyonda bütün o insanları görünce," diye duraklıyor ve gözle görülür bir şekilde yutkunuyor. "Bu çete savaşındaki ölü sayısı ile ilgili gelişmeleri duymak?" Muhabirin ne dediğini tekrarlarlarken gözlerini deviriyor. Omzunun üzerinden bana bakıyor ve sonra başka bir tabağa uzanarak, "En azından güvende olduğumuzu biliyorum" diyor.

Sadece başımı sallayabilir ve tabağı kabul edebilirim. Hayatım boyunca 'güvende' oldum. Güvenli diye bir şey yoktur, sadece yanılması vardır. Addison'a bunu söylemek ona yardımcı olmayacak.

Addison izlerken çatalım yumurtaları tabakta karıştırıyor ama bu konuda hiçbir şey söylemiyor. Bir ısırık ve sonra bir tane daha almaya çalışıyorum ama tatsız ve sadece midemdeki çukuru daha ağır hissettiriyor.

"Okuyacak mısın?" diye soruyor bana ve sonra başını nota doğru eğiyor.

Bir kez başımı salladım ve sonunda elime aldım, ama okuduktan sonra ona kimden geldiğini söylemedim. Ne yazdığını da söylemedim.

Tek bildiğim Eli'nin kitabı okuduğu ve bunun benim için ne anlama geldiğini bilmediğim.

ARIA,

Yarın gece buluşalım. Sadece seni görmem gerek. İyi olduğunu bilmem gerek.

Ana caddedeki şekerci dükkanında buluşalım. Oraya yürüyebilirsin, ben orada olacağım. Söz veriyorum. Yarın. Akşam sekizde.

SENINKILER,

Nikolai

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissederken bana "İYİ MİSİN?" diye soruyor.

Çatalımın aniden tabağa sürtünme sesi ona verdiğim cevabı bastırıyor. Elimde sıkıca tuttuğum notla onun yanından geçerken, "Bir saniyeye ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum. Nikolai'yi görmek Carter'a ihanet etmek gibi geliyor. Ama buna ihtiyacım var. Onu görmek zorundayım. İyi olduğunu bilmeliyim.

Eli'yi aramak niyetiyle merdiven boşluğuna doğru olabildiğince hızlı yürürken adımlarım bilinçli. Fazla uzağa bakmama gerek yok; merdivenin başında beni bekliyor.

"Eli," adını sanki yeterince hızlı söyleyemiyormuşum gibi hızlıca söylüyorum. Hissettiğim belirsizlik, notu tutarken tenimin karıncalanmasına neden oluyor.

"Aria," diyor adımı kolayca ve sanki hiçbir sorun yokmuş gibi.

"Bunu okudun mu?" Bana okuduğunu söylemiş olmasına rağmen ona soruyorum. Sadece başını sallıyor.

"Onu görmeme engel mi olacaksın?" Ona soruyorum, sesimdeki güç her an yok olma tehlikesiyle karşı karşıya.

"Duruma göre değişir."

"Neyin üzerine?" Ona hiç sabır göstermeden soruyorum.

"Carter bana ne yapmamı söylerse," diye cevap veriyor ve ben çaresizce onun karşısında duruyorum. "Onu öldürecek misin?" Bir sonraki mantıklı düşünce bu.

Tereddüt ediyor ve ben ona yalvarıyorum, "Ona gitmeme izin verirsen senden kaçmayacağım. Onu görmem gerek."

"Carter'ın kararını bekliyorum," diye cevap vermesi sadece bir dakika sürüyor ve hayal kırıklığımı daha fazla tutamıyorum.

"Sen git ve bekle. Benim kararım verildi." Sözlerimin etrafımı saran askerler için hiçbir şey ifade etmediğini biliyorum. Bu sahte bir tehdit, ama kulede kapana kısılmış bir genç kız olduğum bu oyunları oynamaktan bıktım.

"Hışımınla çekip gitmeden önce," diye söze başlıyor Eli, ben ona sırtımı dönüp tam da onun düşündüğü gibi yapamadan, hışımınla çekip gitmeden önce.

Bir paket uzatıyor ve ben almak yerine dikkatle bakıyorum. "Nedir bu?" diye soruyorum.

"Artık bana güvenmiyor musun?" diye soruyor asimetrik bir sırıtışla.

Cevap vermiyorum. Bu benim için bir oyun değil, benim hayatım.

"Bu Carter'dan." Bana uzatıyor ve ben de tarif bile edemeyeceğim duygularla sarsılarak sonunda kabul ediyorum.

"Ne oldu?" Ona soruyorum ama sadece omuz silkiyor. Kutu çok büyük ya da küçük değil, bu yüzden içinde ne olduğunu tahmin bile edemiyorum.

"Ona Nikolai'yi görmek istediğimi söyle... lütfen."

Kısa bir baş sallamayla ellerini arkasına koydu ve sanki yapması gereken şey merdiven boşluğunu korumakmış gibi pozisyonunu aldı. Belki de öyleydi. Belki de Carter, Nikolai'dan bir not alır almaz merdivenlerden inip kapıdan kaçacağını düşünmüştü.

Paketi açmak için yatak odasına gitmeyi beklemedim. Yürürken bandı geri sıırıyorum ve kutuyu zorla açıyorum.

İçinde basit ve siyah bir telefon ve sanat malzemeleri, bir çizim defteri ve renkli kalemler var.

Ne kadar küçük şeyler ama yatağın üzerinde uzun süre sessizce onlara bakıyorum ve keşke bu dünyada büyümeseydim diyorum.

CHAPTER 9

Carter

Saatler geçmesine rağmen yataktan kalkmadı. Ara sıra eskiz defterini açıyor ama eskisi gibi çizmiyor.

Çoğunlukla telefona bakıyor, çalmasını bekliyor.

Beni bekliyor. Hamlemi bekliyor ama en iyi hamlenin ne olduğunu bilmiyorum.

Telefonum her çaldığında ve bana adamların nerede olduğu ve nereye gittikleri hakkında bilgi verildiğinde, emirlerim anında, kesin ve sorgulanmayacak. Yoluma çıkan herkes düşecek.

Ama Aria'nın istediği şey... Koltuğumda arkama yaslanıp kucağındaki deftere bakarken onu gözlemliyorum. Ona ne kadar serbestlik tanıyacağımı bilemiyorum. Kafesinden kurtulmuş olan bülbülüm, yapmayı planladığım şey yüzünden bana bir daha asla geri dönmeyebilir. Ve ben buna izin veremem. Aria benim.

"Romano oraya kaç adam gönderdi?" Daniel ofise habersizce girerken sorar. Kapıyı çalmadan. Sanırım bazı şeyler değişiyor.

Sırtımı geren derin bir nefes alarak ona "Dört" diye cevap veriyorum.

"Ve bizden bir düzine göndermemizi mi istiyor?" Ses tonu kuşkuluydu, ama ben de aynı tepkiyi verdim ve ona bunu belirten bir bakış attım.

Dikkatimi Daniel'a çevirdiğimde koyu renk gözlerine ve çenesinde uzamış kaba kirli sakalına bakıyorum. Üzerinde hâlâ dün giydiği tişört var.

"Uyudun mu?" Ona soruyorum ve o da başını hayır anlamında sallıyor ama konuşmayı iş meselelerine geri getiriyor. Kendini meşgul etmeye ve Addison'ı geri almasını engelleyen saçmalıklara son vermeye geri dönüyor.

"Jett dün gece geç saatlerde Carlisle'a gitti. Bu sabah bloktan aşağı inip çıkan en az yirmi iki Talvery askeri saydığını söyledi."

"Bu ikimizin arasındaki kuzey sınırının tam içinde, Romano ile onun arasında değil."

"Doğru," diye cevap verdi ama benim onun bir şey söylemesine ihtiyacım yoktu, sadece düşünmek için bir dakikaya ihtiyacım vardı.

"Geri kalan bölgeler de böyle yüksek yoğunluklu mu?"

"Yüksek yoğunluk mu?" diye yineliyor, anlamıyor. Döneli çok olmamıştı ve hâlâ arayış kapatmaya çalışıyordu.

"Adamlarını dağıtmak yerine, onları tek bir bölgede yoğun ve kümelenmiş halde mi tutuyor? Yoksa böyle olan tek sokak burası mı?" Sağ ayak bileğimi sol dizimin üzerinden geçirerek sandalyede arkama yaslanıyorum ve düşünürken masaya vurmak için bir kalem alıyorum.

"Yukarı doğu yakasında Romano ve Talvery arasındaki üç blok gibi. Bedford, sanırım öyle."

"Diğerleri nerede?" Ona sordum. "Adamlarının sayısını ve her an nerede olduklarını öğrenmek istiyorum."

"İstihbarat istiyorsak dışarıda daha fazla göze ihtiyacımız var. Jett onları yakalamak istiyorsa hareket edemez." "O zaman yakala onları."

"Adamlarımızın çoğu güvenli evin etrafını sarmış durumda..." Bu konuşmaya başladığından beri ilk kez sesini alçaltarak "Onları taşımak istemiyorum" diye itiraf ediyor.

"Yani, sadece bir avuç adamla bir orduya karşı koymamız gerekiyor."

"Bu amaç için tutulmuş yetenekli adamlar. Ne kadar zamandır bunu bekleyen adamlar?" Daniel bana hatırlatıyor. Aldığımız adamların çoğunun bizimle gelmesinin bir nedeni vardı. Nefret, korkudan daha iyi bir motivasyon kaynağıdır ve Talvery onlarca yıllık hükümdarlığı boyunca ona vermek istediğimden daha fazla düşman edindi. Yaşlandıkça daha da sertleşti.

Bölgesinde uyuşturucu sattığı için neredeyse öldüresiye dövdüğü ilk çocuk ben değilim. Diğerlerinin de aileleri vardı, kimin sorumlu olduğunu bilen aileler. Ortak bir düşmanı paylaştığımızı bilerek bana gelen aileler.

Monitöre, hiçbir şeye bakmayan ve çaresizliği içinde tükenen bülbülüme bakıyorum. Bir an için babasının yaptığı her şeyi bilip bilmediğini merak ediyorum. Ama bilmediğini zaten biliyorum.

Daniel bir plan yapmaya kararlı bir şekilde konuşmaya devam eder. "Jett toplam sekiz adam kullanabileceğimizi düşünüyor, ikisi sokağın her köşesinde, diğer dördü de diğer tarafta o bölgeyi temizlemek için."

"Sekiz adam, onların yirmi adamıyla savaşmak için mi?" Sesim düz, bakışlarım ona sabitlenmiş, ama tek görebildiğim bu işin nasıl sonuçlanacağı. Her birini nasıl alt edebileceğimizi.

"Romano'nun önümüzdeki iki gün içinde içeri girmeleri için dört kişi göndermesi gerekiyor, çünkü haberlerden ve daha fazla polise ödeme yapmak zorunda kalmaktan kaçınmak için temiz öldürmeler istiyor. Ama bence onları yarın gece rıhtımdan yeni aldığımız otomatik saldırı tüfekleriyle vurmalyız."

Başımı sallayarak onaylıyorum. Temiz öldürmeler daha fazla zaman alır, tepki vermek için kullanacakları zaman. "Neden yarına kadar bekleyelim?" Ona soruyorum.

"Bugün Pazar," diye hatırlatıyor Daniel. Biraz alaycı, biraz da acıması bir huff bırakıyor beni. Bu sektörde kurallar var, eğer öyle diyebilirsiniz. Kadın yok, çocuk yok. Cenazelerde huzur verin. Pazar günlerini ailelere bırakın. Bunlar saygı ve sınırların işaretleridir. Bunların korunmasının tek nedeni, bazen düşmanların müttefik haline gelmesi ve düşmanın her zaman saygı gösterdiğini söyleyerek kolayca haklı gösterilebilmesidir.

Yasalara karşı gelen tek bir adam tanıyorum ve benim küçük bülbülüm o herifi bıçaklayarak öldürdü. Kimse onu savunmadı. Kutsal bir kuralı çiğnediği için ölümü haklıyken kim savunur ki?

O adam ve sonra da ben. Aria'yı Talvery'den aldım.

"Yarın gece o zaman." Daniel'in gözleri bunu başarmanın zorluğuyla parlıyor. "Jett olduğu yerde kalabilir ve Talvery'nin adamlarından hayatta kalanları haklayabilir. Bize lazım olan Polis en az sekiz saat geride kalacak. Kimin hala nefes aldığına bakmak için içeri girmek yerine, adamların durumu anlamak için dışarı çıkmaya çalışmasına izin vereceğiz ve Jett onları yakalayacak."

"Ödemesi kolay olacak. Memur Harold'ın onları dakikası bin dolara tutacağını biliyorum."

Daniel bunu düşünür ve sonra başka bir plan sunar. "Bunun alternatifi patlayıcı kullanmak olabilir.

Ancak cadde iyi bir konum ve bu çok fazla dikkat çekecek bir karmaşa."

"Yarın gece onları otomatik silahlarla vurun. Polislere dört saat için para ödeyin ve Talvery'nin bize yaşattığı pislikten dolayı tercih ettiğim patlayıcı olan RDX ile dikkat dağıtmak için kuzeydeki Talvery hattını vuracağız. Patlayıcıları Carlisle Caddesi'ndeki saldırıyla aynı anda orada patlatın. Biz ön hatlarını yok ederken onlar da bombalamalara odaklansınlar."

Daniel onaylarcasına başını sallar, sandalyede rahatlar, ancak ayağı yere vurmaya bırakmaz ve endişesini belli eder.

"Orada kimler var?" Kendi endişelerim içimi kemirirken ona soruyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Talvery'nin adamlarından kimler...?" Duraksayıp yutkunuyorum ve kardeşime açık açık soruyorum: "Aria'nın ailesinden olan var mı?"

"Kuzeni Brett sabahları fırına geliyor. Her zamanki buluşma yerleri gibi görünüyor. Jett'e göre son üç gündür her sabah oradaymış. Ama geceleri, hayır. Onun kanından değil. Gerçi neyi aile olarak gördüğü tartışılır."

"Talvery'nin tüm gücüyle Romano'ya karşı çıkacağını sanırsın," diye cevap veriyorum, Aria'nın ailesinin kim olduğuna dair düşüncelerini eğlendirmek yerine.

"Düne kadar öyleydi. Akşam yemeğinden sonraki gece adamları Carlisle'a, sınırimıza taşıdı." Ona sorgulayan bir bakış attığımda hangi geceden bahsettiğini açıklıyor. "Stephan'ı öldürdüğü ve Romano'nun mesajı ona ilettiği gece. Sonra, dün, başka bir şey değişti."

O geceyi hatırlayarak gözlerimi kapatıyorum, Stephan'ın hayatına son verdiği o gece ona karşı hissettiğim gurur ve şehvet duygusunu hatırlıyorum. "Aria'ya sahip olduğumuz doğrulandığında."

"Evet, işte o zaman daha fazla adamını bizim tarafa kaydırıldı."

"Şimdi de peşimizden mi geliyor?" Elimde olmadan sırtıyorum, meydan okumayı ve kanımdaki adrenalin akışını seviyorum.

"İki sınırda da eşit sayıda adam görev yapıyor. Ama onun yerinde olsaydım, senin peşine düşerdim."

"Stephan'ı öldürmesine izin verdiğimizizi biliyor."

"Belki de bu yüzden eşittir ve neden tüm adamları bizim bölgemizi yağmalamıyordur?"

"İki düşmanı olan bir adam, ikisi de ona silah doğrultmuş, kim bilir ne düşünüyordur?"

Daniel'in sesi asık suratlı bir hal alır. "Sana hoşuna gitmeyecek bir şey söylemek zorundayım." "Ve düşününce... bu hoş sohbeti bölüyorsun..."

"Bakın şimdi kim şaka yapıyor." "Belki de senden bir şeyler öğreniyordum."

"Dün gece ne oldu da bize daha fazla adam yaklaştırdı?"

Kardeşime "Bana söyleyeceğin bu mu?" diye soruyorum. Romano'nun sadece dört gün içinde onları yok etme planları hakkında bana anlattığı her şeyi düşünürken kalemi masaya vuruyorum.

Daniel kendini yeniden konumlandırır ve başını sallar, ama gözleri endişe doludur. "Romano ve Talvery kızların nerede olduğunu biliyor." Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor ve ekliyor, "Bizi takip ettiler."

Bu gerçeği kabul etmek istemediğim için sadece başımı sallıyorum. "Emin misin?" Omuzlarımdaki gerginliği hissederek ona soruyorum.

"Evet," diye cevap veriyor yorgun bir sesle, "Kadınları ne yapacağız?" diye sorarken ayağının kıpırdanması nihayet durdu.

"Eğer kendi isteğiyle gelmezse... Bu iş bittiğinde benimkini hücrede geri istiyorum."

Daniel'in ifadesi sertleşir. Hayal kırıklığı ve hatta kızgınlığı açıkça belli oluyor. Umurunda değil

Ona ne söylediğimi, ne sözler verdiğimi ya da beni ne kadar berbat bir duruma soktuğunu. Bunların hiçbirini umurumda değil. Sahiplenme duygusu kanımı kaynatıyor ve kendimi kontrol etmekte zorlanıyorum, bu yüzden Daniel'ı yönlendirmeye karar veriyorum. "Seninkiyle ne yapacağın sana kalmış."

"Bunu ona yapamazsın." Daniel bana ne yapabileceğimi söylemeye cüret ediyor. "Onu hapsedip karşılık vermemesini bekleyemezsin."

"Bunun seni ve Addison'ı etkilemesine kızsınsın ve bunun için üzgünüm ama Aria'nın beni bırakıp gitmesine izin vermeyeceğim. Buna izin vermeyeceğim." Kalp atışlarım hızlanırken ve ellerim beyaz yumruklar oluştururken son cümleyi sıkılmış dişlerimin arasından zar zor söyleyebiliyorum.

"Bir mahkum mu yoksa bir ortak mı istiyorsun?" Daniel'ın sorusu beni hazırlıksız yakaladı.

"Beni asla ortağı olarak görmeyecek. Ben her zaman düşman olacağım." İçimi korkuyla dolduran gerçeği söylüyorum. Bu savaş olmak zorunda. Babasını öldüreceğim. Ve bu iş bittiğinde beni asla bir düşmandan başka bir şey olarak görmeyecek.

"Eğer ona bir ortak gibi davranırsan olmaz."

"Beni geri isteyen birini istiyorum," diye itiraf ediyorum ona. "Onun beni geri istemesini istiyorum ve bu hafta bittiğinde bu asla gerçekleşmeyecek."

Daniel bana sanki aptalmışım gibi, "Nefretten gözün o kadar kör olmuş ki bunu göremiyorsun," diyor.

"Sen ve Addison farklısınız. Bana aynı durumdaymışız gibi bakma. Bunun doğru olduğunu sen de biliyorsun." Başını sallıyor ama sessiz kalıyor.

"Gerekirse onu hücreye geri koyarım," diyorum ona son bir kararlılıkla, gözlerim onun yanından geçip kapalı kapıya bakarken. Beni bir kez istedi ve ben bunu tekrar yapacağım. Affetmeyi öğrenecek.

"Ne yapıyorsun sen? Seni hiç böyle görmemiştim." Daniel'ın yüz ifadesi endişeli ama daha çok sempatik.

"Onu sevdim," diyorum ve cevabım sert oluyor; kontrolümün tekrar kaydığını hissedebiliyorum. Onunlayken çok kolay kayıyor.

"Ve?" diye soruyor bana, sanki anlamıyormuş gibi. Sanki sevdiğim kadının düşmanım olduğu apaçık ortada değilmiş gibi. Hepsini öldüğünde ve ben onu geri aldığım da bile, onun için her zaman düşman olacağım ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Hiçbir şey.

"Onu hâlâ seviyorsun, o zaman bunu ona neden yaptın?" "Aşkın ne olduğunu bilmiyorum."

"Aptalca davranıyorsun ve bu 'vay halime' saçmalığı sana hiç yakışmıyor, Carter."

"Canın cehenneme," diye ağabeyime çıkışıyorum. "Addison kaçacak ve sen de küçük bir köpek yavrusu gibi peşinden geleceksin ama o sana geri dönecek çünkü sen ona hiçbir şey yapmadın. Aria..." Konuştukça boğazım düğümleniyor, kelimeleri yüksek sesle söylersem beni boğmakla tehdit ediyor. "Onun ailesini öldüreceğim. Onu kilitledim, cezalandırdım."

"Sahip olduğunuz şey farklı ama onu sevdiğiniz çok açık. Göreceksin."

"Aşk bazen yeterli olmuyor. Nasıl bir fanteziye takılıp kaldığını anlamıyorum Daniel. Ben kötü adam olduğum gerçek dünyada yaşıyorum. Devam et ve bana bundan sonra beni seveceğini söyle. Kendine de bunu söylemeye devam et. Uyumana ne yardım edecekse."

Daniel cevap vermiyor. Bir an geçiyor ve sonra aniden ayağa kalkıp beni yalnız bırakmadan önce bir an daha geçiyor.

Kapı kapandığı anda tekrar monitörlere dönüyorum, kanım kaynarken ve midem çalkalanmaya başlarken onlara odaklanıyorum.

Bedenim öfke, aşağılama ve korkuyla çınlıyor. Uzun zamandır korku hissetmemiştim. Gerçek korku, onu kaybetme ihtimali karşısında beni tüketmekle tehdit ediyor.

Ona bir ortak gibi davranırsan olmaz. Daniel'in sözleri kafamda yankılanıyor, ama bunu nasıl söyleyebilir?

Yaşadığımız bu dünyada bunun ne anlama geldiğini bildiği halde mi?

Aria hâlâ telefona bakıyor ve tereddüt etmeden masamdaki telefonu alıp onu arıyorum.

Daha dün, ben amıyla ve götüyle oynarken masamın üzerine uzanmıştı, bunu sevdiğini biliyor ve beni sevdiğini düşünüyordu.

Bir gün her şeyi değiştirebilir.

Telefonu iki eliyle sımsıkı tutarak cevap vermeden önce hat sadece bir kez çalıyor. "Alo?"

Sadece sesinin tınısı bile rahatlatıcı. Onunla ilgili her şey içimde yanan öfke.

"Benden nefret mi ediyorsun?" Bilmek istediğim için ona soruyorum. "Onları öldürdün mü?"

Parmaklarımın ucuyla ekrana dokunurken dudaklarımda hüznü bir gülümseme beliriyor. Sessizlik uzadıkça yutkunduğunu görebiliyorum, hemen yanıt vermediğimde parçalanmaya başladığını görebiliyorum. Ve bundan nefret ediyorum. Ona olacak olanın bu olmasından nefret ediyorum.

"Hayır." Bu kelimeyi söylediğim anda başı öne düşüyor ve derin bir nefes aldığını duyuyorum. "Ama bunun olması gerektiğini biliyorsun," diye hatırlatıyorum ona, daha dik otururken, hala yatakta bağdaş kurmuşken.

"Biliyorum," diye cevap veriyor. Yorganı çekiştirmesini ve sonra yeniden ayarlamasını izliyorum ama hareket ederken yüzünü buruşturuyor. Kuşkusuz kemerin kırbaçları ona acı veriyor. Onda neredeyse hiç iz bırakmamışlar. Kendimi tuttum ama yine de canının yandığını biliyorum.

"O zaman senden nefret etmem kaçınılmaz mı?" diye sorarken nefes almakta zorlanıyorum. "Bu senin seçimin."

"Şimdiden ölen bazı adamları tanıyorum," diye itiraf ediyor sesine kazınmış acıyla. Sözleri o kadar boğuk ve söylenmeye isteksiz ki neredeyse onu duymuyorum. Önce bir saniye, sonra bir saniye daha geçiyor, saatin tik takları her birini işaretliyor.

Eliyle ağzını kapatıyor, kendini toparlamak için telefonu bir kenara çekiyor ama diğer ucunu kulağına yakın tutuyor.

"Bu işte her zaman kayıp vardır" diyebildim, ta ki "Özür dilerim" diye eklemeyi düşünene kadar. Bir süre sonra bana "Ben de üzgünüm," dedi.

"Bu, daha önce babanızın önünde duran adamların vurulmasından farklı değil. Onun için savaşıyorlar ve onun için ölüyorlar. Bunların hepsi daha önce de oldu."

"Sana belki de açık bulmadığın bir şey söyleyeceğim Carter." Aria gücünü topluyor ve o konuşana kadar bana umut veriyor. "Daha önce onları öldüren adamlardan nefret ediyordum. Sadece ölümleriyle ilişkilendirebileceğim bir yüzüm yoktu."

"Romano."

"Ne?" diye soruyor ve tek bir kelimeyle bile içimdeki umudun yeniden yükselmeye başladığını hissediyorum.

"Nefretini oraya yönelt, bana değil." Yapabiliyorken Romano'nun arkasına saklandığım için korkağın tekiyim belki ama benden nefret edemez. Ederse neye dönüşeceğimi bilmiyorum.

Yavaşça yatağa uzanıyor ve gözlerini tavana dikerek soruyor: "Bu, sen değil miydin?"

"Henüz bir şey yapmak zorunda kalmadım ama işler değişti."

"Ne değişti?" diye soruyor hemen, ama sesi sakın ve duygudan yoksun. "Tam olarak ne değişti?" diye sorarken yutkunduğunu duyabiliyorum. Elindeki çarşafı dalgınca toparlıyor, cevabımı bekliyor.

Ona söylemeyi bir an için sorguladım. Ama sonunda ona istediğini vermeye karar verdim.

Ona bu işte bir ortakmış gibi davranmak.

"Babanızın Carlisle Caddesi'ne yaklaşan adamlarının sayısı."

"Carlisle nerede?" diye sorarken eli tekrar yatağa düşüyor ama hâlâ çarşafı tutuyor.

Her ne kadar neler olup bittiğini bilmek istese de öğrenmesi gereken çok şey var.

"Bölgelerimizin ayrıldığı yerin bir sokak yukarısında, Bayan Talvery." Onunla sanki düşmanla pazarlık ediyordum gibi konuşurken sikim sertleşiyor. Küçük bülbülüm kraliçe rolünü oynuyor. Ve ne kraliçe olurdu ama.

"Bana böyle hitap etmenden hoşlanmıyorum," diyor sessizce, ama dudakları kelimeyi söyledikten sonra uzun süre ayrık kalıyor. Elinin karnına doğru hareket edişini ekrandan izliyorum.

"Baban istila ve fethe hazırlanıyor ve bunu açıkça belli ediyor."

"Bölgesini savunuyor." Hemen cevap verdi ve ben de mantığını uygun buldum. Bu da beni koltuğumda daha geriye oturtuyor.

"Kim olduğunu unutma, Aria."

"Hâlâ kim olduğumu bulmaya çalışıyorum, Carter." Benimle böyle konuştuğunda hakimiyet havası onu bir pelerin gibi sarıyor, sadece bir boyun eğme fısıltısı var. Kendini bana hiçbir numara yapmadan, sadece dürüstlikle teslim ettiğinde.

Ve o anı ona tam olarak kim olduğunu ve her zaman kim olacağını söylemek için kullanıyorum. "Sen benimsin." "Öyle miyim?" Gözlerini kapatırken sesi hüzünle kaplanıyor.

"Evet," kelimesi neredeyse tıslayarak söylenirken ekrana daha da yaklaşıyorum, keşke şu an onun yanında olsaydım.

"Peki ya buradan ayrılırsam; birini görmek için... ayrılırsam?" diye soruyor ve neden bahsettiğini çok iyi anlıyorum. "Hala senin olur muyum?" Nabzım kulaklarımda çınlıyor ve ilk cevabımı ve sonrakini ısırarak geri çekiyorum.

Ona bildiğim tek gerçeği söyledim, "Her zaman benim olacaksın."

"Carter," Aria'nın sesi kesiliyor ve konuşurken eliyle gözlerini kapatıyor. "Korkuyorum."

"Cesursun," diyorum ona ve telefonun diğer ucundan esprisiz bir kahkaha atıyor. "Başarısız olacağımdan ve ikimizin de kimsesiz kalacağından korkuyorum," diyor bana.

Gözlerini kırıştırıyor ve bir kez daha yüzünü buruşturarak yatağın üzerinde yeniden konumlanıyor. Bakışlarım, dün gece olduğu yerde duran serinletici merhemi bıraktığım komodine kayıyor.

İfadesini görmezden gelerek ve bu olasılığı düşünmeyi reddederek, bunun yerine ona "Cezan yüzünden hala canın yanıyor mu?" diye soruyorum.

"Evet, bende iz bıraktınız Bay Cross." diye cevap vermeden önce yine bir kahkaha atıyor.

"Sende bırakmak istediğim tek iz bu değil, bülbül."

Diğer taraftan derin derin nefes aldığını duyuyorum ve sesimi alçaltıp ikimiz dışında her şeyi unutarak ona "Sana böyle seslenmem hoşuna gidiyor mu?" diye soruyorum.

"Evet" diye fısıldamadan önce bir saniye geçti.

Tekrar ekrana uzanıyorum, keşke şu anda ona dokunabilseydim diyorum. Ama yapamıyorum. Düşmanın her an gelebileceğini bilirken olmaz. Adamlarım onunla kalacak ve onu koruyacak. O güvende olduğu sürece, önemli olan tek şey bu.

"Sana verdiğim merhemi kullanmalısın," diyorum ve tepkisini bekliyorum.

Göz ucuyla bakıyor ama hareket etmiyor. Talebimi görmezden gelmesiyle içimdeki gerilim artıyor.

Ona yardım etmek için bir istekte bulundu.

"Ya hissetmek istersem?" diye soruyor ben onu azarlayamadan ve kafası karışıyor.

Ben. "Ya hala acıyı hissetmeyi hak ettiğimi düşünürsem ve merhemi istemezsem?" Sesi hafifçe çatlıyor ama kararlılığını koruyor.

Zavallı Aria'm. İki çelişkili dünyanın ağırlığı omuzlarında. Ve sonuçları bir insanın taşıyabileceğinden çok daha ağır.

"İyileşmen gerekiyor, böylece bana bir daha itaatsizlik edersen," diye takılıyor ona, "bunu yaptığında üzerinde çalışacak taze bir tuvalim olacak." Onun içten kahkahasıyla gerginlik azalırken yüzümde bir gülümsemenin rahatladığını hissediyorum. Sessiz, yumuşak ve tıpkı Aria gibi kadınsı.

"Sanırım bunu düşünmemiştim," diyor yatağın kenarına tırmanıp giydiği ince eşofman altını tekmelemeden önce. İç çamaşırı giymiyor.

Onun için ne kadar zor olduğumu fark ettim.

Fermuarıma bastırıldıkça aletim zonkluyor ve yeniden ayarlamak için geriye yaslanmak istiyorum, ama kendimi monitöre daha yakın eğilirken buluyorum.

Telefonu kulağıyla omzu arasında tutarak merhemi alabiliyor. Bana "Şu anda beni görebiliyor musun?" diye sordu.

"Evet."

Bulamayacağı kameraları aramak için odanın etrafına bakarken dudaklarında küçük bir gülümsemeyle ödüllendirildim.

"Balsamı yere bırak, Aria," diye emrediyorum, sikimin ihtiyaçtan seğirdiğini hissederek. Bana itaat etmesini, merhemi yerine koymasını ve üzerinde ince pamuklu bir tişörtten başka bir şey olmamasını izliyorum.

"Evet, Carter," diye mırıldanıyor telefonda.

"Telefonun sesini hoparlöre ver," diyorum ona, ona duyduğum derin ve ağır şehvetin farkına varmaması için sesimi eşit tutarak. Söylediğimi yapıyor ve yaptığı anda ona başka bir emir veriyorum. "Yatağın üzerine koy ve dün gece sana yaptığım gibi dört ayak üzerine kalk."

Kameranın açısı sayesinde amını rahatlıkla görebiliyorum. Belinden sarkan gömleğinin üstünü bile görebiliyorum ve soluk pembe meme uçları açıkça belli oluyor. Pantolonumun fermuarını açıp sikimi yumruklayarak bir kez ve sonra tekrar pompalarken boğazımın derinliklerinde "Mükemmelsin amina koyayım," diye inliyorum.

Sertçe yutkunarak parmaklarının seksine doğru hareket edişini izliyorum ve uyarılmışlıkla parlıyor. "Bu hoşunuza gitti mi Bay Cross?" diye soruyor bana bir cadalozun boğucu sesiyle.

"Bayan Talvery, buna bayılıyorum." İtirafımı sıkılmış dişlerimin arasından geçiriyorum. Ben kendimi okşarken, o parmaklarını amina bastırıyor ve bunu yaptığında gözleri kapanıyor ve yanağı yastığa doğru itiliyor.

Dudakları ayrılıyor ve tatlı zevk iniltisini zar zor duyabiliyorum.

"Keşke şu anda sikimi gırtlığına sokabilseydim," diyorum yarığımdan precum sızarken. Aletimin başını ovuyorum ve arzusunun ürpertisi omurgamdan aşağı ve vücuduma doğru akıyor, ayak parmaklarımı kıvrılıyor.

İyi bir kız gibi bana cevap veriyor, "Beni boğarsın. Bunu yapmana bayılıyorum." Onun edepsiz sözleri sikimi inanılmaz derecede sertleştiriyor ve boşalacağımı biliyorum.

"Kendini daha hızlı becer," diye emrediyorum ve o da hemen itaat ediyor. Küçük parmaklarını dar amina sokup çıkarıyor. Sırtını eğiyor ve kalçaları yaklaşan orgazmıyla sallanıyor.

"Kıpırdama ve benim için boşalırken sana vurduğum yerde kıcını tut," diyorum taşaklarım kalkarken. O da öyle yaptı. Başını yastığa bastırılmış, bir eliyle kıcındaki izleri sıkarken diğer eliyle kendini beceriyor, şiddetle boşalıyor, yan tarafına düşüyor ve adımı haykırıyor.

Benim adım.

Onunla kendimi kaybediyorum, liseli bir hıyar gibi elime boşalıyorum ve bizi ayıran hiçbir şeyin olmamasını diliyorum. Keşke farklı bir dünyada yaşasaydık.

CHAPTER 10

Aria

İçimden garip bir duygu seli akıyor. Korku ve endişe en kolay tarif edilenler ama midemin çukurunda düğümlenen başka duygular da var.

Carter bana kendime dokunmamı söylediğinde her şeyi unutturdu. Ona teslim olmak her şeyi unutturuyor ve bu his telefonu kapattıktan sonra da devam ediyor.

Yatak odasından çıkarken, yapmamamı tercih edeceği bir şeyi yaptığımı bildiğimden, ona boyun eğmenin verdiği huzur ve rahatlık azalıyor. Bu kabul ettiğim bir sonuç. Konuşmamızı bitirmeden önce, bu gece neyi seçeceğimin bana bağlı olduğunu söyledi. Bana seçim şansı veriyor ve ben de bunu boşa harcamayacağım.

Hayatım boyunca olduğumdan daha fazlası olmak istiyorum.

Carter'in yanında durabilecek bir kadın olmak istediğimi düşündükçe içimi bir utanç kaplıyor. Utanç verici çünkü bu Carter için değil. Bu toplantı babam için değil.

Nikolai ile bu buluşma onun için bile değil.

Benim için.

Kanımdaki adrenalin gibi kalbim de göğsümde çarpıyor. Bu gece, ismimin hakkını vereceğim. Aria Talvery olmak, acımasız bir suç lordunun kızı. Ve savaştan iki adamın arasında duran bir kadın.

Babam kendi isteğimle odamda kalmamı isterdi. Sevgilim beni kendi isteğimle evinde kilitli tutardı.

Bu geceden sonra sonumu görene kadar istediğim yerde kalacağım. Bu iki adamı da kaybedeceğim anlamına gelse de.

Carter'in sadece bir saat önce bana verdiği zevk hâlâ damarlarımda dolaşıyor olsa bile.

Addison'ın mutfakta bir şeyler yaptığını duyabiliyorum ve onu görmek için içeri girmekte tereddüt ediyorum. Ona hiçbir şey söylemedim ve bu sırları ondan saklayarak ona yalan söylüyormuşum gibi hissediyorum.

Ona dışarı çıkacağımı söylemek için içeri girdiğimde, mikrodalga bip sesi çıkarıyor ve tavuklu şehriye çorbasının kokusu ciğerlerimi dolduruyor. Burada hiç rahatlık olmamasına rağmen rahatlatıcı bir yiyecek.

Aramızda rahat bir hava var ama arkasını dönüp beni gördüğünde bunun uzun sürmeyeceğini biliyorum. Notu aldığımdan beri ona söyleyip söylememek arasında gidip geliyorum. Ona yaslanmak, sırrımı ona açmak istiyorum ama aynı zamanda onu içimdeki bu korkunçluktan kurtarmak da istiyorum.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Gerçekten ne yapacağımı bilmiyorum ama bana sorarsa ona her şeyi anlatacağımı biliyorum. Ve ona asla yalan söylemem.

"Akşam yemeği mi?" Kapıyı açarken ona soruyorum, bana cevap vermek için arkasına bakmıyor. Keşke cevap verse. Keşke bu kısmı atlatabilseydim.

"Biraz ister misin?" diye soruyor usulca, ondan beklediğim neşeden yoksun. Üstünü örten kâğıt havluyu çıkarıp çöpe attıktan sonra kâseyi yere bırakmasını izliyorum. İşte o zaman nihayet bana bakıyor.

"İyi misin?" Ona önce bir soru soruyorum ama o bunu duymazdan geliyor, onun yerine kendi sorusunu soruyor.

"Nereye gidiyorsun?" Addison'ın sesi uykudan kalınlaşmış. "Carter'la mı buluşacaksın?" Alnının ortasındaki derin kırışıklık endişesinin yeterince kanıtı ama ellerini hızla yumruk yapıyor ve göğsü yükselirken her iki kalçasına birer tane koyuyor. Bu hareket aslında beni gülümsetiyor ve göğsümün içinde kabaran sinirlerin bir kısmını hafifletiyor.

Onu ve koruyuculuğunu seviyorum. Keşke içinde saklanabilsem.

"Başka biriyle toplantım var," diyorum ve tedirginliğin daha da arttığını, boğazıma kadar yükseldiğini ve bana "Carter biliyor mu?" diye sorarken gerçek korkuyu da beraberinde getirdiğini hissediyorum.

"Evet," diye cevap veriyorum ona tek bir kararsız nefeste.

Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırarak cevap vermiyor ve ben de içindeki kavganın yatışmasını izliyorum. Yüzündeki soruları okuyabiliyorum ama o hiçbirini sormamayı seçiyor. En büyük ikisi "kim?" ve "neden?" Hayatımda bir zamanlar ben de onun gibiydim.

"Ben iyi olacağım." Her ne kadar iyi olmayacakmışım gibi gelse de en azından endişelerini hafifletmek için bunu söyleyebilirim. Her şeyi riske atıyormuşum ve sonuçları ağır olacakmış gibi geliyor. Her şeyi zaten biliyorum, tüm riskleri tarttım ve her sonucu düşündüm.

Ama bunu yapmak zorundayım. "Tüm bunları durdurmak için bir şeyler denemeliyim." Ona ne yaptığımı ima ederek biraz daha bilgi veriyorum ama başka soru sormuyor.

"Beni şaşırtıyorsun," diye itiraf ediyor Addison, neden olduğundan emin olmasam da dudakları kaşlarını çatarak.

"Sorun nedir?" Bariz olanı görmezden gelerek ve kalbimin boğazıma tırmanmaya çalıştığını hissederek soruyorum. Onu incitmek ya da en yakın arkadaşımdan başka bir şeymiş gibi hissetmesine neden olmak istemediğim için temkinli bir şekilde yaklaşıyorum.

Ona uzanmamak için ellerimi önümde birleştirmek zorunda kalıyorum, ama bunun bir önemi yok, çünkü önce o bana uzanıyor. Elini ön koluma sürterek bana tereddütlü bir gülümseme veriyor.

"Her şeyi benden çok daha iyi idare ediyorsun ve ben sadece..." Sözlerini bitirirken, ses tonu her şeyi anlatıyor.

Kendini zayıf hissediyor.

Tepkisine dayanamıyorum ve düşüncelerini olabildiğince çabuk bastırıyorum. "Bununla iyi başa çıkamıyorum; neredeyse hiç başa çıkamıyorum." Onunla şakalaşmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor. Derin, kararsız bir nefes alıyor ve sonra çorba kâsesine dönüyor.

"Daniel dün benden onu affetmemi istedi."

Konunun aniden değişmesi beni ürkütüyor ve bana kızgın olup olmadığını bilmiyorum. Neredeyse fısıltıyla soruyorum, "Ne dedin sen?"

"Nasıl yapabileceğimi bilmediğimi söyledim. Ona aşık olduğumda bambaşka bir adam olmuştu."

"Özür dilerim," diyorum elini tutarken.

Boğazı düğümleniyor ve ağlamamak için benim yerime en yüksek dolaba doğru bakıp onunla konuştuğunda bunu bulaşıcı buluyorum. "Kendime yalan söylemekte iyi olduğumu ama bunun sorun olmadığını ve beni hala sevdiğini söyledi." Burnunu çekiyor, gözyaşları henüz düşmemiş olsa da gözlerinin altını siliyor. "Ne kadar taşaklı olduğuna inanabiliyor musun?" Dudakları üzgün bir sırıtişla yukarı doğru seğiriyor ama gözyaşlarına teslim olduğu için uzun süre kalmıyor.

"Onu özlüyorum," diye usulca omzuma doğru ağlıyor ve bana yapışıyor. Hemen ona sıkıca sarılıyorum, yıkılırken ona sarılıyorum. Onu böyle görmek çok acıtıyor. Eğer geri dönebilseydim, gerçeği öğrenmesini engellerdim. Keşke olanları hiç görmeseydi. Keşke kaçamadığım bu dünyaya hiç göz atmasaydı.

Sadece birkaç saniye sonra ellerini sallayarak uzaklaşıyor ama sonra hemen geri geliyor. Benim yaptığım gibi ama çok daha küçük daireler çizerek adımlarken tedirginliği belli oluyor.

"Kendimi deli gibi hissediyorum," diye mırıldanıyor ve tekrar burnunu çekiyor.

"Cross oğlanları sevdikleri kadınları çıldırtmakta ustadırlar," diye cevap veriyorum ona zayıf bir gülümsemeyle. Gözlerimin içine bakması bir dakika sürüyor ve baktığında da cevabımdaki espriyi kabul etmiyor.

"Yemin ederim yaptıkları şeyleri bilmiyordum. Ama bana her zaman kötü bir adam olduğunu ve bunun beni sevmesine asla engel olmadığını söyledi. Ya da benim onu daha önce sevmemi."

Kolunu ovuyorum, sanki hepsi benim suçummuş gibi hissediyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Keşke geri dönebilseydim. Keşke dönebilseydim. Değiştireceğim o kadar çok şey var ki.

"Onunla gitmek istiyorum, ama o kardeşlerini bırakmayacak ve ondan bunu isteyebileceğimi hiç sanmıyorum, ama birlikte böyle yaşayacaklar... böyle yönetecekler."

"O kötü bir adam değil, Addie." Bununla nereye varmaya çalıştığını bilmiyorum ama asla değişmeyecek bir şeye odaklanmasına izin vermeyi reddediyorum. "Ve ne yapıyorlarsa... yapmak zorunda oldukları için yapıyorlar." Yaşadığım sürece bu bahaneyle boğulmak zorunda kaldığımı bildiğim için kelimelerin acısını yutuyorum.

"Ne yaptıklarını bilerek nasıl böyle yaşayabiliriz? Neler yapabileceklerini bilerek?"

"Neden böyle olduklarını hatırlıyoruz. Ve onlara ihtiyaçları olan sevgiyi veririz, yeter ki onlar da bize geri versinler." Gözlerinin içine bakıyorum, her kelimesi anlamlı.

"Sevgiye ihtiyaçları olduğunu biliyorum. Umutsuzca sevmeye ihtiyaçları var." Benden uzaklaşırken gözlerim yaşıyor ama ifadesinden bunun doğru olduğunu bildiğini anlıyorum. Dünyada bu gerçeği inkâr edebilecek hiçbir şey yok.

Addison pijama gömleğinin kollarıyla gözlerinin altını siliyor. Yatmak için giyinmiş, yorgun ve benim büyüdüğüm dünyadan bir adamı sevmenin ağırlığıyla uğraşıyor. Bir yanım onu kıskanıyor, çok küçük bir yanım ama kıskanıyor. "Seni seviyor, Addie," diye fısıldıyorum ona, elini sıkarak.

O da benimkini sıkıyor ve sonra elini yanına bırakıyor. "Biliyorum ama bunu kabul edersem ondan daha iyi biri olmam. Ve Carter'ın sana yaptıklarını asla kabullenmeyeceğim. Olsan da umurumda değil."

"Carter ve Daniel farklı adamlar." Cevabım istediğimden daha sert çıkıyor ve "Carter'ın nedenini biliyorum Addie," diye ekleyerek yumuşatmaya çalışıyorum. Ona daha fazlasını anlatmaya çalışıyorum ama kelimeler ağızımdan çıkmıyor. Ona babamın ne yaptığını ve Carter'ın ne duyduğunu sandığını anlatamam. Bunu ona söylersem, bir sonraki mantıklı şey, duyduğunun ben olmadığım olurdu. Ona yaşamaya devam etme gücü veren o ses bana ait değildi.

Sırrımı düşününce kalbim göğsümde acıyla çarpıyor ve bir kez daha midem bulanıyor.

"Beni ne zaman terk ediyorsun?" Addie konuyu tekrar değiştirip çekmecedan bir kaşık almak için tezgâha doğru ilerleyerek soruyor. Çorbasını karıştırırken metal kaşık seramiğe çarpıyor. "Gecenin bir yarısı gizli bir buluşma mı?" Alaycı bir tavır takınmaya çalışıyor ama yeterince güçlü çıkmıyor.

Ben ona cevap verirken kaşığı dudaklarına götürüyor, çorbaya üflüyor ve sonra yutuyor.

"Çok gizli değil ve yakında döneceğim."

"Ne hakkında olduğunu sormalı mıyım?"

Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum ve merak ettiğim ama sormaya korktuğum tüm zamanları hatırlıyorum. Keşke biri korkumu benden alsaydı ve bana içinde yaşadığım dünya hakkında daha fazla şey anlatsaydı. İşte bu yüzden ona "Babamın adamlarından biri olan, birlikte büyüdüğüm bir arkadaşım ile buluşacağım" diyorum.

Mutfğa açılan kapıya doğru bakarken yüzü soluyor. Belki de Eli'yi orada bulmayı umuyordu, bilmiyorum, ama sonra fısıldadı, "Bunu yapmalı mısınız?"

Gözleri dürüst olmam için yalvarıyor ve ben de ona dürüstçe cevap veriyorum, bir elimi omzuna koyuyorum ve "Bunu daha önce yapmalıydım" derken bakışlarımı onunkilerden ayırmaya cesaret edemiyorum.

"Ya seni geri almaya çalışırsa?" Sesindeki çığ korku notası benim için ona söyleyebileceğimden çok daha fazla şey ifade ediyor.

Başımı iki yana sallıyorum. "Eli benimle geliyor ve Carter bunu biliyor. Seni bırakmayacağım, Addison. Söz veriyorum. Bunun olmasına izin vermez."

"Yani, siz ikiniz...?" Sorusunu bitirmedi. "Konuşuyorum ama hâlâ iyi değiliz," diye yavaşça cevap veriyorum.

"O zaman neden gidiyorsun?" diye soruyor ve gerekçemi anlayacağını biliyorum.

"O benim arkadaşım ve ya ölecek ya da sevdiğim adamın öldürülmesine yardım edecek." Gözlerim doluyor ama onları tutuyorum. Bu acı bir gerçek ve bunu değiştirmem gerektiğini biliyorum. "Eğer bir şey yapmazsam, sadece bu iki sonuç var."

"Sen..." Addie düşüncelerini toparlayıp sonunda cevabını bilmediğim bir soru sorana kadar benden başka her yere bakıyor. "Ona ne söylersen söyle ya da ondan ne istersen iste... seni dinleyecek mi?"

Az önce baktığı kapı aralığından Cason görünüyor. "Bilmiyorum," diye cevap veriyorum ona zayıf bir gülümsemeyle, yine de Cason'a bakıyorum. Nikolai'nin her zaman benden bir şeyler saklamaya çalıştığını bildiğim için göğsümde bir şeyler sertçe çarpıyor. Bunun beni koruduğunu sanıyor ama artık yanıldığını biliyorum.

Addison'ın bakışları benimkileri takip ediyor ve bulaşıkları lavaboya yerleştirirken kaşığının çanağa çarpması konuşmamızın sonunu işaret ediyor. Ayrılırken bana sessizce "Kendine dikkat et," diyor.

"Sen de," diyorum ona ve Cason mutfğa girerken onun koridordan yatak odalarına doğru çekilme sesini dinliyorum. Kot pantolonu kirli, dizlerinden aşağısı çamur içinde.

Bir şeyler yapıyordu... ve bunun sadece bir kürek ve sığ bir mezar içerdiğini hayal edebiliyorum.

"Dışarı çıkacağını duydum." Cason, Addie mutfaktan çıkar çıkmaz konuşmaya başladı. Acaba koridorda durmuş, nefesini tutmuş ve dinleyebilmek için olabildiğince hareketsiz mi kalmıştı?

Bunu sayamayacağım kadar çok kez yaptım.

"Öyleyim." Cason'ın gözlerinin içine bakarken cevabım sert oluyor. "Şu anda, aslında."

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye soruyor bana. Adam benden neredeyse bir karış daha uzun, geniş omuzları ve kolları spor salonunda çok fazla zaman geçirdiğini ele veriyor.

"Kaslı olan sensin." Onun sorusunu duymazdan gelip kendi sorumu soruyorum. "Sen değil misin?" Başını eğip beni düşünüyor.

Mutfaktan geçip oturma odasına doğru yürürken, "Sizin belli bir görünüşünüz var," diye açıklıyorum. Burası açık konsept kat planına sahip modern bir ev, bu yüzden kollarını kavuşturup duvara yaslanırken beni görmekte hiç zorlanmıyor.

"Çenendeki yara izi, parmak eklemlerindeki dövmele, muhtemelen onların da yara izi olduğu yerler." Babamın kas gücü olarak adlandırdığı erkeklerin görüntüsü gözümün önüne gelirken onunla konuşuyorum.

Anılar. Arada bir eve gelirlerdi, ellerinde içi para dolu büyük zarflar vardı ve ona bırakırlardı. Bana karşı ne kadar kibar olsalar da, ne yaptıklarını biliyordum.

Borcunu ödemeyen adamları eşek sudan gelinceye kadar dövdüler. Bakışlarım Cason'ın kaval kemiklerindeki çamura kayıyor... ve dersi yeterince hızlı öğrenemeyen adamları gömdüler.

Ayakkabılarımı, deri babetlerimi giyerken Cason'a bakıyorum ve "Senin de kurşun izlerin var mı?" diye soruyorum.

Sessizlik sürerken gözleri hâlâ beni değerlendiriyor. Ayağa kalkıp ona doğru ilerlediğimde nefes alıyor gibi bile görünmüyor. Sağ kulağında mat siyah bir kulaklık var ve Carter'ın dinleyip dinlemediğini merak ediyorum. Acaba Carter bunu kendi yapacak cesareti olmadığı için mi ondan beni durdurmasını istiyor?

Cason'ın beni kendi kendime konuşmaya zorlamasından bıkarak ona, "Üç blok aşağıda ve Eli bana eşlik ediyor. İlginiz için teşekkür ederim."

Merdivenlere doğru yürürken, programa uyup uymadığımdan emin olmak için ocağın üzerindeki saate bakıyorum, Cason önümde yürümeye karar veriyor, iri göğsü bir tuğla duvar gibi inatçı ve sert bir hal alıyor.

Boğazının derinliklerinden gelen bir sesle, "Tekrar düşünmenizi tavsiye ederim," diyor. Üzerimde yükseliyor, korku yaratan bir adam. Ve bu korku kanımda dolaşarak, geri çekilmem ve bu karşılaşmadan sağ çıkmam için beni uyarıyor. Gözlerinin içine bakıyorum ve sakince, biraz gülümseyip biraz da ters ters bakarak, "Gördün mü, senin kas gücü olduğunu biliyordum," diyorum. İçten içe panik yumağı içinde boğulacakmış gibi hissediyorum.

Karanlık gözlerine bakıyorum, bakışlarını karşılıyorum ve geri adım atmayı reddediyorum. Ne bu saniye, ne de bir sonraki. Hiçbir zaman.

"Ben gidiyorum" diyorum ona, başka hiçbir yerde hissetmediğim bir kesinlik ve güçle.

"Nasıl isterseniz." Cevabına bir hayal kırıklığı ifadesi eşlik ediyor. Çenesini sıkarak bakışlarını tekrar mutfığa çeviriyor.

Cason merdivenlerden önce inmek için bana sırtını döndüğünde bedenim sarkıyor ve nefes nefese kalıyorum. Tenimin her santimini titreten o batma hissi daha önce de hissettiğim bir şey ve bundan nefret ediyorum. Bu hep olacak. Daha büyük, daha korkutucu ve etraflarında karanlık bir hava taşıyanlar her zaman hayatta kalma içgüdümü ortaya çıkaracak. Ama onlar da tıpkı bizim gibi ölecekler.

Cason'ın kulağını tuttuğunu duyduğumda sadece arkasına bakabiliyorum. Kulağından gelen böğürtüyü durduğum yerden duyabiliyorum.

"Aria," diye konuşmaya başlıyor Cason daha bana tam olarak dönmeden. "Lütfen gözünü korkutmaya çalıştığım için beni affet." Sanki yanlış anlamaktan korkuyormuş gibi sözcükleri boğazında düğümleniyor ve gözlerindeki ifade, birkaç dakika önce tüylerimi diken diken eden ifadeden çok daha farklı olamazdı.

"Seni affediyorum," diye yavaşça cevap veriyorum, kendi cevabımı sorgulayarak ve az önce ne olduğunu bilmek isteyerek. Sözlerim onun kulağına ulaştığında bu soru aklımda kalıyor. Ya da daha doğrusu, diğer uçtaki birinin bağırıışlarıyla dolu olan kulaklığa. Doğal olarak öfkeli bir Carter. Sesini duyunca dudaklarım gülümsemekle tehdit ediyor ama Cason devam edince kendimi tutuyorum.

"Kararlarınız size ait ve benim buna karışmaya kesinlikle hakkım yok. Ben sadece seni korumak için buradayım."

Sanki yemin eder gibi konuşuyor. Bakışları gerçekten pişmanlık dolu ve benim hakkımda gerçekten ne düşündüğünü merak ediyorum. Şu ana kadar bunu hiç düşünmemiştim.

"Sana bir daha asla sırtımı dönmeyeceğim," diyor iki elini önünde kavuşturarak özür dilercesine. Hatta başını biraz eğip omuzlarını kamburlaştırarak bakışlarımı göz hizasında karşılıyor. "Seni Eli'ye götürmemi ister misin?"

"GEREK YOK." Eli'n sesi beni irkiliyor ve utanç içinde geriye doğru sıçırıyorum. Eli'n gülümsemesi hınzırca, sanki bana ulaştığı için gurur duyuyor. Elim göğsümde, sırtım duvara dayalı, bana beyaz bir kot ceket uzatıyor.

"Beni korkuttun," diyorum ona aynı nefesi verirken. Kalbim hâlâ göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor.

"Biliyorum," diyor, normal baskın duruşunu sürdürmeden önce bir Cheshire kedisi gibi sıratarak.

"Carter bunu sana vermemi istedi, belki ihtiyacın olur diye" diyor ve ben de elinden kapıyorum. Kıyafetime uyuyor, ki bu durum hem hoşuma gidiyor hem de gitmiyor. Kameraların nerede olduğunu sormak istiyorum. Her iki adamı da sorgulamak ve Carter'ın onlara anlattığı her şeyi bana da anlatmalarını istemek istiyorum ama ne kadar az şey bildiğimi ele vermek istemiyorum. Onlara değil.

"Göt herif," diye mırıldanıyorum kendimi düzeltip nefesimi düzene sokarken. Cason bir kahkaha atıyor ve üçümüzün arasındaki gerginlik biraz azalıyor. Ama sadece bir anlığına.

"Özür dilerim Aria," diyor Cason ceketini koluma geçirirken. "Güçlü fikirlerim var ve bunları kendime saklamam gerektiğini biliyorum ve özür dilerim," diye hafifçe saçmalıyor ama ses tonu samimi ve yeşil gözleri pişmanlıkla parlıyor.

"Anlıyorum," diyorum ona. "Savaşın ne anlama geldiğini ve bunun ne anlama geldiğini biliyorum." Cevap verirken gözlerinin içine bakıyorum ve Eli konuşana kadar ikimiz de tereddüt etmiyoruz.

"Düşmanla buluşmaya hazır mısınız?" Eli bana soruyor ve ben ikisine de bakmadan "Çoktan hazırım" diye cevap veriyorum.

Göz ucuyla yüzündeki gülümsemenin azaldığını görüyorum ama Eli önden çıkmadan önce omzuyla beni dürtüyor.

"Akıllı ol Aria," diye uyarıyor Cason, küçük ayak seslerim antrede yankılanırken. Hızlanan nabzım daha da artıyor ve Eli'a yetişebilmek için biraz daha hızlı yürümek zorunda kalıyorum.

Şu ana kadar gerçek gibi gelmiyordu.

Cırcır böcekleri bu gece dışarıda ve gökyüzü bir sürü yıldızla aydınlanmış. Fallbrook'ta hiç görmediğim kadar çok yıldız.

"Oraya varmamıza ne kadar var?" Eli'a serin yaz gecesinin berrak havasını içime çekerek ve midemdeki çalkantıyı görmezden gelerek soruyorum. Endişe ellerimi uyuşturuyor ve ceketimi silkip ellerimi ceplerime sokmaya karar vermeden önce onları sıkıp açıyorum.

Sağıma ve soluma baktığımda bu sokakta evlerden başka bir şey olmadığını görüyorum. Arabayla gelirken bunu zar zor hatırlıyorum. Bir sonraki sokakta evler birbirine daha yakın ve köşede bir şey var, bir kilise ya da bir içki dükkânı, belki ikisi birden. Hatırlamıyorum.

Eli bana, "Fazla uzun sürmez, zaten bekliyor," diyor ama merdiven boşluğundaki oyunbazlık ve rahatlık unutulup gitmiş.

Benden daha uzun olduğu için adımlarımı daha sık atarak onunkine ayak uydururken bana bakıyor. Bir sonraki sokaktan gelen araba sesi onu duraklatıyor ve kolunu uzatarak sokağa çıkmamı engelliyor ve beni solumdaki evin tuğla çitine yaklaştırıyor. Bir an geçiyor ve arabanın sesi azalıyor. Cason'ın taktığı kulaklıktan gelen sesler Eli'a bakmama neden oluyor. Ne dediklerini duyamıyorum ama bir şey hakkında bilgi aldığını biliyorum.

Dehşet ve panik birbirine karışıyor, bacaklarımı güçsüz hissettiriyor. Eli eve, ikinci kata bakıp bekliyor, sonra kulağına bir ses geliyor ve başını sallıyor.

Başını sallayan ben değildim ve Eli bana bakıp kibarca gülümsediğinde ikimiz de bunun farkındaydık. "Anlaşıldı, Bayan..." Durup boğazını temizledikten sonra "Aria" diyor.

Dehşet hâlâ orada, ellerimi nemlendiriyor ve boğazımın düğümlemesine neden oluyor.

"Bunu yapmayacağını umuyordum," diyor Eli ve ben gözlerimin içine bakmasını isteyerek ona bakarken bile dümdüz ileriye bakmaya devam ediyor.

O bana dönüp bakmadığı için ben de dümdüz karşıya bakıyorum. "Durdurmaya çalışmadan yatacağımı ve bunun devam etmesine izin vereceğimi düşündüysen, yanılmışsın."

"Bunu durdurmanın hiçbir yolu yok."

"Daha önce ailemin ölümüne seyirci kaldım ve hiçbir şey yapmadım," diye sessizce konuşuyorum ve annemi düşündüğümde boğazımda oluşan düğümü yutuyorum. Kendimi toparlamak için bir süre bekledikten sonra Eli'ye kesin bir ifadeyle "Bunu bir daha yapmayacağım" diyorum.

CHAPTER 11

Carter

Bu ofiste olmaktan nefret ediyorum. Kameraları izlemekten ve beklemekten. Sokaklarda olmanın heyecanını özlemiyorum ama şu anda benim için hayatlarını tehlikeye atan adamların yanında olmamaktan nefret ediyorum. Bu tarafta ilk hamle yapılmadan, sızıntılara ve istihbarata güvenilemez.

Bekliyorum. Adrenalin içimde nefret ve bastırılmış öfkeyle yarışıyor. Ve burada oturuyorum. Bekliyorum.

"Carter." Jace'in sesi kapalı kapıdan içeri giriyor. Daniel'ın kapıyı çarparak kapatmasından beri çıkmamıştım ve kavgamızı ancak şimdi hatırlıyorum. Kardeşlerim dönüşümlü olarak ofisime girip çıkarlar, onların gelip gitmesine alışkınım. Ve işleri halletmek için geçmiş konuşmaları unutmuş gibi görünüyorlar.

"İçeri gel," diye sesleniyorum ve kapı anında açılıyor.

"Kırmızı Oda, arka odadaki zula gitmiş ve dün gece onu almak için içeri giren herif bu sabah nehirde yüzüstü bulundu." Jace'in sözleri karşımdaki sandalyeye doğru adım atarken bir saldırı gibi geliyor, sandalyenin arkasını kavıyor ve bana bakarak cevap bekliyor.

Bütün gün yaptığım şey bu. Bilgiyi kabul etmek ve satranç taşlarını hareket ettirmek. Gerçek imparatorluklar böyle kurulur. Kan dökmek neredeyse bir atı fethetmek gibidir. Zavallı bir aptal ölür, böylece güç sahibi adamlar daha fazlasının geleceğini ve oynanacak daha çok oyun olduğunu bilerek basit bir hamle yaparlar.

"Polislerin bunu kimin yaptığına dair bir fikri var mı?" Başparmağımı çeneme götürüp pedimi oradaki kirli sakalda gezdirerek soruyorum. Tıraş olmam gerekiyor. Jace ve ben itiraf etmek istediğimden daha çok birbirimize benziyoruz. İleri geri hareket etmek Jace'e ve bu boktan fırtınaya odaklanmamı sağlıyor.

Jace hızlı hızlı konuşarak Memur Harold'la yaptığı konuşmanın tüm detaylarını anlatıyor. Şüpheliye dair bir ipucu yok, şehrin kenarından ayrılıp Jersey'nin kenarındaki ormana gittiğinde hiçbir şehir kamerasında izine rastlanmıyor. Yine de saatler sonra evinin yanındaki nehirde ölü bulundu.

"Akla yatkın değil," diye cevap veriyorum Jace'e. Masamın diğer tarafında, benimkinin karşısındaki sandalyeye otururken bakışlarıyla buluşuyorum. Başını sallarken başparmağı kolçağa vuruyor.

"Birileri bizimle taşak geçiyor. Bizden çalabileceklerini, bizim bölgemizde öldürebileceklerini ve bundan paçayı sıyrabileceklerini bilmemizi istiyorlar."

"Marcus," adını düşünmeden söyledim. "Şimdiye kadar onu elde edebilen tek adam o.

bu boktan uzakta."

"Ve sadece yüzü olmayan lanet bir hayalet olduğu için." Sakinleştirici bir nefes alıyor ve ekliyor: "Kasete tek bir bakışla onu yakalayabiliriz."

"Kaç on yıldır yaptığı yanına kâr kaldı? Kesilmesini istediği herhangi bir bölge, herhangi bir kafa var mı?"

"Neden bizimle uğraşıyorsun ki? Neden biz?" Öne doğru eğilerek öfkesini sesine ve duruşuna yansıtıyor.

"Daniel önce ona sırt çevirdi, Addison'a olanlar için hiçbir kanıt olmadan onu suçladı." Bizden çalınan ürünün ve elimden alınan adalet fırsatının öfkesine kapılmak yerine, her şeyi mantıklı bir şekilde değerlendiriyorum. Bu şekilde halledilmesi gerekiyor. Soğukkanlı kontrolden başka bir şey olmadan.

"Bilmiyorum... Addison'a tuzak kurduysa..." Jase'in düşünceleri yarım kaldı ama ne düşündüğünü biliyorum. Marcus peşimizdeyse, gerçekten ne istediğini öğrenmemiz an meselesi.

Ve Addison'ın peşine düştüyse, onu ele geçirene kadar durmayacaktır.

"Kameralar ve adamlar güvenli evi tamamen gözetim altında mı tutuyor?" Jase'e soruyorum, ama bu daha çok kendime bir hatırlatma. Başparmağını dudağının üzerinde gezdirerek başını sallıyor.

"Evet, bizim haberimiz olmadan içeri girmesinin imkânı yok."

"Ve kim bilir?" Bunu nasıl halledeceğime dair yapbozun parçaları birer birer düşerken ona soruyorum.

"Kim neyi biliyor?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak açıklığa kavuşturmak için.

"Birinin bizden çaldığını ve sonra da ölü bulunduğunu kim bilebilir?"

"Jared ve iki adamı. Karakoldaki adamlarımız ne yapacaklarını bilmek istiyorlar; açıkça sormadılar ama o herifi bizim vurduğumuzu düşünüyorlar."

"Güzel." Sertleşmiş bir sesle verdiğim hızlı yanıt kardeşimi şaşırttı. Şimdiye kadar daha iyi bilmesi gerekirdi. "Jared'e söyle, içeri giren pisliği hallettim. Polise işbirlikleri için minnettar olduğumuzu söyle ve paralarını öde." Jase'in gözleri irileşiyor ve sadece bir anlığına öfke dolu bir bakış atıyor. Ama gelir gelmez de kaybolur.

"Yani kimse bu işi kontrol altına almadığımızı düşünmüyor mu?"

diye tahmin yürütüyor. "Aynen öyle."

"Ama biz bilmiyoruz."

"Bu algıyla ilgili, Jase. Zayıflık gibi görünebilecek bir an, müttefiklerimiz düşmana dönüşür. Elimizin altında tuttuğumuz adamlar kıpırdayabileceklerini ve karşılık verebileceklerini sanıyorlar."

"Bu pisliği kimin yaptığını bulmak için ne yapmalıyım?"

"Declan'ı görevlendir. Ölü sikiğin evinden başlayarak nehir çevresindeki evlerin güvenlik kamerası kayıtlarını incelemesi gerekiyor. Şehrin güvenlik kameralarına güvenemeyiz."

Jase başıyla onayladıktan sonra sandalyeye yerleşir. Kimse bizden bir şey çalamaz ya da bizimle dalga geçemez. Marcus bile buna cesaret edemez. Addison söz konusu olduğunda onun yaptığını hiç düşünmemiştim. Daniel bu s a ç m a l ı ğ ı kendisi uydurdu çünkü suçlayacak başka kimsesi yoktu.

"Declan'a haber veririm," diyor bana, hâlâ başını sallayarak onaylıyor.

"Bana bir şey söyleyip sonra da dönüp adamlarımıza başka bir şey söylemeyeceksin, değil mi?" Hayal kırıklığım ve ses tonumda belirgin bir düşmanlık iziyle kelimelerin ağızından kaçmasına izin verdim.

"Yapma böyle şeyler," diye karşılık veriyor, başını sallayarak. "Bana doğru şeyi yapmadığımı söyle, ben de özür dileyeyim."

Kolçağı sıkıca kavrarken ve çenemde bir tik kasılırken arka planda büyük saat durmadan tik tak yapıyor.

"Sen... öyle bir durumdaydın ki, sanırım benim devreye girmem gerektiğini sen de kabul ederdin." Bakışlarım daralırken ve kanımın sıcaklığı yükselirken ellerini hızla kaldırıyor. "Zor bir geceydi ve olanlar *tam olarak böyle olmasaydı* asla müdahale etmezdim."

Öfkemi kontrol altına almaya çalışırken kör tırnaklarım deri kolçaklara batıyor, kardeşim sanki benim için bir tehdit değilmiş gibi sıradan bir sohbet ediyormuşuz gibi orada otururken bile.

"Bir daha yapmayacağım," diyor bana kolayca ve sonra boğazını temizliyor. "İstemedim..." diye devam ediyor ve sol tarafına, hâlâ yerde duran ve yerinde olmayan kutuya bakıyor. "Ben sadece," bana tekrar bakıyor ve yüzündeki samimiyeti okuyabiliyorum, "Senden nefret etmesini istemedim."

İfadesindeki belirsizliği ve acıyı kontrol altına alması bir an alıyor. Her saniye, saatin her tik takında, söylediklerinin gerçekliği, yaptıklarına duyduğum kızgınlığı yok ediyor. "Bana daha önce de kızmıştın; bunu atlatacağını biliyorum. Bu çizgiyi ilk kez aşışım değil ve son da olmayacak. Ama seni kardeşim ve arkadaşım olarak seviyorum ve onun senden nefret etmesini istemedim. Onu sevdiğini biliyorum."

Jase'i yıllardır böyle görmemiştim. Gittiği son cenazeden beri. İtirafı biter bitmez yeni bir sohbe başlıyor ve bana cevap verme şansı tanımıyor.

"Buraya seni bu saçmalıkla rahatsız etmeye gelmedim."

Boğazım kurudu ve ona sormadan önce arkamdan iki bardak ve viskiye uzandım, "O zaman beni hangi bokla rahatsız etmeye geldin?"

"Aria'nın Nikolai ile buluşması hakkında."

"Gitmeye karar verdiğini biliyorum. Ayrıldıklarında Eli ile konuştum."

"Çoktan gitti mi?" diye soruyor, başını sallayarak. "Ona ne söyleyecek?"

"Fark etmez," diyorum saçmalıklarına bir son vermek için. "Gitmesine izin verdim. Ona gitmek istedi." Bardağımdaki viskiyi bitirip kendime biraz daha koyduktan sonra onun bardağına üç parmak doldurup ona uzatıyorum.

İçiyor ama içmiyor.

"Kaç adam getirdi?" diye soruyor bana.

"Sadece o," diyorum ve o da cevap olarak yüzüne bir sırtış yayılmasına izin veriyor. "Genç olabilir ama ben bile o kadar aptal değilim."

"Bunu neden yaptığını biliyorum." Jase'le konuştuğumu fark etsem de, Nikolai'nin neden tek başına geldiğini ve sırf notu alabilmek için neleri pazarlık konusu yaptığını bildiğimden, dalgın dalgın konuşuyorum. "Çaresiz durumda."

"Ölmek istiyor," diye konuşuyor Jase ve ben de dikkatimi ondan ekrana çeviriyorum.

"Eli'a kararı onun vermesine izin vermesini söyledim. Eğer ona gitmek istiyorsa, bırak gitsin... ve gitti de."

"Sadece kapıyı kilitlemek ve benden gelmek kolay olurdu..." Jase başını sallar ve viskisinden ilk yudumu alır.

"Ne yapacağını görmek istiyorum." Her zerrem onu kontrol etmek istiyor. Ondan tam olarak istediğim gibi davranmasını talep etmek. Yarım saat önce bilgisayarda monitöre bakarken, ona aldığım ipek bluzu alırken onu izlerken bile, onun odaya girmesinden daha hızlı bir şekilde ona ulaşma dürtüsü aklımdan geçti. Eğer onu başka türlü ikna edemezsem, onu orada tutmak için.

"Emin olduğundan emin misin?" Jase yine beni sorguluyor. Beni sorgulamasının alışkanlık haline gelmesine kızmalıyım ama onun da benim düşündüğümü düşündüğünü, kızın yine onu seçeceğini bildiğimi biliyorum.

Göğsümde vücudumu uyuşturan acı bir gümbürtüyle ona cevap veriyorum, "Evet."

orada, bekliyor." "Neyi bekliyorsun?"

"Eli'a onu içeri almasını söylemem için."

"Orada olmayacak mısın?" diye soruyor bana tamamen inançsız bir bakışla.

Avuçlarımı masanın üzerine koyarak ve neden orada olmadığımı tam olarak anlayabilmesi için öne doğru eğilerek ona soruyorum: "Sence şu anda yanımda olmasının bir faydası olur mu?" Çenem sertleşiyor ve ona "Bu onun için" demekten kendimi alamıyorum. "Orada olmamı istemezdi" diye itiraf etmek çok acı veriyor. Başımı sallıyor, ben de omuz silkiyorum.

Jase'e "Tehlikede değil. Olabilecek tek şey eğer o..."

"Eğer onu seçer ve kaçmaya çalışırsa." Jase düşüncelerimi tamamlıyor ve ben bir kez başımı sallayarak dikkatimi tekrar monitörlere veriyorum. Jase bir sonraki adımda ne söyleyeceğini düşünüyor gibi görünüyor, ben de sessiz kalıyorum.

"Denerse Eli onu öldürecek mi?" Sorusu karşısında tekrar başımı sallıyorum ve ikinci viski kadehimi geri atıyorum.

"Eli'ye onu içeri alması için izin vermem gerekiyor," diye itiraf ediyorum, ekrana bakarken ona istediğini verdiğimi biliyorum ama bunun bizi nasıl etkileyeceğini bilmiyorum ve buna dayanamıyorum.

Ona dokunduğu an, tepkisini göreceğim.

Benim yerime onu seçerse onu asla affetmeyeceğim.

CHAPTER 12

Aria

Nikolai'yi ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum. Daha çocuktuk. Babası öldürülene kadar babam için çalışmıştı.

Cenaze evi her zaman en güzel çiçeklere sahipti ve oraya her gittiğimizde baktığım şey buydu, tüm o güzel çiçekler. Ama o gün kendimi tabutun yanındaki çocuğu izlemeye bıraktım.

Oradaki insanlara bakmayı hiç sevmezdim. Hep ağlıyorlardı ve bu benim de ağlamak istememe neden oluyordu ama buna iznim yoktu. Biz Talvery'lerdik ve ne kadar istesem de ağlamamıza izin verilmiyordu.

Çocuk ağlıyordu. Boyu benden uzundu ve üzerine tam oturmayan siyah bir takım elbise giymişti, çünkü boyu ona göre çok uzundu. Siyah ayakkabıları yeni olmasına rağmen ayak bilekleri çıplaktı.

Tabuta bakarken çok kızgın görünüyordu ve gözyaşlarını sanki baş belasından başka bir şey değilmiş gibi siliyordu.

Hiç kimseyle konuşmak istemedim, annem ve babam gibi değil. Kimseye sarılmak, hatta hiçbirine yakın olmak bile istemedim. Özellikle de cenazelerde gülümseyen ve gülenlere. Bunu anlamıyordum ve insanların yas tutmaları gerekirken güldüklerini görmek beni kızdırıyordu. Herkesin farklı yas tuttuğunu yıllar sonra öğrendim. Görünüşe göre benim başa çıkma mekanizmam yalnızlık.

Nikolai'ninki ise öfkeydi.

Omzuna dokunup "İyi misin?" diye sorarken ne kadar tereddüt ettiğimi hatırlıyorum.

O ana kadar katıldığım pek çok cenazede konuştuğum ilk kişiydi. Bana baktığında, bana cevap vermek için omzunun üzerinden baktığında, saf bir öfke, hatta belki de tiksinti ifadesi vardı, ama sonra beni gördü ve yumuşadı. Sadece yumuşamakla kalmadı; ifadesi buruştu. Çocuk ruhunu bana açtı ve ben acıyı ve yalnızlığı gördüm. Konuşmadı; sadece başını salladı. Ama sonra ona sarılmaya çalıştım ve o da bana izin verdi.

Henüz on dört yaşında olmasına rağmen babam onu tahsilat yapması için işe aldı. Çocuğun dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı olduğunu ve onu her hafta görebildiğim için mutlu olduğumu söyledi.

Ve sonra annem öldü. Kederimi, yalnızlığımı hissettim ve saklanıp kendimi soyutlamam için yalvardım. Ama Nikolai yalnız kalmama izin vermedi. Benimle kalacağına söz verdi. Ağlamamın sorun olmadığını söyleyen ilk kişi oydu ve ben ağlarken bana sarıldı.

O günden sonra birbirimizden hiç ayrılmadık.

O benim tek arkadaşımdı. Tek sevgilimdi. Ve bu dünyada güvendiğim tek kişi.

annemden daha fazla.

Nikolai ve benim aramda duran tek şey, güvenli evin üç blok kuzeyindeki bir şekerçi dükkânının arka odasının kapısı. Parmaklarım kot ceketimin manşetlerini sıkmaya ve bükmeye devam ediyor. İçimde, Nikolai'ye zarar verdikleri korkusu çok gerçek. Bir sandalyeye kelepçelenmiş ve ölümün kapısında olması muhtemel. Bunu daha önce de görmüştüm. Pek çok kez.

"O iyi, değil mi?" Eli'ye bakarken korkumu saklamadan sessizce soruyorum. Başını sallamadan önce uzun bir süre beni düşünüyor ve geçen her bir saniyenin kesri endişemi artırıyor.

"Teşekkür ederim," diye minnettarlığımı fısıldıyorum, ancak ona tam olarak inandığımdan emin değilim ve sanki her an açılacakmış gibi omuzlarımı dikleştirerek kapıya doğru bakıyorum.

Eli arkamdan, "Artık içeri girebilirsin," diyor ve ben kapı koluna uzanıyorum, ama o beni durduruyor, kolumu kavıyor ve bana, "İzin ver," diyor.

Başımı sallayarak nefes nefese kapının açılmasını bekliyorum. Kapının menteşeleri paslanmış ve ağır kapının açılma hareketiyle birlikte gıcırıyor.

"Aria," Nik daha ben onu görmeden adımı söylüyor ve sesi, çorak odanın ortasındaki küçük bir kart masasından uzaklaşırken beton zemine sürtünen metal sandalye ayaklarının sesiyle boğuluyor. Eli'nin beni izlediğinin ve odada beni izleyen iki adam daha olduğunun farkında olmadan ona doğru koşuyorum, yarı yolda buluşup ona yapıyorum.

Şu anda umurumda değil. Hepsi izleyip yargılayabilir.

Onu tutarken tek görebildiğim başının arkasına değen silah ve bunu aklımdan çıkaramıyorum. Yüzümü onun sert göğsüne gömdüğümde çok büyük bir rahatlama hissediyorum, haksız bir rahatlama, ama orada.

Nikolai beni daha da sıkı tutuyor. Sanki beni tutuşunu gevşetirse sonsuza dek yok olacaktım gibi. "Tanrıya şükür" diye fısıldadığında derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum.

"Nik," Soğukkanlılığımı korumaya çalışırken adını zar zor nefes alıyorum. "Nik." Adını söyleyip duruyorum ama elimde değil. *O iyi, diye tekrar* tekrar söylüyorum kendime, beni göğsüne bastırmadan önce hafifçe geri çekilip bana b a k a r k e n .

"Seni çok özledim," diye fısıldıyor saçlarıma doğru ve sıcak nefesini omzuma kadar hissedebiliyorum.

"Beni nasıl buldun?" Ona soruyorum ve ona bakmak için geri çekiliyorum. Yüzünü görünce soğukkanlılığımı kaybettim. Belli belirsiz morluklar ve yarılmış bir dudak günler öncesinden kalan kanıtlar.

Ancak o zaman beni serbest bırakıyor, önce Eli'la bana, sonra da masaya bakıyor. "Benimle oturur musun?" diye soruyor, sanki onu reddetme şansım varmış gibi ve ilk kez gülümseyebiliyorum. Hüzünlü bir gülümseme, herkesin hissedebileceği bir acıyla birlikte gelen türden.

"Elbette," sözcükleri güçlkle çıkarıyorum ve boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum. Saçlarımı geriye doğru tarayıp kendimi sabitlemek için derin nefes alarak ona "Seni gördüğüme çok sevindim" diyorum. Sonraki kelimelerim aceleyle çıkıyor. "İyi olduğun için mutluyum."

"Ben de," diye cevap veriyor ama sesi hüznle örtülü ve her santimetrekareme bakmaktan vazgeçmiyor. "İyi misin?" diye soruyor ve sonra elimi tutmak için masanın öbür ucuna uzanıyor. Eli büyük ve sıcak, elimi kolayca cüceleştiriyor. Kendimi bildim bileli benimkini tutan eller.

Başımı sallıyorum, boğazımdaki düğümü yutuyorum ve olan biten her şeyi ona ya da başkasına anlatmak istemiyorum. "Beni nasıl buldun?" Sorumu tekrarlıyorum ve ona söylemek istediğim her şeyi hatırlamaya çalışıyorum.

"Yapmam gerekeni yaptım." Cevabı kısa ama avucumun içinde rahatlatıcı daireler çizmekten vazgeçmiyor. Sanki hiç bilmiyormuş gibi beni rahatlatıyor. Hayatım boyunca aynı şeyi yaptı.

Her trajedi, her kalp ağrısı. Bu çok basit bir şey, ama o nazik dokunuşla nefes alabiliyorum, her şey yolundaymış gibi hissediyorum, öyle olmadığını bilsem bile.

"Babamın haberi var mı?"

"Evet, o..." Nik söyleyeceklerini yutkunurken sesi daha da sertleşiyor. "O biliyor."

"Ne oldu?" Ona soruyorum ve "Bana her şeyi anlat" derken sesimdeki aciliyeti gizlemiyorum.

"Carter'ı izliyoruz. Ve biliyorum," yüzünü asmamak için kendini zor tutuyor, metaneti tüketiyor. "Sana ne yaptığını biliyorum," diyor Nik, kelimelerin sonunda bir hastalık belirtisiyle. "Çok üzgünüm, Aria." Önümde yıkılıyor, bir an için gözlerini kapatıyor ve tekrar tekrar özür diliyor.

"Kes şunu." Komutum planladığımdan daha sert çıktı ve neredeyse elimi ondan çekecektim. Sempatı için bir sadaka vakası olmayacağım.

"Yemin ederim onu öldüreceğim." Yüz ifadesi sertleşiyor ve gözleri keskinleşiyor. "Sana yaptıklarını ona ödeteceğim." Gözümün ucuyla Eli'nın ağırlığını değiştirdiğini görebiliyorum ve nabzım hızlanıyor, şakaklarıma vuruyor, adrenalini daha da sert pompalanıyor.

"Hayır, yapmayacaksın," diyorum ona sessizce, iki elimle elini tutarak. Umarım gözlerimde ona çenesini kapamasını söyleyen mesajı okuyabilir. Nik öfkeli ve pervasız biri ama şu anda böyle bir şey söyleyecek kadar aptal olamaz. "Kes şunu," diye uyarıyorum onu.

"Sana yaptıklarından sonra mı?" diye soruyor bana, kaşları çatılmış ve alnı kırışmış bir halde.

"Onun ne yaptığını bilmiyorsun." Ona söyleyebildiğim tek şey bu, doğru olsalar bile bana yöneltebileceği suçlamaları reddetmek istiyorum.

Yüz ifademden endişe ve üzüntü karışımı olduğunu biliyorum ama elimde değil. Yüzümdeki duyguları kontrol edemiyorum. Nikolai varken olmaz.

"Yeterince biliyorum. Bunun için onu öldüreceğim," Nik tehdidini tekrarlıyor, öfke tüm gücüyle geliyor ve öfkeden başımın döndüğünü hissediyorum.

"Seni asla affetmeyeceğim," diye fısıldıyorum, ağrının göğüs kafesine oturduğunu, kemiklerime işlediğini ve kalan ruhumu yiyip bitirdiğini hissediyorum.

"Neyin var senin?" Nik kuşkuyla sesini yükseltiyor ve benden uzaklaşıyor, elleriyle çürük masanın kenarını itiyor ve bana yaklaşıyor. Soğukkanlılığı dağılırken ağır ağır nefes alıyor. "Yaptığının bedelini ödeyecek!"

"Buraya bunu konuşmaya gelmedim," diyorum ve Nik'in gözlerinin içine bakmakta zorlanıyorum. Geç de olsa Carter'ın bana Carlisle'daki adamlar hakkında söylediklerini ve söylemeyi planladığım şeyi hatırlıyorum.

Nik bana "Biz bir aileyiz," diye hatırlatıyor, sesi sefil, bakışları yüzümün her santimini kaplıyor ve hiç sabit kalmıyor. Kendini kaybediyor. "Seni koruyacağım!" diyor ve ben de bu anı konuşmanın kontrolünü ele geçirmek için kullanıyorum.

"O zaman adamları Carlisle'ın üzerine sür," diyorum ona hızla, kelimelerim birbirine karışsa da gözlerinin içine bakarak. Ellerimi kucağıma götürerek kıpırdanma dürtüsüne direniyor ve sırtımı dikleştiriyorum. "Savaş babam ve Romano arasında. Beni kaçıran Romano'ydu."

Nik, "Bu bir pazarlık değil, Aria," derken yüzünde acı dolu bir ifade vardı.

Eli'ye bakıyor, ama sadece bir anlığına pes edip babamın hazırladığı planları anlatmadan önce. Bilgiyi saklamayı pek düşünmüyor ve bu konuda bir şeyler doğru gelmiyor.

"Romano'nun bölgesindeki adamlar yem. Onların ölmesine izin veriyor ve Cross'un bölgesine saldırmaya hazırlanıyor."

Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıp nefes almakta zorlanıyorum ama bir şekilde ona "Fikrini değiştir" demeyi başarıyorum.

"Cross'un sana yaptıklarından sonra olmaz."

Keşke anlayabilseydi. Keşke o da benim gibi hissetseydi. Başarısız olamam. Sevdiğim adamların birbirini öldürdüğünü görecektir kadar yaşamayacağım. Bunu yapmayacağım!

"O zaman bir sebep yarat. Mika yukarı çıksın... için..." Bölgeleri ayıran sokak adını unuttum. Hepsini daha önce birçok kez duymuştum ama evden nadiren çıkardım. Çıktığımda da çok uzağa gitmedim ve bu yüzden sokak isimleri benim için bir şey ifade etmiyor.

Bakışlarımı Eli'a çevirip sesimi yükseltiyorum ve "Yardım et!" diyorum. Sanki beni yüzüstü bırakıyor gibi ona bakıyorum çünkü bırakıyor. Hepsi beni hayal kırıklığına uğrattı ve bu kaybedilmiş bir dava. "Romano bölgesinin Talvery bölgesiyle birleştiği sokak."

"Bedford." Eli'nin yanıtı kolayca geliyor. Zerre kadar sarsılmamıştı ve ben de soğukkanlılığımı toplayarak saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım ve sakın bir şekilde konuşabilene kadar çelik masaya baktım.

"Bedford, onları Bedford'a götür," diye yalvarıyorum Nik'e, sesimin temposunu yumuşak ve eşit tutarak. "Lütfen," diye yalvarıyorum ona, anlaması için çaresizce.

"Bunun Talvery ile Cross arasındaki savaşı durduracağını mı sanıyorsun?" diye soruyor bana alaycı bir tavırla. "Uğraştığın adamlar merhametli adamlar değil, Aria." Nikolai benimle sanki onları tanıyıyormuşum gibi konuşuyor ve bu beni sinirlendiriyor.

Ne kadar acımasız olduklarını ilk elden biliyorum.

"Merhamet istemiyorum, Nik. Sağduyu istiyorum." Son birkaç kelimeyi neredeyse tükürerek söyledim. Sandalyede arkama yaslanıyorum, bir bileğimi masanın kenarında dengede tutuyorum. "Eğer ölürlerse, başarısız olduğun içindir."

"Neyde başarısız oldum?" diye soruyor. "Kontrol edemediğim bir ordunun başına geçmekte mi?"

"Kontrol bizde. Kontrolü ele almak çok kolay." Babamın bir zamanlar bana söylediği sözleri söylüyorum. Daha sert olmam gerektiğini, ismimi ve otoritemi kullanmam gerektiğini söylemişti. Onun tavsiyesine kulak vereceğimi hiç düşünmemiştim.

"Mika'yı Bedford'a gönder; o da senin gibi zincirin en tepesinde. Orada ölürse kimse şaşmaz, o yüzden ölmesini sağla Nikolai," Mika'ya duyduğum mutlak nefreti ve yaptığı tüm kötülükleri hatırlayarak sesimi sertleştiriyorum. "Onurlu bir ölümünden çok daha azını hak ettiğini biliyorsun. Onu sahte bir bahaneyle oraya götür, kafasının arkasından vur ve işini bitir." Ses tonumdaki zehirden, cinayeti ne kadar titizlikle planladığımdan ve savaşa müdahale ettiğimden neredeyse sarsılıyorum. "Babama Romano olduğunu ve misilleme yapman gerektiğini söyle. Bu gece yap."

"Mika öldü." Nikolai'nin ne dediğini anlaması bile bir an alıyor, sonra ekliyor: "Onu baban öldürdü."

Kanımda kuşku ve ıstırap karışımı bir kokteyl var. "Ne? Ne oldu?" Sorularım beni tek bir nefeste bırakıyor, daha yüksek sesle konuşmaktan çok korktuğum için sessiz bir nefes. Sanki bunu yapmak yaşananların gerçekliğini değiştirecekmiş gibi.

Nikolai öne doğru eğilip kısık bir sesle konuşmadan önce Eli'ye bakar. "Baban senin kaçtığını ya da öldüğünü sanıyordu. Kasetleri inceledi ve seninle konuşan son kişinin Mika olduğunu gördü."

Derin bir nefes alarak, dikkatini tekrar bana vermeden önce gözleri benden Eli'ye kayıyor. "Mika'ya neden orada olduğunu ve seni bu kadar üzecek ne söylediğini sordu."

"Ve?" Ona soruyorum, sesim Nik'inki kadar alçak değil ama önemli değil. Eli'nin duyabildiğini biliyorum. Hepsinin duyabildiğini biliyorum.

"Mika yeterince hızlı cevap vermedi. Baban herkesin önünde onu başından vurdu." "Aman Tanrım." O sahneyi gözümde canlandırırken kalbim damarlarıma soğuk kan pompalıyor ve Babamın ne düşündüğü ve yaşadığı her şey hakkında endişeleniyorum.

"Mika yüzünden uykularım kaçmıyor ama baban aklını kaçırıyor, Aria."

Göğsüm çöküyormuş gibi hissediyorum ve buraya geldiğimden beri babama karşı duyduğum her bir öfkeyi tutmaya çalışıyorum.

"Benim için gelmedi." Kelimeleri zar zor söyleyebiliyorum. "Senin nerede olduğunu öğrenir öğrenmez geldi. *Biz* yaptık."

Bir an geçti ve sonra bir başkası. Babamın umursamadığı düşüncesiyle içimde o kadar çok acı ve öfke tuttum ki. Lanet olsun. Keşke daha fazlasını bilseydim. Bu oyunu kaybediyorum. Ele geçirebileceğimi düşündüğüm her piyon, ben daha ilk hamlemi yapmadan çoktan alındı.

"O adamları hareket ettirmeyecek ya da Cross'a karşı geri çekilmeyecek, Aria. O adalet istiyor." Kararlı bir şekilde ve içimi ürperten bir inançla ekliyor, "Hepimiz istiyoruz."

"Bu adalet değil. Bu anlamsız bir ölüm." Nik'in gözlerinin içine bakıyorum, anlamasını istiyorum.

Be

n. "Adaleti hak ediyorsun, Aria."

"Ben iyiyim Nikolai. Carter bana istemediğim hiçbir şey yapmadı."

İnançsızlık yakışıklı yüz hatlarını bozuyor. "Doğru düşünmüyorsun," dedi ve yavaşça bir bakış attı

Sempatî duygusu her türlü öfkenin yerini alıyor. "Aria, lütfen benimle gel."

"Bunun olmasına izin veremem." Eli hızla bize yaklaşıyor ve ben de aynı hızla elimi karnına bastırıp geri çekilmesini söylüyorum. Eli başını sallayıp yerine oturmadan önce yüzümdeki ifadeyi anlıyor. O anda yüzümde ne gördüğünü bilmiyorum ama benim yanımda olmasına ne kadar ihtiyacım olduğunu asla bilemeyecek.

"Gitmiyorum Nik ve adamları götürmenin bir yolunu bulmalısın. Bir yol bul," diye yalvarıyorum ama ağzından tek bir kelime bile çıkmıyor.

"Burada kalmana izin vermeyeceğim," diyor Nikolai ve sonra iki yumruğunu masaya koyup daha ağır nefes alarak Eli'ye bakıyor.

"Bunu yapmana izin vermeyeceğim; seni inciten bir adamla kalmayı seçmene izin vermeyeceğim."

"Bu benim seçimim." Carter'ın yaptıklarını savunmuyorum. Ama kendimi ve kaderimi kontrol etme yeteneğimi her zaman savunacağım, şimdi ve öleceğim güne kadar. "*Sonunda* bir seçeneğim var," diyorum ona sertleşmiş bir sesle, dostumu ilk kez düşmanım olarak görerek.

"Buna böyle mi diyorsun?" diye soruyor bana.

"Saklanabilirim. Kaçabilirim. Ya da düşmanlarım olduğunu bilir ve bana yapacaklarına hazırlıklı olurum," diyorum gözlerinin içine bakarak ve geri adım atmadan. Adrenalinin etkisiyle omuzlarım titriyor ve kendimi zor tutuyorum. "Senin bir düşman olmanı istemiyorum."

"Aria," diye acı içinde adımı sayıklıyor. "Asla düşmanın olmayacağım."

"O zaman onu terk etmeyeceğimi anla." Bakışlarının içine bakarken ona tüm gerçeği söyleyip söylemediğimi sorguluyorum. Bu konuda ne düşündüğünü bilmek istemiyorum ama bilmesine ihtiyacım var. "Onu seviyorum Nikolai."

"Sen hastasın," diyor bana, kırık bakışlarında üzüntüden başka bir şey yok. "Bu şekilde gitmene izin vermeyeceğim." Sesi anlamam için yalvarıyor ama onunla mantık yürütmenin mümkün olmadığını biliyorum. Tıpkı benimle mantık yürütemeyeceği gibi.

"Belki de hastayımdır," diyerek ona eşlik ediyorum ve hatta ruhumun derinliklerinde bir yerlerde hak veriyorum. "Ama başından beri hasta değil miydim? Odamda saklanıyor ve her şeyden korkuyordum." Sesimdeki savunmacılık, hayatımın eskiden ne kadar acınası olduğunu hatırladığımda hissettiğim öfkeyle kıyaslanamaz bile. Carter beni almadan önce sahip olduğum

hayatı tanımlamak için hayat çok nazik bir kelime olabilir.

"İşte bu yüzden seni kurtarmaya çalıştım," diyor Nik ve elime uzanıyor ama ben geri çekiliyorum. Parmaklarının benimkine sürtünmesi kemiklerimin derinliklerine işleyen bir ateş gibi geliyor.

Aramızdaki boşluğun büyümesini izlerken boğazındaki teller gerildi ve itiraf etti, "Özgür olmanı istedim. Bundan daha iyi bir hayat yaşamayı hak ediyorsun."

Sözleri kulaklarımda çınlıyor ve tekrar tekrar yankılanıyor. Göğsümün yarıklarındaki boşluğu dolduruyor. *Beni kurtarmaya mı çalıştı?*

"Sen ne?" Soruyu soruyorum.

O cevap verirken her şey yavaşlıyor, yüzünde bir utanç ifadesi belirliyor. "Bu," diye elleriyle işaret ediyor, "hepsi benim suçum." Gözlerimin içine bakmakta zorlanıyor: "Mika olduğunu düşünceğini biliyordum. Kaçabilmen için dışarı çıkmayı istedim ama Cross bana yalan söyledi."

Kalp atışlarım ağır çekimde atıyor. O kadar yavaş ki, dünya kendi ekseninde dönüyor ve başım dönüyor. Dik durmak için masaya tutunmak zorunda kalıyorum.

"Seni çıkaracağını söyledi. Seni kurtaracağına söz verdi. Bana yalan söyledi ve ben de kandım!" Yanıt vermediğimde kızgınlığını bastırıyor ve öne eğilerek anlamam için yalvarıyor: "Tek istediğim senin bundan kurtulmandı. Bunun seni mahvetmesine izin vermeyeceğim. Bundan çok daha iyisini hak ediyorsun."

Konuşamıyorum. Hareket edemiyorum. Beni dik tutması için masaya tutunurken nefes bile alamıyorum. "Aria?" Eli adımı sesleniyor ama ona bakmıyorum. Nikolai bana yalvarırken ona bakmıyorum.

Onu affetmem için. Tek yapabildiğim çelik kart masasındaki bir çizige bakıp akıl sağlığımı korumaya çalışmak.

"Sen benim arkadaşımydın," diye fısıldıyorum gözlerim yaşarırken. Tüm bunlar onun yüzünden oldu.

Hayatta sahip olduğum tek kişi yüzünden. Tamamen güvenebileceğimi düşündüğüm tek kişi.

"Seni seviyorum Aria ve kaçman gerek." Koşmak kelimesi dudaklarımı titretiyor. *Kaçmak.* İşte beni bu kadar az düşünüyor. Ona göre ben sadece kurtarılması gereken korkak bir kıyım. Kaçması gereken bir kız, kalıp savaşmaya layık biri değil.

Bakışlarımın onunkileri bulmasına izin vererek yumuşak mavi gözlerine bakıyorum ve fısıldıyorum: "Artık kim olduğumu bilmiyorsun."

"Bu işte masumsun. Bu hayat için fazla masumsun."

"Benimle ilgili hiçbir şey masum değil Nikolai. Sadece hepinizin benim hakkımda *düşündükleri.*"

"Bunun olmadığını biliyorsun--" Nik geri çekilmeye çalıştı ama ben önünü kestim. Korkmuş küçük kız olmaktan bıktım. Öyle görünmeyi reddediyorum.

"Elimden alınana kadar bir seçeneğim olduğunu hiç bilmiyordum. Kimsenin bunu geri almasına izin vermeyeceğim."

"Bunu düzeltebilirim Aria," diyerek Nik tekrar elime uzanıyor ve avucunu masanın üzerine bırakıyor. Elini isteyerek tutuyorum çünkü tüm yanlış seçimleri yapmış ve bunu görmüyor olsa bile onu hâlâ seviyorum. Onu hâlâ seviyorum. Nasıl değiştiğimi bilmiyor olabilir ama içindeki çocuk aynı. Arkadaşım bana bakıyor. O kadarını biliyorum.

Gözlerinin içine bakarken elinin arkasını yatıştırıcı darbelerle ovuyorum, öfkemi bir kenara bırakıyorum ve benimle asla aynı fikirde olmayacağını biliyorum. "Ben iyiyim Nikolai" diye fısıldarken sesim boğuk çıkıyor.

"Sen değilsin. Seni açıkça görebiliyorum, Aria. Her zaman gördüm." Sesi dinlemem için yalvarıyor ve ben de dinliyorum, ama aynı fikirde değilim.

"Keşke daha iyi bir adam olsaydım da seni kurtarabilseydim. Denedim," diyor bana, her ne kadar yüz ifadesinde hayal kırıklığı ve pişmanlık eşit olsa da. "Denedim."

Kalbim onun için acıyor. Asla anlamayacak ve bunun bizim için ne anlama geldiğini bilmiyorum ama bu toplantının bu savaş için faydasız olduğunu biliyorum.

"Adamları Carlisle'ın üzerine sürmeye çalış. Kendimi kurtarabilirim." Cevabım dikkatini

çeki ve bana gönülsüz bir gülümseme attı, ama bir arkadaştan arkadaşaya bir gülümseme.
Soğukluğunu ısıtan bir gülümseme.

içimden geçiyor.

"Bu işi pek iyi yapmıyorsun, Ria." Annemin bana taktığı lakabın aynısını kullanıyor ve bu, tutunduğum güç duvarını yıkıyor.

"Biri bana böyle seslenmeyeli çok uzun zaman oldu," diyorum onunkine uygun bir gülümsemeyle. "Seni her zaman seveceğim," diyor ve elimi daha sıkı kavlıyor. "Her zaman, Ria," diye fısıldıyor.

Bileğimi öpmeden önce. Eli'nin duruşunu bir kez daha değiştirmesine neden olan bir hareket.

Onun gülümsemesi benimkinden önce ölüyor. "Sana bir şey olursa kendimi asla affetmeyeceğim," diyor ve sesi boğuk çıkıyor. "Şu anda bir şey yapamam ama söz veriyorum bunu düzelteceğim, bunun için benden nefret etsen bile."

Kapı arkamdan açılırken ona "Keşke beni dinlesen," diyorum. Paslı menteşeler, kafamı çevirip bakmadan bunu belli ediyor.

İki adam masanın iki yanından dolaşip onu götürürken Nikolai telaşla, "Bunu düzelteceğim," diyor. Ona uzanmamak için koltuğumun kenarına tutunmak zorunda kalıyorum. Onu bir daha ne zaman göreceğimi bilmediğim ve başarısız olmuşum gibi hissettiğim için kalbim parçalanıyor.

"Aptal olma Nikolai," diye sesleniyorum arkasından.

Omzunun üzerinden bana bakıyor, tanıdığım ve gözlerimin arkasını yaşartan bir gülümsemeyle. "Yapmamaya çalışacağım, Ria."

"Gitmesine izin verecek misin?" Eli'a hızlıca ve çaresizliğimi belli ederek soruyorum. "Aptalca bir şey yapmadığı sürece" diye cevap vermekte tereddüt etmiyorum.

Nikolai'nin beni kurtarmak için aptalca şeyler yapacağını çok iyi bildiğimden, konuşmak için kendime güvenemeyerek sadece başımı sallayarak cevap verebiliyorum.

Kapı kapanıyor ve Eli bana biraz bekleyeceğimizi söylüyor, ama son otuz dakikada ortaya çıkan her şeyi düşünürken onu neredeyse hiç duymuyorum.

Yaşım ilerledikçe kim olmak istediğimi hiç düşünmedim. Sadece neyden kaçtığımı biliyordum.

Mika gibi babamın onayladığı biriyle evlenmek istemiyordum. Bunu asla istemedim ve eğer sessiz kalıp dinlersem babamın beni evlendirmeyeceğini düşündüm, çünkü duyduğum bazı fısıltılar bu olasılığı ima ediyordu.

Aşık olduğum adamın ölümüne sebep olmak istemedim. Nikolai ile ilişkimizi bitirmemizin nedeni de buydu. Babam beni yakından izlemeye başladığında, birinin bana dokunup dokunmadığını sorduğunda, dokunurlarsa onları öldüreceğini söylediğinde inkar ettim.

Nikolay'ı köşeye sıkıştırıp sorduğunda, Nikolay babama duymak istediklerini söylemiş, arkadaştan başka bir şey olmadığımızı ama babamın beni yalnız bırakma isteğini yerine getireceğini söylemiş. Yalnız kalmak istemediğimi biliyordum; kaçmak istemiyordum. Ve böylece odamda oturdum, istemediğimi bildiğim her şeyden sessizce saklandım, ama ne

istediğimi hiç düşünmedim. I

içten içe benim olabileceğini bildiğim şeyin peşine düşmedim.

Artık hiçbir şey beni onun peşinden gitmekten alıkoyamaz.

CHAPTER 13

Carter

"WHISKEY?" Aria'nın masaya bakarken boğazının sıkışmasını izlerken Daniel bana soruyor. İyi iş çıkarmıştı ama yine de bunu izlemek acı vericiydi.

Daniel'a başımı sallarken mikrofondan Eli'a, "Ona bir dakika ver," diye sesleniyorum. Kehribar rengi sıvı şişenin içinde dönüyor ve ofisime süzülen soluk ay ışığını yansıtıyor.

Sandalyemde arkama yaslanırken, vücudumun ne kadar gergin hissettiğini kabul etmeyi reddediyorum. Bir kez daha yıkılmanın eşiğindeyim. Boğazım kuru ve gergin, el ve ayak parmaklarım uyuşmuş durumda.

Ekрана bakarken göğsümü parçalayan gerçeği fısıltıyla itiraf ediyorum: "Onu seviyor." Onunla konuşma, ona sarılma ve onu rahatlatma şeklinden bunu açıkça görebiliyordum. Ama bundan da öte, onun da onu sevdiği çok açık.

Buna izin veremem.

"Sevdiğin kadın hakkında konuştuğunu duymak istemiyorum, bu bağlamda değil. Onun başka birini sevmesi hakkında değil." Daniel'ın yanıtı pazarlığa yer bırakmıyor ve bardağı bana uzatırken ona dönüyorum.

Kadehi dudaklarıma götürürken neyi kastettiğini biliyorum ve belki bu beni soğuk kalpli yapıyor ama sözlerinin arasında yatan acı beni rahatlatıyor. Bardağı geriye doğru eğip hepsini bir kerede içerken viski göğsümü yakıyor.

"Bir tane daha?" Bardağı hâlâ dolu olmasına rağmen yeniden doldurması için uzatarak soruyorum. Bardağında hâlâ üç parmak viski var.

Benimkini öncekinden daha fazla dolduruyor; daha iki gün önce dolu olan şişe şimdi neredeyse boş. Büyük bir yudum aldığım da, küt tırnaklarının cama ritmik bir şekilde vurduğunu duyabiliyorum. Yerine oturmak yerine arkamdaki pencereye yaslanıyor.

"Onun tüm dosyaları sende, böylece gitmesi için ona şantaj yapabilirsin." Daniel bana bu sinir bozucu sorunu halletmek için bir yol önerdi. Çoğu insan için işe yarayacak bir çözüm ama Nikolai için değil.

Nikolai'nin geri adım atmayacağını çok iyi bildiğim için ona "Mantıksız biri," diye cevap veriyorum.

"Aptal mı demek istiyorsun?" diye şaka yapıyor ve ben de ona sert bir kıkırdama ile karşılık veriyorum ama dudaklarımı çekiştirmeye çalışan sırtış sonunda kendini gösteremiyor.

"Başından beri ona tuzak kurduğumu bildiği için benden nefret eder mi sence?" Ona soruyorum. Sinirlerim tepeme çıkıyor ve bir yudum daha içerek onları susturuyorum. Gerçekten endişelendiğim şey bu. Geri kalan her şey anlamsız. Ama bu bilgi bize zarar verebilir. Romano her şeyi ayarladı,

Teknik olarak, ikimiz arasında bir buluşma yarattı. Ama ben suçluyum ve Aria'ya söylediklerini yalanlamayacağım.

"Eminim seni çoktan suçlamıştır." Cevabında bir parça mizah olsa da, gerçek kanımın buza dönüşmesine neden oluyor.

Ötücü kuşumun ayağa kalkmasını, sandalyeyi itmesini ve gitmeye hazırlanmadan önce karşısındaki boş sandalyeye uzun uzun bakmasını izlerken alay ediyorum. Nikolai'nin oturduğu yere bakmayı bırakmıyor ve bakışlarının orada kaldığı her saniye, kalbimdeki çatlak gökyüzünü ikiye bölen kuru bir şimşek gibi hissediliyor.

Daniel arkamdan, "Seni seviyor," diyor ama bu beni rahatlatmıyor.

"Bu iş bittiğinde o da olacak mı?" Sadece bu soru bile omurgamda acıya neden oluyor ve bardağı dudaklarıma götürdüğümde boş olduğunu görüyorum. İç çekerek masanın üzerine bırakıyorum.

Gerçek şu ki, yapacağını sanmıyorum.

"Ben daha çok emir vermesinden ve müdahale etmeye çalışmasından endişeleniyorum, sen endişelenmiyor musun?" Daniel soruyor. Omzumun üzerinden bakarak kardeşimin viskiyi yudumlayışını izliyorum, ama gözleri benimkilerde kalıyor.

"İstedğini yapabilir," diyerek Eli'ye söylediğim şeyin aynısını ona da söyledim. "Ne yapacağını görmek istiyorum."

"Düşündüğümden farklı biri."

Bakışlarının ekrana kayışını izlerken huzursuz hissediyorum, artık arka odaya odaklanmıyor ve bunun yerine Eli'nin Aria'ya güvenli eve kadar eşlik edişini izliyorum. İki blok boyunca yayılmış birden fazla evde erkekler var ve sokaktan sokağa geçerken her birinin gözü Aria'nın üzerinde.

"Nasıl yani?" Ona soruyorum.

Bakışlarını tekrar benimkilere çevirerek bardağını pencere kenarına bırakıyor ve bana "O... daha..." diyor, kelimelerini dikkatle seçiyor, "düşündüğümden daha *ilgili*." "Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum" diye eklediğinde parmaklarımdan aşağı süzülen gerginlik daha da artıyor.

Parmak eklemlerimi çatırdatarak gözlerinin içine bakmadan cevap veriyorum: "Bu, her şey bittiğinde daha da hayal kırıklığına uğrayacağı anlamına geliyor."

Kardeşim bir an beni düşündükten sonra bir kez başını sallıyor ve içkisini bitirmek için bardağını kaldırıyor.

Parmaklarını boş bardağın kenarında gezdiriyor, bunu yaparken bana bakıyor ve "Addison'ı bu gece dışarı çıkarıyorum" diyor. Dudakları kaşlarını çatıyor ve gözleri hüznle dolu y o r . "The Hard Stone'a hiç gitmedi." Sonunda başını kaldırıp bana bakıyor ve ben de başımı sallayarak onu duyduğumu belli ediyorum. Hard Stone, Kırmızı Oda'nın yanındaki restoran. Kulüp gibi orası da çok sıkı korunuyor.

"Umarım iyi geçer," diyorum ona ve bu samimi bir teklif. Başlarına gelenlerden nefret ediyorum. Kardeşimin onsuz eski haline döndüğünü görmek istemiyorum. Onun sadece iki versiyonu var. Ve ben Addison tarafından sevilen ve karşılığında onu seven kişiyi tercih ederim.

Başparmağımı işaret parmağımın üzerinde gezdirirken, Aria'nın bu gece yapayalnız olduğunu ve Nikolai'yi nasıl düşüneceğini düşünüyorum.

"Onu geç saatlere kadar dışarıda tut," diyorum Daniel'a, gözlerinin benimkilere ulaşmasını beklerken. "Birkaç saatliğine güvenli eve geri gelme."

Dudakları yavaşça gülümsüyor ama gülümsüyor.

"Senin kızla da planların var mı?" diye soruyor bana gözlerini aydınlatan bir mizah duygusuyla.

"Artık biliyorum."

CHAPTER 14

Aria

SESSİZ. Çok sessiz.

İnsanın içini huzursuz eden türden bir sessizlik. Boş şarap kadehine bakarken, alt dudağımı ısıyorum, sessiz olup olmamasının ya da gevezelik eden insanlarla dolu bir odada olup olmamamın önemli olmadığını çok iyi biliyorum çünkü ne olursa olsun bu gece böyle hissedecektim.

Bu hastalıklı, uyuşturan his, bilinçli olarak farkında olduğum ve içinde saklanmayı dilediğim bir anıya sürüklenmediğim anda her santimetreme yayılıyor.

Derin bir iç çekerek bardağı kendimden uzaklaştırıyorum ve mutfak adasındaki tabureden kalkarken dokuma battaniyeyi omuzlarıma daha sıkı sarıyorum.

Nihayet bugün yemek yedim ama yemek tatsızdı ve midem hiçbir şeyi kaldırmıyordu. Böyle hissederken olmaz.

Addison yarım saat önce gitti ve Eli'dan çocuklara bu gece beni yalnız bırakmalarını söylemesini istedim. Bir yanım pişman. Aşağıya inip bir şeyler içmek için onlara katılabilmişim gibi davranmak isterdim. Tanrı biliyor ya, bir kadeh Cabernet'den fazlasına ihtiyacım var. Dikkatimi dağıtacak ve dünyanın parçalanıp üzerime çöktüğünü hissettirmeyecek bir şeye ihtiyacım var ama bu gece bana eşlik edecek tek şey bu.

Koridordan yatak odasına doğru ilerlerken çıplak ayaklarım parke zemine yumuşak bir şekilde basıyor. Tek düşündüğüm komodinin üzerindeki telefon. Sadece Carter'ı aramama ya da Carter'ın beni aramasına izin veriyor. Ayarlarda başkasına verebileceğim bir numara bile yok.

Beni bu şekilde sınırlamasından nefret ediyorum ama şu anda bunu kontrol etme ihtiyacını da anlıyorum. Çünkü eğer yapabilseydim, babamı arardım. Ona gittiğim ve aptalca kaçırıldığım için üzgün olduğumu söyledim. Ona iyi olduğumu söyledim. Tüm bunları durdurması için ona yalvarırdım.

Ve yargılanırdım, eksik ve başarısız bulunurdum. Bunu zaten biliyorum ama yine de denerdim.

Bunu düşünmek bile yatak odasının kapısının önünde duraksamama neden oluyor; elim oymalı camın tokmağında, titreyen bir nefes beni terk ediyor. Tenimi uyuşturan bu umutsuzluk hissinden nefret ediyorum. Sınırlandırılmış ve kenara itilmiş olma hissinden nefret ediyorum.

Her şeyden nefret ediyorum.

Kapı gıcırdayarak açıldığında, ayaklarım pelüş halıya batıyor ve ışığı yakmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor.

Midem daha da düşüyor ve tekrar deniyorum, klik sesini duyuyorum ama bir değişiklik göremiyorum. Bu

düğmeyi öfkeyle hızlıca ileri geri oynatmamı engellemiyor.

"Bu gece hiç ışık istemedim." Carter'ın sesi bedenimi felç ediyor. Bir yılan ısırganının zehri gibi yavaşça damlıyor. Vücudum onun derin ve sert tonuna böyle tepki veriyor.

Gözlerimin alışması biraz zaman alıyor ama alıştıklarında odanın köşesinde, sabah orada olmayan bir sandalyede oturan geniş omuzlarını görüyorum.

"Carter," diyorum ve yatağın üzerindeki çarşaf dağınıklığına bakıyorum; o da bakışlarımı takip ederek saatler önce onun emrettiği gibi kendimi tatmin ettiğim yere gidiyor. "Burada olmanı beklemiyordum," diyorum usulca ve ona doğru ilerliyorum.

Ona bu kadar çekilmem beni şaşırtıyor. Sanki ona gitmekten başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi.

Belki Nikolai haklıydı. Belki de hastayım. Çünkü tüm o gerginlik ve endişe artık yok.

"Seni özledim," diyor bana ve hücredeyken tanıdığım adama, demir yumrukla hükmeden ama benim Carter'ım olan adama, kapalı kapılar ardında bana her şeyi veren adama hiç benzemiyor. Midemin çukurundaki çırpıntılar aynı anda hem yukarı hem de aşağı doğru hareket ederek her santimetrekaremi ısıtıyor.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldıyorum ona ulaştığımda, kucağına tırmanmakta ve bacaklarımı beline dolamakta tereddüt etmiyorum. İri elleri belimde ve kıcımda geziniyor. Dudaklarım dudaklarına değdiği anda sıkıyor ve niyet ettiğim gibi onu öpmek yerine boynumu geriye atıyorum ve acıdan inliyorum.

Acıdan.

Şu anda bana verdiği tek şey bu, ama böyle oturmak, onunla birlikte olmak ve sıcaklığını hissetmek tam da şu anda ihtiyacım olan şey. Sadece acı bile vücuduma zevk dalgaları gönderiyor.

Dudaklarını boğazımdaki çukurluğa indiriyor, tam oraya ağzını açarak öpücükler kondururken kirli sakalının tenimde gezinmesine izin veriyor ve sonra boynuma doğru ilerliyor.

Omurgamda bir ürperti yaratacak şekilde fısıldamadan önce kulak mememi ısırtıyor, "Seni yatakta istiyorum."

Önce ben ondan bir öpücük alıyorum. Çabucak çalışıyorum, onu hazırlıksız yakalamayı seviyorum ve neredeyse beni geri öpme şansını kaçırıyor.

Yine de alıyor ve ben kucağından ayrılıp yatağa uzanırken arkasına yaslanıyor.

"Soyun," diye emrediyor ve ben de itaat ediyorum. Yavaşça yapıyorum, parmaklarımın hassaslaşmış tenimin üzerinde oyalanmasına izin veriyorum ve sahip olduğum gücün tadını çıkarıyorum. O beni istiyor. Beni istemeyi seviyor. Ve böylesine güçlü bir adamın sizi arzulama ihtiyacına boyun eğmesi baş döndürücü bir duygu.

Giysilerim dikkatsizce yere düşüyor ve ben yatakta kıvranıp parmaklarımın ucunu sertleşmiş meme uçlarımda üzerinde gezdirirken serin hava tenimi öpüyor.

Carter yavaşça ayağa kalkıyor ve ben de başımı zar zor çevirerek onun yatağın etrafında dolanıp benim için yavaşça soyunmasını izliyorum. Arkamdaki pencerelerden gelen tek ışıkla, gölgeler onun etrafında dans ediyor ve bu sarhoş edici.

Metalin soluk ay ışığında parladığını görmeden önce kelepçelerin şingirtisini duyabiliyorum ve bu beni onun için daha da ateşlendiriyor. O bana emretmeden önce kollarımı başımın üzerine, ince kalaslardan yapılmış yatak başlığına doğru kaldırıyorum. Sadece tek bir çift kelepçe kullanıyor, onları tahtaların arasından geçiriyor ve her bir bileğimi kelepçeliyor.

Parmakları bileklerimi yakıyor ve kollarımdan aşağı inmelerine izin veriyor, beni, göğüslerimi, belimi gıcıkıyor ve sonra bir elini bacaklarımın arasına daldırıyor ve kendimi onun için genişçe açıyorum.

Boğazının derinliklerindeki inilti benim ödülüm, kalın parmaklarını sıcak girişimden klitorisime kadar takip ettiğinde vücuduma yayılan zevk de öyle.

Yatakta kıvranmak, kemer izlerinin çarşafıya sürtünmesinden kaynaklanan acı ile

dokunuşundan aldığı zevk.

Beni öylece bırakıyor, yerden bir şey almak için bir anlığına nefes nefese kalıyor.

Bir kravat, onun kravatu. İpek yanağımda geziniyor ve sonra gözlerimi kapatmamı söyleyerek bir göz bağı gibi etrafıma sarıyor. Kalbim göremediğim için hızla çarpıyor ve vücudumda yeni bir tür heyecan dolaşıyor.

Göremesem de, parmakları bacağımdan aşağı inip bileğime kelepçe takarken bir kelepçe daha çıkardığını net bir şekilde duyabiliyorum. Aynı şeyi diğer tarafa da yapıyor ve onun için gözlerim bağlanıyor.

Yatağın etrafında tekrar yürüdüğünü duyduğumda nefesim düzensiz bir şekilde geliyor ve soğuk metal ısınırken havadaki soğukluk ona dokunmak için yalvarmamı sağlıyor. "Carter," diye inliyorum.

"Bana doğruyu söyle, bülbul." Carter'ın sesi derindi ama uzun zamandır yatak odasında ondan duymadığım bir şeyle doluydu. Duymaktan hoşlanmadığım bir sertlik.

Kalbim, damarlarımda dolaşan korku karışımıyla göğsümde çarpmasına rağmen, "Her şeyi yaparım" diye fısıldıyorum.

"Benden nefret ediyorsun, değil mi?" diye soruyor ve sorusuyla birlikte bir tıkırtı ve vızıltı geliyor. Vibratörün soğuk metalini klitorisime dokundurduğunda sırtım eğiliyor. Zevk anında ortaya çıkıyor ve içime işliyor.

"Seni seviyorum," diye inliyorum pervasızca havaya, kelepçelerimi çekiştirirken, yoğun zevkten uzaklaşıyorum.

Onu bana doğru daha sert itiyor ve ben boğuk bir coşku çılgılığı atıyorum. Zevkin yoğun dalgaları gelgit gibi yaklaşırken, sürünerek yukarı çıkarken ve daha sert ve daha sert çarparken kendimi hiçbir şeyin etrafında sıkmadığımı hissedebiliyorum.

Çok yaklaştım. Çok, çok yakın. Ve sonra onu geri çekiyor.

Nefesim kesiliyor ve etrafıma bakmaya çalışıyorum. Nerede olduğunu ve ne yaptığını kendi kesik nefesimin sesinden duymak istiyorum. Ama bunu yaparken, yaklaşan orgazmım yavaşça sönüyor, beni kendi uyarılmamla kayganlaştırıyor ve beni çıkarması için çaresiz bırakıyor.

Hayal kırıklığımı yutkunarak ve el ve ayak bileklerime batan kelepçeleri çekmemeye çalışarak onu bekliyorum.

"Hücreye geldiğinde benden nefret ediyordun."

Nasıl başladığımı hatırlamak istemediğim için derin nefes alıyorum. Ona "Seni istediğimi biliyordum." dediğimde sesim titriyordu.

Kalın parmakları içime giriyor ve parmak eklemlerinin ön duvarıma sürtündüğünü hissedebiliyorum. O beni parmaklarken göğüslerim sallanıyor ve kürek kemiklerim yatağa gömülüyor. "Siktir," diye inliyorum, içimdeki sinir yığını ısınıp tutuşmaya hazırlanırken sıcaklığın orman yangını gibi vücuduma yayıldığını hissediyorum.

"Carter," diye nefes alıyorum boynum bükülürken ve zevkin gittikçe arttığını hissediyorum. "Carter," diye inliyorum boşalmadan hemen önce.

Ve sözümü bitirmeden çekip gidiyor. Nefes alışım karmakarışık ve göz bağımlı çözmeye çalışıyorum ama ellerim kelepçeli.

"Carter!" Ona bağıriyorum ve karşılığında aldığım tek şey sert bir kıkırdama oluyor. Ben ondan uzaklaşırken bile çenemi öpüyor.

"Bundan hoşlanmıyorum," diye uyarıyorum onu titreyen bir sesle. Kanıma bir dehşet duygusunun aktığını hissedebiliyorum.

"Tek yapman gereken bana cevap vermek." Sesi sanki bu bir tuzak değilmiş gibi rahat. "Benden nefret mi ediyordun?" diye tekrar soruyor ve sesim gerginleşiyor.

Vızıltı daha da yükseliyor ve bu sefer vibratör tam güçle bana vuruyor. Başım geriye doğru itiliyor ve zevk kanımda hızla akıyor. Çok yaklaştım. Dokunuşundan sadece birkaç saniye sonra zaten sınırdayım.

Ve sonra elimden alındı. Dişlerimi sıkarak hareket etmeye çalışıyorum, gözyaşlarımın gözlerime battığını hissediyorum. "Carter!" Ona katıksız bir öfkeyle bağıriyorum, ama tek elde ettiğim vibratörün şişmiş yumruma geri dönmesi oluyor.

Yine, zevk beni tüketmeden hemen önce onu elimden alıyor, beni sönük bir ateşle baş başa bırakıyor ve ben buna dayanamıyorum.

"Evet, senden nefret ettim! Beni incittin ve beni aldığın için senden nefret ettim!"

İçimi kaplayan acı daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Olanları itiraf etmek ve o zamanlar ne hissettiğimi bilmek... Bundan nefret ediyorum. Bu konuyu açmasından nefret ediyorum. "İstedğin bu muydu?" Bunu yaptığı için öfkelenerek ona sordum. "Bundan nefret ediyorum!" Ona bağıriyorum ama son kelime dudaklarımdan çıkarken vibratör klitorisime çarpıyor ve onu orada bırakıyor, vücudum daha yükseğe uçuyor ve sonra gökyüzünden düşüyorum, vücudumu aynı anda mahvetmek için bir karıncalanma hissi gönderiyorum.

Ben Carter'ın merhametine kalmış, felçli bir halde yatarken de devam ediyor.

"Sonrasında beni sevdin mi?" diye soruyor, dudakları dudaklarıma çok yakın ve kendimi olabildiğince yukarı itip dudaklarını dudaklarımla çalıyorum. O da beni doyumsuzca öpüyor. Vücudunu kendime yakın hissedebiliyorum ve keşke bacaklarımı ona sarıp tutunabilsem diyorum ama elim kolum bağlı ve benden uzaklaşıyor.

Hâlâ orgazmın ve bana ne sorduğunu hatırlayamayacak kadar aç olduğum öpücüğün etkisindeyim, bu yüzden bana tekrar soruyor.

Nefes nefese ona cevap veriyorum, "Evet, seni seviyorum. Seni seviyorum, Carter."

Adı dudaklarımdan çıkarken vibratörü tekrar hassaslaşmış tomurcuğuma doğru itiyor ve bu neredeyse çok fazla. Adını haykırıyorum ve onun altında patlarken dudaklarımı dudaklarıyla yakalıyor. Zevk beni gece gökyüzünün yıldızlarla tükendiğ gibi tüketiyor. Tekrar ve tekrar.

Onu öpmek istiyorum ama her şeyden çok bunu söylerken ne kadar ciddi olduğumu bilmesini istiyorum. Onu seviyorum ve tek istediğim o.

"Nikolai'yi seviyor musun?" diye soruyor ve bu soru o anı mahvediyor. Cevap vermekte zorlanıyorum ama gerçeğ biliyorum ve ona yalan söylemeyeceğim.

"Evet ama senin gibi değil," diye cevap veriyorum, yüksekliğin düştüğünü ve nabzımın yavaşladığını hissederek. Bir saniye geçiyor ve o ses çıkarmadan ya da bana dokunmadan bir saniye daha geçiyor ve korku kanımda hızla dolaşıyor. "Carter?" Adını sesleniyorum ve o bana başka bir soru soruyor.

"Ben burada olmasaydım, onunla birlikte olur muydun?"

Nikolai'yi istediğimi ama babama söylemeye korktuğumu hatırladıkça sessizlik uzuyor. O kız, istediğinin peşinden gitmeyen ve sadece görünmemek için dua eden kız, o kız çoktan öldü.

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum bir nefeste ve yine beni reddediyor, vibratörü klitorisime itiyor ve nefes alamayacak kadar boşalmama yakın olana kadar beni parmaklıyor.

Nefes nefese, kıcıımı ipeksi çarşaflara sürterek bir tür rahatlama arıyorum, ama Carter bana vurarak kalçalarımı aşağda tutuyor.

"Bana sadece gerçeğ söyle, bülbül. Seninle ilgileneceğim," diye fısıldıyor güvenmediğim bir sesle.

Günahkâr olan.

"Bilmiyorum Carter. Lütfen," diye yalvarmaya çalışıyorum ama beni dinlemiyor. Vibratörü klitorisime bastırıyor ve neredeyse anında geri çekiyor. Vücudum kasılıyor ve metal ısırıyor.

Tenimi. "Siktir!" diye haykırdım. Çok yaklaştım. Yine çok yaklaştım.

Durmadan, durmadan benimle dalga geçiyor.

Zevkimin gelgitleri yüzeye fırlıyor, her sinir ucumu tutuşturuyor, ama patlamaya hazır oldukları anda geri çekiliyor ve ateşi geri getirmeden önce közlerin ölmesini bekliyor.

"Ben burada olmasaydım, onunla birlikte olur muydun?" diye soruyor bana usulca, sakince, dudakları kulağımın kabuğuna yakın. Tenimde gezinen nefesi beni neredeyse boşaltmaya yetiyor. Cevap vermiyorum, sadece alt dudağımı ısıırıyorum ve başımı sallıyorum, ama ona cevap veremiyorum.

Ve tekrar yapıyor. Beni acımasızca parmaklıyor, ama orgazmım yaklaştığı anda geri çekiliyor. Seks kokusu ve iç bacaklarımdaki kayganlık hissi, daha fazlası olduğunu düşünmem için beni kızdırıyor. Ama beni nefes nefese bırakıyor ve yine orgazmım boşalamadan bitiyor.

Bu alabileceğim son şey.

"Evet! Sen gitmiş olsaydın Nikolai ile birlikte olmaya çalışırdım." Bırakın Carter'a söylemeyi, bu günahı yüksek sesle söylediğime bile inanamıyorum. Bunun onu incittiğini biliyorum ve bundan nefret ediyorum. Nefret ediyorum ama gerçek bu. "Onunla birlikte olmaya çalışırdım," diye derin bir nefes alıyorum, yüzümden akan yaşları kollarımla silerken aynı şeyi utancım için de yapmak istiyorum, "ama sahip olduğumuz şeye sahip olabileceğimi sanmıyorum. Sen olmasaydın olduğum kişi olamazdım." İtiraf içimden zorla çıkarken gözyaşları yüzümden aşağı süzülüyor. "Seni seviyorum Carter. Sen varken onu istemiyorum."

Acımasızca ön duvarıma vuruyor ve anında boşalıyorum. Orgazmı benden çekip çıkarıyor ve sessiz ecstasy çılgılığı benden koparılırken vücudum kemerli ve sertleşiyor.

Ben gevşeyip nefes almakta zorlanana kadar durmuyor.

"Carter, dur lütfen," diye yalvarıyorum ona hiç de bana benzemeyen boğuk bir sesle. "Bundan nefret ediyorum. Seni ben seçtim! Seni ben seçtim!"

Nefes almakta zorlanırken "Şşt," diye beni susturuyor. Yayvan elinin karnıma dokunuşu beni sıçratıyor ama tüm bedenim sakinleşene kadar tenimi yatıştırıcı darbelerle okşuyor. Boynuma kondurduğu yumuşak öpücüklerle, tekrar durması ve onu sevmeme izin vermesi için yalvarıyorum. Şu anda yapmak istediğim tek şey onu sevmek ve onun bana duyduğu sevgiyi hissetmek.

"Bir soru daha," diyor bana ve ben olabildiğince hareketsiz duruyorum, bekliyorum ve korkuyorum. Ona ne itiraf ettiğimi bildiğim ve bu yüzden beni sevmeyeceğinden endişe ettiğim için ağlamadan duramıyorum.

"Ailen öldüğünde hala beni sevecek misin? O zaman da beni sevecek misin?" Cevabı zaten biliyorum ama söylemek istemiyorum.

Vibratörden gelen vızıltı beni daha çok ağlatıyor. Kasık kemiğim boyunca gezdiriyor ve kalçalarım kıpırdıyor, uzaklaşmaya çalışıyorum. Daha fazla dayanamıyorum.

"Bana gerçeği söyle," diye fısıldıyor umutsuzlukla kaplı bir sesle. Cevabı zaten biliyor; ona zaten söyledim. Bana işkence etmesine gerek yok.

"Hayır," diye haykırıyorum. Yaptığı şey için ondan nefret ediyorum. Bize ne yapacağını kabul etmek bir yana, bunların hiçbirini düşünmek bile istemiyorum.

"Seni seviyorum, ama bunu yaparsan... onları öldürürsen, senden sonsuza dek nefret edeceğim," diye haykırıyorum gözyaşları yüzümden aşağı akarken. Acı hem fiziksel hem de duygusal anlamda içimi parçalıyor. Beni mahvetti. Carter beni bu gerçekten koruyan gardımı yerle bir etti.

"Seni seviyorum Carter." Kelepçelerin klik sesini duyuyorum ve sonra metal tenimi terk ediyor. Bileklerimi ısıırıyor ve kilidi açtığı anda bileklerimi göğsüme bastırıyorum.

Yatak odasının kapısının açılıp kapandığını duyduğumda hâlâ gözlerim bağlı ağlıyordum.

Yatak odasının kapısı

Göğsümdeki boşluk kendi üzerine çöküyor ve beni terk ettiğine inanmayı reddediyorum.
Ama sonunda gözbağını çıkarıp bana sarılması için yalvardığımda orada
değildi. Carter beni terk etti.
O beni sevmiyor. Carter Cross beni sevmiyor.

CHAPTER 15

Carter

Onu ilk kez siktiğimde amının kasıldığını hâlâ hissedebiliyorum. Hala bunun hayalini kuruyorum.

Dudaklarındaki tatlı şarabın tadını hâlâ alabiliyorum.

Onun zevk çılgınlıklarını ve beni sevdiğini fısıldamasını hâlâ duyabiliyorum.

Yaşadığım sürece her şeyi hatırlayacağımı biliyorum. Onunla yaşadıklarımı hatırlayacağım. Bu gece onun ailesine savaş açıyorum; öldürebildiğim kadarını öldüreceğim.

Birlikte sahip olduğumuz şeyi yok edeceğim ve benden sonsuza dek nefret etmesi riskini alacağım. Doğruyu söylüyordu ve ben buna dayanamıyorum. Bu gece, sevdiğim kadını kaybedeceğim.

Jase yatak odamın kapısını çaldığı sırada bakışlarım banyo tezgahının üzerindeki telefona kayıyor.

"Burada," diye sesleniyorum ona ve tıraş bıçağımı ıslatmak için musluğu açıyorum. Tıraş kremi çoktan cildime sürülmüştü. Dün gece ondan ayrıldığımdan beri eski alışkanlıklarına geri döndüm ve savaşa ve bu işle ilgili diğer her şeye odaklanarak dikkatimi dağıtıyorum.

Ben tıraş olurken, kirli sakallarımdan kurtulurken ve bir imparatorluğu kontrol eden bir adam gibi görünmeye hazırlanırken konuşuyor. "Bir teklifim var," diye söze başlıyor ve gözlerim çeneme geri dönmeden önce aynadaki yansımada ona kayıyor.

Bıçağın her darbesi hassas ve pürüzsüz, cildimi sıyrıyor.

Bir adım öne çıkarak kapı aralığını dolduruyor. "Sanırım sorunumuz halimizden memnun olmamız."

"Bizim sorunumuz mu?"

"Erkeklerin bizden çalabileceklerini düşünmelerinin nedeni, Romano'nun rekabet yaratmasının ve bizi bu savaşa dahil etmesinin nedeni." Tıraş olmaya geri dönmeden önce bir süre onu düşündüm, tıraş bıçağını tekrar derime indirmeden önce lavaboya vurdum. Artık bunların hiçbirisi umurumda değildi. Bana karşı gelenleri ya da yoluma çıkanları öldüreceğim. Ve Jase olsa da olmasa da bundan memnun olacağım.

Bana kaşlarını kaldırarak "Genişlemiyoruz" dedi.

"Başka girişimlerimiz de var. Kulüp. Restoran." Neden ona hatırlatma zahmetine girdiğimi bilmiyorum. Gözlerindeki bakışı görebiliyorum. İstedikini elde edene kadar durmayacak.

"O parayla kıyaslanamaz. Sen de biliyorsun, ben de biliyorum, diğer herkes de biliyor." Sanki meramını anlatmak için sabırsızlanıyormuş gibi aceleyle konuşuyor ama ben uzatıyorum. Sırf ona işkence etmek için.

"Crescent Hills'e taşınıyoruz," dedim ona.

"Çünkü orayı ele geçirmek istiyorsun, orada para olduğu için değil." Sesi düz, ifadesi beklenti dolu.

Bu gerçeği tartışmam. "Rıhtıma daha yakın olmak buna değecek," diyorum ve o da buna karşı çıkarak başını sallıyor. Tıraş bıçağımı tekrar lavaboya vurup akan suyun altında tutarken sabrım tükeniyor.

"Bence kuzeye gitmeliyiz. Gerçek bir genişleme," diyor ve nefesini tutarak bekliyor.

"Talvery bölgesi mi?" Aynadaki gözlerimi onunkilere dikerek soruyorum ve o da başını sallıyor. "I

Romano'ya verdim bile."

"Henüz alınmadı ve Romano gidip kendini becerebilir." Jase'in sesi sert ve ısrarı parlıyor. Jase heyecandan daha sert nefes alıyor olsa da bakışlarını benden ayırmıyor. "Fallbrook'u Romano'ya verecektik ve o zaten tüm yukarı doğuya sahip. Talvery bölgesi bizim olmalı."

Gözleri benimkilere kayıyor, bir tepki bekliyor ama ben ona hiçbir tepki vermiyorum. Bir bok için uyumadım ve genişlemek umurumda bile değil.

"O kadar sıkıldın mı?" Ona sıkıntıyla sordum. Kontrolü ele geçirmenin nasıl bir şey olduğunu, adımın bu bölgeye kalıcı olarak kazınması için nelerin gerekli olduğunu hatırlıyorum. Tüm bu hastalık ve risk. Kazandığı paraya değmez.

"Sıkıldınız mı?" Jase güçlü bir şekilde nefes verir. "Bu kaçırılmış bir fırsat." Cevap vermiyorum. Bunun yerine tıraşımı bitiriyorum, Jase "Peki ya Aria?" diye eklediğinde tepki vermemeye dikkat ediyorum.

El havlusunu sağımda asılı olduğu yerden koparıyorum ve musluğun altında ıslatıyorum. Onun için hissettiklerimi zapt etmek çok zor. Kaybı çok gerçek. Çok yakın.

"Ne olmuş ona?" Yüzümü temizlerken, göğsümdeki çığlık çığlığa acıyı görmezden gelerek bana, "Olaylarla nasıl başa çıktığını duydum" diyor. Havluyu daha sıkı kavıyor, kardeşimin beni onun çenesini kırmaya itecek bir şey söylememesi için dua ediyorum. Dün gece... Gerçeğin beni daha önce hiçbir şeyin yapmadığı kadar kalbimden bıçakladığını düşünemiyorum bile.

Bana "Sanırım bunu isterdi." dedi.

Kaşlarım çatılıyor ve nefes almaya ve ifadelerimi kontrol etmeye odaklanıyorum. "Ne istiyorsun?" Konuşmak acı veriyor. Nefes almak bile acıtıyor. Her şey acıtıyor.

"Sanırım o topraklara hâlâ sahip olmak isterdi... belki onun için?" diye soruyor, başını eğip kaşlarını kaldırarak. "Ailesini öldürüp topraklarını Romano'ya versek nasıl tepki vereceğini hayal edebiliyor musun?"

Havlunun kuru kısmını kullanarak çenemin üzerinde gezdiriyorum, nasıl tepki vereceğini çok iyi biliyor ve bundan nefret ediyorum. Kalın bir şekilde yutkunuyorum, onu burada tutabileceğimi biliyorum. Fiziksel olarak onu burada tutacak araçlara sahibim ama bu sadece nefretini artıracaktır. Ve beni sevmesini istiyorum. Beni sevmesine ihtiyacım var.

"Bunun yerine mümkün olduğunca az zarar versek nasıl olur?" Ben havluyu lavaboya atıp kol düğmelerimi almak için şifonyerime doğru ilerlerken o kapı aralığından çıkıyor. Hayatımın bu noktasına gelmemi sağlayan her sıradan ayrıntıya odaklanmış bir şekilde hareket ediyorum.

"Vereceğimiz herhangi bir zarar onu kıracaktır, Jase," diyorum

ona gönülsüzce. "Sana söylüyorum, bu iyi bir fikir Carter."

Benden birkaç adım ötede duruyor, kollarını kavuşturmuş duvara yaslanıyor. "Romano'ya zaten söyledik, ama ben diyorum ki onları arka arkaya vuralım. Talvery, sonra Romano ve hepsini alalım."

"Hangi adamlarla?" Omurgamda karıncalanan bir öfke hissederek soruyorum. "Tüm bunların bedelini hatırlıyor musun? Tatmin olman için kaç adamın ölmesi gerekiyor?" Sesim yükseliyor ve nabzım hızlanıyor. Cevap vermeyince öfkemi yutkunarak bastırıyorum.

Ses tonumun sertliği karşısında irkildi.

"Bu bir oyun değil ve her hareketin bir sonucu var" diye ekliyorum.

"Hepsi bir oyun, kardeşim." "İyi oynanmış ve düşünölmüş bir oyun" derken gözlerimin içine bakıyor.

Bana bakıyor ve ben de ona, "Aria o adamları dün önerdiği şeyi yapmaya ikna edebilseydi, üstünlük bizde olurdu. Talvery ve Romano adam kaybedecek, biz de geri kalanları halletmek için bekliyor olacaktık," derken kulağa çok güven verici gelen bir eşitlikle konuşuyor.

"Yalnızca Aria bunu bilmiyor," diyorum ona, bir adım öne çıkıp şifonyerin üzerinde duran ceketime uzanırken. "Kaç kişinin öleceğini bilmiyor. Ve ailesini yok etmeyi asla kabullenemeyecek."

Dudaklarında beliren gülümseme kırıntısı kayboluyor. "Öğrenmesi gereken daha çok şey var," diyebildi sadece. "Bu gece, aile mirası yıkılmaya başlıyor ve beni asla affetmeyecek. Benim yanımda." Jase'in gülümsemesi tamamen kayboluyor ve gözlerimin içine bakmadan önce ayaklarına bakıyor, başka bir şey söylemeye hazır, ama ona izin vermiyorum. "Sence kendi toprakları eski anıların ve unutulmuş insanların mezarlığından başka bir şey olmadığında hükmetmek isteyecek mi?"

Nasıl tepki vereceğini bilmek beni öldürüyor. "Benden nefret edecek," diye kelimeleri ısırarak arka dişlerini birbirine geçiriyorum.

Başını sallayıp başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirirken nefesim kesiliyor. "Yani artık çok geç olduğunu mu söylüyorsun?" diye soruyor.

Her şey aynen böyle hissettiriyor. Onu tutmak için çok geç.

Ceketimi omuz silkip iliklerken sorduğu soruyu içimde bırakıyorum. "Hâlâ bunu isteyeceğini düşünüyorum. Savaş tahtına bir ölüm yolu açsa bile herkes ölmeyecek. Bazılarına sahip olacak."

"Nikolai gibi mi?" Mırıltıyı ancak aşan bir kinle cevap veriyorum ve bu sadece Jase'in sırtmasına neden oluyor.

Ben.

"İçimden bir ses o adamın başaramayacağını söylüyor," diye şaka yapıyor ama bu şakası hiçbir işe yaramıyor.

Rahatlamama izin vermeyen sınırlarımı yatıştırmak için.

"Otuz dakika içinde ateş açacaklar," diyorum ona, saatimdeki küçük ibrenin istikrarlı bir şekilde ilerlediğini gözlemlerken. "Bir dahaki sefere hasar kontrolü hakkında bir fikrin olduğunda, belki bana daha erken gelirsin?" Öneriyorum ve o da başını sallarken bir kahkaha atıyor.

"Savaş daha yeni başladı," diyor pes etmeden. "Bana sadece bunu düşüneceğini söyle." Romano'ya kazık atmak kaçınılmazdır; bunu doğru zamanda yapmak çok önemlidir.

Ancak Jase'in yaptığı en büyük hata Talvery'nin çoktan ölmüş sayılabileceğini düşünmesi. Bu hatayı daha önce yaptım ve bir daha yapmayacağım.

"Ben her şeyi düşünürüm, Jase."

CHAPTER 16

Aria

Oturma odasının zeminindeki eski bir çarşafın üzerine ÜÇ TUVAL YAYILMIŞTIR. Her birinin üzerinde üç profil bulunan üç tuval. Sevdiğim iki adam ve çoktan ölmüş olan annem üçünü oluşturuyor. Tüm bunlar olurken zihnim arka planda televizyonda çalan haberlere odaklanıyor.

İsim listesi uzayıp gidiyor. Yüzlere bakamıyorum. Ekranda gösterdikleri sahnelere bakamıyorum.

Addison kanepeye sarılmış, boş gözlerle televizyona bakıyor. İsimler onun için bir şey ifade etmiyor ama benim için her bir isim çok daha fazla şey ifade ediyor.

Cenazelerinde olmam gerektiğini bildiğim için kendimi zor tutuyorum. Onları kurtaramadığımı biliyorum. Nikolai için küçümseme ve dehşetin bir karışımı var. Acaba onları hareket ettirmeye çalıştı mı? Biliyordu, peki ne yaptı? Ne dediğini hatırlıyorum, kontrol edemediği bir orduydum.

Rakip çeteler arasındaki anlamsız cinayetlerin artan ölü sayısına onun adının da eklenmesi an meselesi, ya da muhabir bize düz ekran televizyonda öyle söylüyor. Düşüncesi bile beni kuru bir hıçkırıyla boğulmaya zorluyor ama kendimi tutuyorum.

"Bu çok sık oluyor mu?" Addison bana soruyor ve gözlerini sırtımda hissedebiliyorum ama ona bakmak için kendime güvenmiyorum, bunun yerine düz fırçayı bardağa yerleştiriyorum ve kırmızı pigmentin suya akmasını izliyorum.

"Hayır, bu şekilde değil," diye cevap veriyorum ona sırtım dönükken. Ölüme o kadar alışmışım ki beni bu şekilde kırmamalı. Ama ilk kez durdurmaya çalıştım.

Ve başarısız oldum.

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" Eli'nin sesi merdiven boşluğuna açılan kapıdan geliyor ve ona bakıyorum ama cevap vermiyorum. Boyaları bana birkaç blok aşağıdaki köşedeki dükkândan almıştı. Diğer şeyler Carter'dan gelen paketin içindeydi. Bir sürü şeye ihtiyacım var, diye düşünüyorum. Ama dudaklarım çatılırken ve boğazım düğümlenirken ona dönüp bakmıyorum. Onun yerine başımı hayır anlamında sallıyorum.

İnsanlar ölürken hiçbir şey yapmadan durduğu için ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ettiğim için kendimden nefret ediyorum ki bu daha da kötü.

"Onları gidip kendim almak istiyorum," diyorum aklıma bir fikir geldiğinde. Buradan çıkmalı ve yürüyüşe çıkmalıyım. Kafamı boşaltmam lazım. Bir şeylere ihtiyacım var. Ucuz fırça kıllarını

fincanı tekrar durulamadan önce. "Biraz temiz hava almak güzel olurdu." Sesimin ne kadar düzgün olduğuna ve ne kadar kontrollü görüldüğüme şaşıyorum. Bunun tek sebebi Addison. Eğer o burada olmasaydı, bu geceye nasıl tepki verirdim hiçbir fikrim yok.

Kılları tutan metal halka, ben dokundukça bardağın kenarına hafifçe çarpıyor ve ardından kağıt havlunun üzerine yavaşça bırakıyor.

Sonunda tekrar kafamı kaldırıyorum ve Eli beni dikkatle izliyor. Addison ikimizin arasına bakıyor ve üçümüzün arasında gergin bir hava var. Yine de soru sormuyor ve bu gece, bunun normal olup olmadığından daha fazlasını bilmek istememesinden dolayı içimde büyüyen öfkeyi hissedebiliyorum.

"Köşedeki bakkala gidip birkaç şey almak istiyorum... lütfen," diyorum son kelimeyi sıkılmış dişlerimin arasından.

"Bana bir saat ver," diye yanıtlıyor Eli ve sonra ekliyor, "lütfen." Benimle alay ediyor ama bunun gerginliği azaltmaya yönelik olduğunu biliyorum. Ama öyle olmuyor.

Ona sıkı bir gülümseme vererek bir kez başımı sallıyorum ve gidişini izliyorum, yine de nefes alamıyorum. Her şey gergin ve hiçbir şey doğru değil. Yıkılıyormuşum gibi hissediyorum. Burada oturduğum, nöbet tuttuğum ve ölüm listesinin büyümesini izlediğim her saniye kendimi kaybediyorum.

"İyi misin?" Eli'nin ayak sesleri azalırken Addie bana soruyor. "Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Aileme yardım etmek istedim ama Nikolai beni görmezden geldi.

Carter'a onu sevdiğimi söyledim, onunla kalmayı seçtim ve o beni terk etti. Ben bir aptalım. Lanet bir aptalım.

Çaresizim, umutsuzum ve sınıra geldiğimi hissediyorum.

Addie koltuktan kayarak bana doğru gelirken koltuk inliyor. Yanımda bağdaş kurup otururken ve bana sarılmak için eğilirken sessizdi.

"Keşke ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilseydim," diye sakın bir sesle beni teselli ediyor ve ben anında az önceki düşüncelerimden pişmanlık duyuyorum. Öfkemi kusmaya o kadar hevesliydim ki, onun öfkemin yanlış yönlendirilmiş hedefi olduğunu görebiliyordum ama kendimi asla affetmezdim.

Kolundan tutup ona sarılır gibi yaparak, "Keşke ben de bilseydim," diyorum.

Uzaktan kumandayı alıp televizyonu kapatana kadar zaman yavaş geçiyor. Görüntünün kararırma sesi daha önce hiç duymadığım kadar yüksek. Açık kalmasını istiyorum, böylece ne olduğunu bileceğim, ama kapattığı için minnettarım çünkü daha fazla dayanamıyorum.

"Konuşmak ister misin?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum. Carter'a kendimden bu kadar çok şey verdiğim için utanıyorum, ama karşılığında o da kendini geri çekiyor. Ondan daha da nefret etmeden bunu ona söyleyebileceğimi sanmıyorum. Daniel'la geçirdiği geceden sonra bunu ona yapamazdım.

"Dikkatimi dağıtabilir ve bana dün gece neler olduğunu tekrar anlatabilirsin," diye teklif ettim, göğsümde bir kıskançlık ve acı dalgasının büyüdüğünü hissederek. Dün gece kullanıldığımı hissettim. İlk defa kendimi kullanılmış ve onu sevdiğim için aptal gibi hissettim.

"Sadece güzel bir geceydi," diyor Addie, ellerini kucağına götürerek. Bunu yüzüne vurmak istemediğini biliyorum, o yüzden sadece başımı sallayıp geçmesine izin veriyorum. Sanki Eli sihirli bir şekilde ortaya çıkacak ve dışarı çıkmama izin verecekmiş gibi kapıya bakıyorum. Bu düşünce gözlerimi devirmeme neden oluyor. Kontrol duygusuna sahip olduğumu düşünecek kadar aptalım.

Dün gece boyunca beni uyutmayan kendime acıma yoluna girmeden önce Addison bana "Tarot kartlarımı okumak ister misin?" diye sordu.

Yanağının içini çiğneyerek bir cevap bekleyişini izliyorum. Onun için çok minnettarım.

Ŗu anda istediği her Ŗeyi yapacağımı söyledim. Dikkatini dağıtmak için, gerçek dostluk için ve ben de baŖımı salladım.

"Hadi yapalım," diye cevap verdim.

Derin bir nefes alarak geriye doğru kayıyorum ve ona dnuyorum, Carter'ın uzun zaman önce bana aldığı iskambil destesini almak için arkasındaki sehpaye uzanırken ben de onun karŖısına oturup bađdaŖ kuruyorum.

"Tamam, ne yapacağım?" Addison kart destesini önüne koyup sanki sihirli bir Ŗekilde kendi kendilerine karıŖacaklarmıŖ gibi kartlara bakarak soruyor.

"nce kapıyı al," diyorum ona, bana deliyemiŖim gibi bakacağını çok iyi bilerek.

"Ciddiyim," diyorum tekrar ve ellerimi kucağımda birleŖtirerek kartlara doğru baŖımı sallıyorum. "nceki okumalardan kurtulmak ve kendi enerjini kartlara aktarmak için onlara vurmalsın."

Ona söylediğimi yapıyor, desteyi kaldırıyor ve tüm bu süre boyunca sırtımasına rağmen arka karta zayıf bir Ŗekilde vuruyor. Ŗimdiden bir parça daha iyi hissediyorum. Sadece bir iplik, ama daha önce sahip olduğumdan bir tane daha fazla.

"Ŗimdi desteyi karıŖtırın ve içgörü istediğiniz bir Ŗey dŖnn. Ya da dŖnme." Omuz silkiyorum ve oturduğum yerden geriniyorum, son birkaç saattir tuvallerin üzerine eğilmenin verdiği ağrıyı hissediyorum. Sadece onlara bakmak bile bana her Ŗeyi hatırlatıyor ve hemen Addison'a dnuyorum.

"Bu yeterli mi?" diye soruyor, kartları uzatıyor ve ben de ona yumuŖak bir gülümseme sunup desteyi iŖaret ediyorum. "Onları istediğin gibi  desteye ayır ve sonra st üste koyarak tekrar tek bir deste haline getir."

"Her zaman böyle mi yapılır?" diye soruyor söylediklerimi yaparken.

"Hayır," diyorum ona, göğsümde derin bir sızı hissederek. "Kart okumayı annemden öğrendim.

Ama bunu bu Ŗekilde yapmadı."

"Nasıl yapıyormuŖ?" diye sorduğunda, kartları elime alıp gözlerinin içine bakmak yerine onlara bakmak zorunda kalıyorum ve "Hatırlamıyorum. Onun destesini kullanmak istediğime karar verdiğimde kendi kendime öğrenmek zorunda kaldım."

Bir an sessizlik oldu ama o konuŖmayı sürdürerek daha olumlu bir yöne çekti. "Bunlar onun mu?" diye soruyor ben kartları tek tek dizerken.

"Hayır, bunlar Carter'ın bana aldıkları." Son kartı yere bırakırken nedense bu cümle beni daha da duygulandırıyor. Ona bu kartlar bana verildiğinde bir hücrede kilitli olduğumu ve aklıma kaçırdığımı söylemiyorum. Ve aslında onları bana verenin Jase olduğunu. O gün ya da gece aklıma geliyor ve neredeyse midem bulanıyor.

"Bu at nalı yayılımı," diyorum ona kartları dizerken, geriye dŖmeyi reddederek; geriye gitmeyeceğim. "Anlamlandırıcı merkezde, ama bu yayılımdaki her yerin kendine özgü bir anlamı var ve diğer yedi kart onun etrafında bir at nalı Ŗeklinde yayılıyor. Anlamlandırıcı, bu kart, temelde Ŗu anda sizsiniz."

Gözleri Ŗu anda kenarlarına dokunduğum kartta olmasına rağmen bana "Asaların dördü ben miyim?" diye soruyor.

BaŖımı sallıyorum ve sonra ekliyorum: "Dört takım var: Kılıçlar, asalar, beŖ kŖeli yıldızzlar, madeni paralar olarak da bilinir ve kupalar. Her biri hayatta farklı bir Ŗeyi temsil eder ve asalar yaratıcılığı temsil eder. Kılıçlar atıŖmayı, beŖ kŖeli yıldızzlar parayı, dolayısıyla madeni para olarak da bilinir ve kupalar da duygusal refahı temsil eder. AŖađı yukarı.

"Bu destedeki asaların dördü-"

"Bunun profesyonel bir okuma olduğunu hissediyorum," diye haykırıyor Addison, kendini zor tutarak

Heyecanlandı ve ben de ona küçük bir kahkaha atmak zorunda kaldım.

"Kartlar hakkında çok şey okudum. Birkaç yıl önce, bunun beni anneme yaklaştıracığını düşünmüştüm." Keşke son kısmı söylemeseydim ama Addison olumsuzluklara odaklanmıyor. Onun yerine, "Bu harika bir şey." diyor. Şarap bardağını almak için arkasına uzanıyor ve sonra hazırolda oturuyor. "Lütfen devam edin." Komik bir hareket yapıyor ve şarabından bir yudum alıyor.

Neredeyse homurdanmaya varan bir kıs kıs gülmek zorunda kalıyorum ve nerede kaldığımı hatırlıyorum. "Doğru," diyorum yüksek sesle, "Asaların dördü. Bu destede, asaların dördü gerçek bir evlilik." Son kelimeyi söylerken Addison'ın ne kadar duygusal olduğunu fark ederek derin bir nefes alıyorum ve tepkisini izliyorum ama o sadece şarabını yudumlayıp beni dinliyor. Bu üzerimdeki baskıyı azaltıyor, ben de devam ediyorum.

Bazı insanlar kartları harfî harfine alıyor ama Addison'ın almayacağını hissediyorum. O sadece dikkat dağıtmak istiyor, tıpkı benim gibi.

"Gösterge şu anda kim olduğunuzun bir fotoğrafıdır ve asaların dördü bir dinlenme noktasıdır. Bir başarı duygusu var ve bunun üzerine bir kutlama duygusu var, dolayısıyla karttaki resim gibi bir evlilik var. Bu, bir topluluk duygusunu sağlamlaştırmakla ilgili son derece mutlu bir karttır. Bu da şu anda bulunduğunuz yere hiç benzemeyebilir," diye duraksıyorum, bir güvensizlik dalgası hissediyorum, ama devam ediyorum, ona bu kartın işaret ettiğini düşündüğüm okumayı yapıyorum, "ama aynı zamanda arkadaşlık, bir arkadaşlığın sağlamlaştırılması anlamına da gelebilir."

"Yani bu biz miyiz?" diye soruyor ve ben de ona "Evet, sanırım bu kart bizimle ilgili" derken sesimi içimde yükselen yoğun duygulardan uzak tutmaya çalışıyorum.

Addison her iki dizine birer dirsek koyarak pozisyonuna yerleşiyor ve bana "Bunu sevdim" diyor.

Derin bir nefes alarak, at nalını oluşturan yedilinin ilk kartını gösteriyorum. "Bu sizin yakın geçmişiniz ve bu kart, beş köşeli altılı, cömertlik ve uyumun kartıdır. Parasının girişi ve çıkışıyla iyi bir yerde olan birini tasvir eden bir karttır, ancak her zaman paraya atıfta bulunmaz. Aynı zamanda hayırseverlik ve para, zaman ya da güvenliğin incelikle kabul edilmesi ya da verilmesi anlamına da gelebilir." Durup yutkunuyorum ve ekliyorum: "Bana yardım ettiğin gibi. Bu kartın anlamı bu olabilir."

Addison sadece başını sallıyor ve şarabından bir yudum daha alıyor, ben de ona tekrar teşekkür etmek ve o korkunç geceden bahsetmek yerine devam ediyorum.

"Hemen şimdiki zaman, bir sonraki kart, rahibe kartıdır. Derin sezgileri olan bir figür."

"Peki ya takım elbiseler? O hangi takım?" Addison araya giriyor ve ancak o zaman kart okumayı gerçekten umursadığını ya da en azından dikkat ettiğini anlıyorum.

"Takımlar destenin küçük bölümünde yer alır; destenin büyük bölümünde temel olarak rakamlar bulunur. Yani bunlar takımların bir parçası değildir. Temelde iki tür kart vardır, takımlar, küçük kartlar ve sonra figürler, büyük kartlar."

"Oh." Başını sallayıp boğazını temizledikten sonra destedeki diğer kartlara bakarak kaç tanesinin majör kaç tanesinin minör olduğunu öğreniyor. "Pekâlâ, şu anki kişi rahibe mi?"

Başımı sallıyorum ve sonra sırtarak ekliyor: "Bunu ben de sevdim. Şimdiye kadar çok hoşuma giden bir okuma oldu."

Devam ederken omuzlarım bir kahkaha ile titriyor. "Rahibe derin sezgileri olan bir kişidir ve asalar kraliçesinin bir tür majör arcana yankısıdır. Yani sadece kendisi hakkında değil, diğer insanlar hakkında da derin sezgileri var. Diğer kartlarda, kendine ya da başkalarına tuttuğu bir aynayla resmedilir. O, uhrevi enerjilere sahip ve başkalarını oldukları gibi gözlemleyebilen biridir. Ayrıca içgüdüsel olarak neye ihtiyaç duyduklarını da görebilir."

"Daniel'ın o adam olduğunu nasıl anladığım gibi mi?" Addison bana düz bir ses tonuyla sorarken

gömleğinin kolunu bileğine geçiriyor ve sonra gözlerinin altını siliyor. Ağzım bir karış açık, verdiği cevap karşısında şok oluyorum ve ona yeterince hızlı cevap vermekte zorlanıyorum. "Beni görmezden gel, özür dilerim." Derin bir nefes alıyor ve bileklerini silkeliyor. "Özür dilerim, bir anlık bir şeydi."

"Sorun değil," diye zar zor konuşuyorum ve tekrar karta bakıyorum. "Birçok anlama gelebilir," diyorum ve sonra omuz silkiyorum. "Ya da hiçbir şey."

"Biliyordum," diyor bana gözlerini karartan bir kederle. Dudaklarını hüzünlü bir gülümseme süslüyor ve "Lütfen durma. Tanrı aşkına, bunu geride bırakalım."

Boğazımı temizleyerek bir sonraki karta geçiyorum ama sonra rahibeye geri dönmeye karar veriyorum. "Bu aynı zamanda insanların neye ihtiyacı olduğunu bildiğin anlamına da gelebilir ve hikâyeyi bilmiyorum ama seni tanıdığım kadarıyla onun sana ihtiyacı olduğunu bildiğini düşünüyorum." Addison cam gibi gözlerle bana bakıyor ama sadece başını sallıyor.

Benim yerim onların arasında değil, bu yüzden at nalındaki üçüncü karta ve yakın geleceğe doğru ilerliyorum. "Asaların şahı sizin yakın geleceğinizdir. Destedeki krallar takımların sonuncusudur ve takımlar üzerinde kontrol sahibidirler. Sayfalar öğrenir, şövalyeler kovalar, kraliçe somutlaştırır ve kral kontrol eder. Dolayısıyla, asa şahı yaratıcılığı ve yaşamı anlayabilen ve empati kurabilen biridir, ancak kendisi kişisel olarak yaratıcı veya gerçekten vurgulu bir anlamda ruhani değildir. Bunun yerine, yaratıcı veya ruhani insanlarla yakın çalışan biridir, ancak onlardan uzaktır ve bu onu yaptığı işte iyi yapan şeydir. Bu mesafe onun başkalarının yanında olmasını sağlıyor ama aynı zamanda bunun bir parçası olmasını da engelliyor."

Bu kartı mevcut bağlama yerleştirmekte zorlanırken, kartın diğer anlamlarını düşünüyorum.

"Asaların şahı karizmatik ama çekingen bir kişi de olabilir. Bu kişinin içinde durgun sular akar, ama mesafelidir."

"Yani, kontrolcü biri mi geliyor?" Addison düz bir şekilde soruyor ve sonra şarabına doğru homurdanıyor. "Bunu söylemek için kartlara ihtiyacım yoktu."

Başımı sallıyorum, Carter ya da Daniel'dan bahsettiğini biliyorum ama bu kart onlardan biri olamaz. Başka biri. "Uzak ve ilgisiz biri," diye düzeltiyorum ve tenimde bir ürperti hissediyorum. Tüm sinirlerimi zonklatıyor ve tenimdeki her bir küçük tüyü diken diken ediyor.

Şarabı yuttuğunu duyabiliyorum ve kim olduğunu sormak ya da anlamını düşünmek yerine, at nalının en altına ve dördüncü karta gitmeye devam ediyorum. İtiraz etmiyor.

"Bu kart, senin yolun, kılıçların sekizlisi. Ve benim evdeki destemde..." Duraksıyorum ve neredeyse ev dediğime pişman oluyorum ama bunu kabul etmiyorum. Neyse ki Addison bana baskı yapmıyor. "Annemin destesinde kılıç sekizi Kraliçe Guinevere'i tasvir ediyor, kazığa bağlanmış ve sadakatsizlikten idam edilecek. Ve kılıç sekizli ile ilgili ilginç olan şey, genellikle kadının direğin etrafında kendi bağlarını tuttuğunu görürsünüz. Gerçi farklı destelerin farklı sanatları vardır." Carter'ın bana aldığı desteye bir an bakıyorum ve bu kartta pek belli olmuyor. "Burada tam olarak göremiyorsun ama bu kadın kılıçların sekizlisinde korkunç bir kadere hapsolmuş gibi görünüyor ama aslında onu hapseden tek şey kendisi. Kendini bırakması ve kısıtlamalarından kurtulması gereken kişi o." Karta tekrar bakıyorum ve bu destede böyle görünmediğini ve bağların gerçekten bağlı olduğu gördüğüm tek deste olduğunu fark ediyorum. Yine de devam ediyorum, onun bu kadere ayrılmaz bir şekilde bağlı olduğunu düşünmesine izin vermeyi reddediyorum.

"Bu karttaki kadın kurtarılmayacak ama bu korkunç kadere mahkûm da değil. Onu tuzağa düşüren tek şey kendisi. İyi haber ise kendini kurtarabilecek durumda olması;

aslında kazığa bağlı değil."

Addison şarabını bitirip tek kelime etmezken bir an durup her şeyi düşünüyorum. *Bu kartlar benim için olabilir.* Öyle oldukları fikri tüylerimi diken diken ediyor. Addison kartlara vurdu, kendime hatırlatıyorum. Addison'dan tek kelime gelmeyince ve düşüncelerimin gittiği yeri beğenmeyince devam ediyorum.

"Başkalarının algıları bir sonraki karttır, at nalının beşinci noktasıdır. Asaların şövalyesi bu noktadaki kartınızdır. Asaların şövalyesi tamamen derin ateş ve kovalamaca ile ilgilidir. Önce yap, sonra düşün. Dürtüsel olma eğilimindedirler."

Addison boş bardağının sapını iki parmağının arasında çevirirken gülüyor. "Bu doğru olabilir gibi görünüyor," diyor dudaklarında bir gülümsemeyle ve ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Sıradaki kart yüzleşilmesi gereken bir meydan okuma ve bu kart burada durmak için ilginç bir kart." Hiçbir şeyi sansürlemeden yüksek sesle düşünüyorum. "Kupa dokuzlusu mutluluğun doruk noktasında. Nişanlı olmakla evli olmak arasındaki fark bu. Hala geride tutulan bir şeyler olduğuna dair bir beklenti var. Bir sonraki kart olan on ise tam bir mutluluk ve evlilik, geriye hiçbir şey kalmamıştır."

Addison kartı açıkladığım süre boyunca başını sallıyor ve o konuşana kadar nasıl algıladığından emin olamıyorum.

"Yani, daha gelecek çok şey var? Beni mutlu edecek daha fazlası?"

"Bu bir meydan okuma kartı, yani karşılaşacağın engel bu." Cevabım dudaklarını aşağı doğru çeker ve bakışları kartlara doğru kayar. "Yani buradaki zorluk, neredeyse orada olman ama tam olarak değil ve gerilimin olduğu yer burası." Durmuyorum. Şu anda bunu düşünmesini istemiyorum ama kartların ne anlama gelebileceğine dair bir fikri olsa bile bana söyleyeceğini sanmıyorum.

"Son kart sonuçtur ve sizin için bu kart asaların kraliçesidir. Güvenli, kendinden emin, empati kurabilen ve besleyebilen biri ama aynı zamanda kendi başına güçlü ve yaratıcı. Gücü elinde tutabilen ama aynı zamanda kendi ayakları üzerinde durabilen biridir. O ateşli bir büyücü."

"Nihai sonucum bu mu? Ateşli bir büyücü mü olacağım?" diye şaka yapıyor ama okumanın mutlu bir şekilde bitiyor olması beni çok rahatlatmıştı.

Başımı sallayarak, "Evet, Addie. Ateşli büyücü sen olacaksın." Ona bunu söylerken yüzümü düzgün tutamıyorum.

"Peki, bu ne zaman olacak?" diye soruyor ve ben gülümserken bir kahkaha atmak zorunda kalıyorum.

"Rahibenin şimdiki pozisyonunda olması, bu kişinin genellikle bu rolü üstlendiği anlamına gelir. Aynı zamanda bir majör arcana kartıdır ve bu tipik olarak zaman alacağı anlamına gelir, ancak şu anki konumdadır. Bu, onda uhrevi bir şeyler olduğu anlamına gelir, bu yüzden bunu her zaman içinde taşır. Diğer her şey minör arcana, yani günler... belki haftalar. Ama muhtemelen günler." Bakışlarım tekrar asalar kralına dönüyor ve kanım donuyor. *Biri geliyor.*

Addison gülümsüyor ve kartlara son bir kez bakarken şarap kadehinin kenarını ısıırıyor.

Yine görebildiğim tek şey asaların şahı ve istemesem de çok dikkatle odaklanmış durumdayım. Bana sesleniyor. Uzaktaki adam geliyor ve sırtımdan aşağı bir çivi iniyormuş gibi bir ürperti akıyor.

"İşin bittiyse," Eli'nın sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor ve hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

"Evet," diyorum Addison kartları toplayıp hızlıca en üste koyarken.

destenin. O da aynı şekilde kartla ilgileniyor gibi görünüyor. Tüm kartları desteye düzgünce dizmesini ve onu destenin en sonuna koymasını izliyorum.

"Seninle gelmemi ister misin?" Ellerimi ve sinirlerimi silkeleyerek yerden kalkarken Addison bana soruyor ve tenime yayılan huzursuzluk hissinden kurtulmaya çalışıyorum. Ensemdeki minik tüyler fark edilmemeyi reddediyor. Beni rahat bırakmıyorlar; odanın karşısına geçip kot ceketimi giyerken bile ürperti benimle kalıyor.

"Sanırım o zaman uyumaya çalışacağım," diyor bana ama sanırım bunu daha çok kendine söylüyor. "Yine de o şeye ihtiyacım var" derken yüzünü kapatıyor.

"Şu şey mi?" Eli'dan birkaç adım ötede durup, tatlı ninniler içeren şişeyi düşünürken açıklığa kavuşturmasını rica ediyorum. Uyumam için bana verdiği ilaç.

"Daniel bana verdi çünkü uyumuyordum ve onunla ne yaptığımı bilmiyorum." Sanki orada bırakmış gibi sehpa bakıyor ama orada hiçbir şey yok.

"Bana kabuslar gördürdü. Ninni gibi şeyler."

"Çok yazık," diyor gerçek bir acıma duygusuyla. "Onunla çok iyi uyudum. Ve bugün..." sözlerini bitirmiyor, sadece başını sallıyor. Nasıl hissettiğini ancak tahmin edebilirim. Daniel'a geri dönmek istediğini biliyorum. Kahvaltıda bana dün geceyle ilgili her şeyi anlatırken bunu gözlerinde görebiliyorum ve sesinde duyabiliyordum. Onu sevdiğini biliyorum. Ve sanırım bu savaş sona erdiğinde artık ondan sır saklamazsa onu affedebilir.

Ona karşı nazik. Onu istiyor. Ve biliyorum ki o da onu istiyor. Önünde duran tek şey, muhabirin televizyonda sürekli bahsettiği isimler ve Addison'ın artık Daniel'ın bu trajedide parmağı olduğunu biliyor olması.

"Daha önce kabuslar görüyordum, belki de bu yüzden?" Bir tahminde bulunup omuz silkiyorum, sanki annemin hayali şu anda zihnimi ele geçirmemiş gibi davranıyorum. Eli'ye bakıyorum, hâlâ birkaç metre ötede duruyor, dümdüz önüne bakıyor ve beni bekliyor. Düşüncelerimin nereye gittiğine değil, ona odaklanıyorum.

"Kâbuslar mı?" diye soruyor ve ben hatırladıklarımı yutkunurken sadece başımı sallıyorum.

"Özür dilerim," diyor Addie ve keşke demeseydi. Daha fazla sempatiye ihtiyacım yok. Sempati bir boka yaramaz.

"Onları almalı uzun zaman oldu." Bunun için Carter'a teşekkür etmem gerektiğini biliyorum. "Her neyse, komodininin çekmecesinde çantamda bulunan bir şişe var. Eğer istersen," diye teklif ediyorum ve o da bana küçük bir gülümseme veriyor.

"Teşekkürler," diyor bana, gerçekten minnettar olduğunu bildiğim bir şekilde esniyor ve sonra nezaketle ayağa kalkıyor.

"İyi uykular Ateşli Rahibe," diyorum ona küçük bir gülümsemeyle ve kartları yerden alıp sehpanın üzerine koymasını izliyorum.

"Sen de Ria," diyor bana ve hayatım boyunca sadece iki kişinin benim için kullandığı takma adı kullanıyor. Yüzümün nasıl beyazladığını görmüyor ama tatlı bir gülümsemeyle bana bakmadan önce zamanında düzeltmeyi başarıyorum. "Ria, kart okuyucu," diye ekliyor lakabına ve gülümsüyor.

Veda etmeden ayrılıyorum ama Eli'nin nasıl tepki verdiğimi gördüğü için merakla bana bakmaya devam ettiği gözümden kaçmıyor. Eli her şeyi görür.

* * *

Bu gece bir önceki geceden daha karanlık. Belki hiç yıldız olmadığı için, belki de sadece benim algım böyle. Her iki durumda da, zifiri karanlık.

Hava da daha soğuk ve ceketimin içine girdiğimde kendimi dün gece birkaç dükkan aşağıda gördüğüm köşe başındaki dükkana ulaşmak için daha hızlı yürürken buluyorum.

Rüzgâr esip saçlarım yüzümün etrafında savrulurken Eli, "Çok sessizsin," diyor. Onun

Belli belirsiz aksanı daha önce hiç duymadığım kadar belirgin. Neredeyse ona soracaktım ama zihnim asaların şahı ve kim olabileceği konusunda dönüp duruyor. Kartlarıma her zaman çok fazla bakarım... ve bu okuma benim bile değildi.

"Ben her zaman sessizimdir," diye cevap veriyorum ve bana o büyüleyici, mükemmel gülümsemesini verdiğinde neredeyse ben de gülümsüyorum. Sokağın ortasındaki bir eve bakarken onu izliyorum ve bunu yaptığında beklemem gerektiğini biliyorum, tıpkı dün gece olduğu gibi, ben de öyle yapıyorum. Ellerimi ceplerime sokarak nefes alıyorum ve serin havanın üzerimden akarak endişemi yatıştırmasına izin veriyorum.

"Bir zamanlar bu kartları seven bir kız arkadaşım vardı. Okuma kartlarını."

"Tarot kartları," diyorum o topuklarının üzerinde sallanırken, hâlâ sokağın kenarında bekliyor. "Evet, benimkini okumayı severdi, günde bir tane, ve bana günümün nasıl geçeceğini söylerdi."

Dudaklarımda bir tebessüm beliriyor. "Haklı mıydı?" Ona soruyorum ve başını sallarken bir kahkaha atıyor.

"O kadar yanıliyordu ki, söylediği şeyin tam tersinin gerçekleşeceğini neredeyse garanti edebilirdim."

"Bunlar gerçekten sadece seni düşündürmek için," diyorum ve "Hala birlikte misiniz?" diye soruyorum.

Başını iki yana sallıyor ve "Delinin tekiydi" diyor. Yüzündeki ifade karşısında göğsümde içten bir kahkaha kabarıyor ve bugün ilk kez içime bir sıcaklık dolduğunu hissediyorum. Bir an için kendimi gerçek hissediyorum... ta ki olan biten her şeyin gerçekliği göğsümün ortasına sertçe çarpana kadar.

"Dikkat dağıtma konusunda iyisin," diyorum saçlarımı yana çekerken, bir başka esinti daha geliyor. O sırada bir iki sokak öteden gelen araba sesi dikkatimi çekiyor. "Bunun için teşekkür ederim," diye ekliyorum elimden geldiğince içtenlikle.

Eli bana, "Bunun ortasında kaldığın için üzgünüm," diyor ve benim tek yapabildiğim dudaklarıma sahte bir gülümseme yerleştirmek oluyor.

Kulaklığı birinin sesiyle uğulduyor ve ben devam etmeye hazır bir şekilde öne doğru adım atıyorum ama onun büyük ön kolu beni engelliyor. "Geri dönüyoruz." Sesi sert ve pazarlığa açık değil.

"Neyin var?" Kalbimin hızla çarptığını hissederek ve kaç sokak yürüdüğümüzü sayarak soruyorum. Üç. Hemen köşeyi döndük ve güvenli ev sadece üç sokak ötede.

Sorumu duymazdan gelip adımlarımı hızlandırmak için kolunu belime dolayarak "Şimdi" dediğinde zar zor nefes alabiliyorum.

Vücudum korkudan alev alev yanarken onun hızlı temposuna ayak uyduramıyorum.

Kulaklığından yine kısık sesler gelirken ona bakıyorum, dinlemeye çalışıyorum, neler olduğunu bilmek istiyorum.

Sokaklarda kimse yoktu. Tek bir ruh bile. Ne oldu böyle?

Farlar sağımdan geliyor. Ve tüm bunların arasında -sesler, panik, ışıklar- tökezliyorum, bir aptal gibi yere düşüyorum.

Eli beni çekmeye çalışırken dizlerim ve avuçlarım çimenlere sertçe çarpıyor, bahçeden geçip doğruca eve gidiyorum, ama onu üzerimden itmek için mücadele ediyorum, böylece ayağa kalkabiliyorum. Sadece ayağa kalkmak istiyorum ama beni çekmeye çalışırken canımı yakıyor.

Sağımda park halindeki araba kükrüyor, motoru dönüyor ve sesi geceyi dolduruyor, tam o sırada silah sesleri duyuyorum.

Bang! Bang! Bang! Bang! Bang! Silahların patlaması çığlık atmama neden oluyor ve kalbim boğazıma kaçıyor. "Yerde kal," diye homurdanıyor Eli üzerime yatıp beni örterken, ama orada uzun süre kalmıyor

Uzun. Kurşunlar bu tarafa gelmiyor; yakınından bile geçmiyorlar.

Eli'nin silahını çektiğini zar zor görebiliyorum, arabaya bir el ateş etmeden önce soğuk metal omzuma değiyor.

Çok fazla silah patlıyor. Sayılamayacak kadar çok ve nereye ateş ettiklerini bilmiyorum ama bana değil.

Bazıları arabaya çarptı. Metale çarptıklarını duyabiliyorum. Pır pır ediyor ve bazı kurşunlar sekiyor. Mermiler Eli'nin baktığı eve isabet ediyor, tuğlalar parçalanıyor ve parçalar bu soğuk yaz gecesinde kar yağıyormuş gibi verandanın ışığına düşüyor.

Yukarı bakarken her şey ağır çekimde gerçekleşiyor, arabaya tekrar ateş ederken başımın arkası Eli'nin göğsüne çarpıyor, bana yerde kalmamı söylüyor ama yapmayacağım. Neler olduğunu bilmem gerekiyor. Eğiliyorum ama başımı kapatıp neler olduğunu öğrenmemeyi reddediyorum, böylece gerekirse kendimi hazırlayabilirim.

Arabada dört adam var. Tamamen siyah giyinmiş olmalarına ve kapüşonlarının yüzlerini kapatmasına rağmen onları net bir şekilde görebiliyorum. İkisi hala binaya ateş ediyor, tetikleri hızla çekiyorlar. Binadaki adamlar da karşılık veriyor. Mermi kovanları yere çarpıyor ve çınlama sesleri dikkatimi dağıtıyor, çünkü bir mermi daha bize yaklaşıyor, başka bir evi hedef almışlar ve pencerelerdeki adamlar da ateş ediyor. Arabadan bizi ayıran tek şey, hiçbir koruma sağlamayan beyaz bir çit ve belki de bir avlu dolusu çimen.

Arabadaki diğer iki adam ben olay yerini incelerken kaçıyor. Her ikisi de kaçmak için caddeye doğru koşuyor, ancak dönüp ateş ediyorlar, arabaların ve tuğla çitin arkasına saklanıyorlar. Bize doğru yaklaşıyorlar.

Hangi arabadan geldiklerini bilmiyorum. Adamları tanımıyorum, ama koşanlardan biri anında düşüyor, acı içinde çığlık atıyor ve kaldırımın altına bacağını tutuyor, sokak lambasında yıkandığı için parlak kırmızı parlıyor.

Bang.

Sustu ve hareketsiz kaldı. Kalbim hızla çarpıyor, nabzım o kadar sert atıyor ki artık silah seslerini zor duyabiliyorum.

Ayakkabı şakırtıları sokakta silah seslerinden daha yüksek sesle duyuluyor.

"Sessiz ol," diyor Eli bana, kaçan herif kaçmaya çalışırken saklanmaya niyetli.

Kaçmasına izin verecek.

Daha önce hiç hissetmediğim bir öfke ve hiddet içimde savaşıyor ve yanıyor. Çok parlak yanıyor. Çok sıcak yanıyor ve ben buna dayanamıyorum.

Eli'nin elinden silahı beklenmedik bir şekilde alıp bana ateş eden korkağa ve beni koruyan adamlara doğru sokakta koşarken bunun kendi çığlığım olduğunu bile bilmiyordum. Bana saldırmak için saklanıp bekleyen korkağa. Kaçmasına izin vermeyeceğim.

Kaçmasına izin vermeyeceğim. Reddediyorum.

Ayaklarım yere o kadar sert basıyor ki acının kalçalarımaya yayıldığını hissediyorum. Benden sadece birkaç metre uzakta ve daha hızlı koşuyor, ama binaya tekrar ateş etmek için dönüyor, yavaşlıyor ve dönüyor ve bu bana bir şans veriyor. Ciğerlerimi acıtan soğuk havayı derin bir şekilde içime çekerek ona doğru hamle yapıyorum ve kırmızıdan başka bir şey görmüyorum.

Kafası beton kaldırıma çarpıyor ve silahının sokağa düştüğünü duyuyorum ve sesler metale çarpmış gibi geliyor... belki de bir oluğa. Onu uzaktan tanıyamadım ve şimdi yakın olduğum için de tanıyamıyorum. Bize saldıran biri dışında kim olduğunu bilmiyorum.

Metal kafatasına saplanırken bile silah seslerinin kesildiğini duymuyorum. Kan yüzüme sıçrarken bile, kendi kanımda akan şiddetli yanıkla karşılaştırıldığında bunun sıcaklığı hiçbir şey değil, Eli'nin benim için bağırıldığını duymuyorum.

Durmuyorum, silahın kabzasıyla etine vurmaktan kendimi alamıyorum. Yüzümden akan gözyaşlarıyla ne yaptığımı bile göremiyorum. Elimde tuttuğum silahla ona yumruk atmayı deniyorum ve metal parmak eklemlerimin üzerindeki ince deriye çarpıyor. Acıtıyor, biliyorum.

ama bu beni sadece tekrar yapmak için teşvik ediyor.

Ayak sesleri gürültülü ve yaklaşıyorlar, ama hala altımdaki adamın beni ittiğini hissedebiliyorum. Elleri göğsümü, yüzümü, yüzünü kapatana kadar herhangi bir yerimi itiyor.

Sadece bir saniye duraksıyorum ve o silaha uzandığında bu bir saniye bile fazla geliyor. Panikle öne doğru eğilip ona kafa atıyorum ve alnımı burnuna çarpıyorum. Çığlık atıyor ama durmuyor.

Hâlâ silahına uzanmaya çalışıyor ve ben de elimdeki silahın kabzasını sertçe boğazına dayıyorum ve öksürürken dudaklarımdan sıcak kan fışkırıyor.

Güçlü eller önce omuzlarımı, sonra kollarımı kavıyor, ama beni koruyan adamlara savaş açmaya cüret eden herifle bağlantı kurmak için çaresizce tekmeliyorum.

Sol ayakkabım çenesine çarpıyor ve kafası geriye doğru savrularak betona çarpıyor. Eli beni kendine yakın tutup sakın olmamı söyleyip sürükleyerek götürürken zihnimdeki her şey bir sis bulutuna dönüşüyor. Tek görebildiğim o adamın kaçtığı, onlar bana eşlik ederken hiçbir sonuç almadan uzaklaştığı, avludan geçip geldiğimiz yere geri döndüğü.

Her şey o kadar hızlı oldu ki, Eli ve ona yardım eden başka bir adam beni içeri götürdüğünde hâlâ düzensiz bir şekilde nefes alıyor ve titriyordum.

"Onu içeri götürün." Eli'nin sözlerini duyuyorum ama nefes almakta zorlandığım için kelimeleri bulanık duyuyorum.

Hava artık soğuk değil. Hiçbir şey soğuk değil. Her şey sıcak ve boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

Fuayenin parlak ışığı üzerime vurduğu anda onları itiyorum. Dokunulmak istemiyorum, şu anda dokunulamam.

Onlarla konuşmayı, bana durmamı ve sakinleşmemi söylemelerini dinlemeyi reddediyorum. Sakinleşmek mi? Hayatım bu haldeyken nasıl sakinleşebilirim?

"Emir almaktan bıktım!" diye bağırabiliyorum, sesim çığlık atmaktan kısılmış. Yerde sallanırken yaptığım şeyin anısı yavaş yavaş içime sızıyor. Çığlık atıyordum. O zaman fark etmemiştim ama çığlık atıyordum.

Her yutkunuşumda canım acıyor. Omuzlarım titriyor ve Eli beni teselli etmeye çalışıyor ama onu itiyorum. Fuayenin köşesine geri döndüğümde, sadece adamın peşinden koştuğum ve onunla dövüştüğüm hayali görüyorum.

Zaman yavaş geçiyor.

Nefesimi düzene sokuyorum ve yavaşça sakinleşiyorum, ellerime bakıyorum ve titremelerinin durmasını diliyorum. Üzerlerinde çok fazla kan var ve onları pantolonuma siliyorum, ama bu sadece kanı yayıyor.

Odama doğru yürüyorum, dik durmak için parmaklıklara tutunuyorum. Eli beni takip ediyor ama epey geride kalıyor. Lekeli giysilerimi dikkatlice çıkarıp sıcak duşa girerek kanı temizliyorum, ancak parmak eklemlerim çığ ve kesik. Bunların iyileşmesi zaman alacaktır. Belki

bir saat geçiyor ve ben bu sürenin tamamını duşa geçiriyorum. Temizlendiğimde aşağıya iniyorum ve evin ön kapısını açtığımda Eli, diğer adam ve iki kişiyi daha görüyorum nöbet tutuyor.

Tek bilmek istediğim onun adı. O adamın adını istiyorum. Neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyorum ama adını bilmem gerekiyor.

Yüzüme yapışan ıslak saçlarım ve üzerimdeki pijamalarla aptal gibi göründüğümü biliyorum ama yine de konuşuyorum

Yukarı.

"Kim o?" Fuayenin ışığında dururken Eli'ye soruyorum, o da kapının diğer tarafında kalıyor. Karanlıkta yıkanan kapı aralığı. "Adamın adı ne?"

"Yakında öğreneceğiz ve sana hemen söyleyeceğim" diye cevap veriyor ve bu beni daha da sinirlendiriyor. Nasıl bilmez? Yutkunduğumda hâlâ canım yanıyor ve ellerimi yumruk yaptığımda daha da çok acıyor.

"Nerede o?" Dişlerimi sıkarak Eli'a soruyorum, "Onu kendim döveceğim." Hissettiğim öfke haksız, kontrolden çıktığımı ve sınırı aştığımı biliyorum ama artık sınırlar umurumda değil. Herkes sınırları aşarken değil.

Sessizliği sadece avlunun ötesinden gelen cırcır böceklerinin cıvıltısı bozuyor. Önümde üç adam var ve kimse bana cevap vermiyor.

Diğer adamlar bana bakarken Eli'in yutkunduğunu duyabiliyorum ama yine de kimse cevap vermiyor.

"Nerede o?" Bana söylemeyi reddederlerse onlara siktir olup gitmelerini söylemeye hazır bir şekilde tekrarlıyorum. Carter'ın ne emrettiği umurumda değil. Onların düşmanı olmam ya da sadece bebek bakıcılığı yaptığımı düşünmeleri umurumda değil. "Adını bilmem gerek!"

"O öldü, Aria." Eli'nin sesi beklediğimden daha yumuşak ve titreyerek nefes almak zorunda kalıyorum. Bakışları değerlendirici ama rahatlatıcı. "O öldü."

Gözlerim onunkilerin üzerinde geziniyor ve sonra diğer adamlara kayıyor. "Onu kim öldürdü?" Sesim hem şok hem de onunla bu şekilde konuştuğum için pişmanlık dolu, diğer her şeyle birlikte. Zaman ilerledikçe, aşağı iniyor, kendimi yeniden topraklıyor gibiyim. Sanki göz kırpma sonunda beni kör eden kırmızı öfkeyi ortadan kaldırmış gibi.

Bir adam kenara çekiliyor, bir diğeri verandada bir şeyler fısıldıyor, ama Eli'nin sesi dikkatimi tekrar ona çekiyor.

Bana cevap verdi, "Sen yaptın."

CHAPTER 17

Carter

"Sence sorun olur mu?" Jase barın karşısındaki esmere bakarken alçak sesle bana soruyor. Dar gömlekler ve kısa etekler giymiş kadınlarla dolu kulüpte göze çarpıyor.

Dizleri yırtık bir kot pantolon ve rahatlık için tasarlanmış bol siyah bir atlet giymiş, buraya ait değil. Dahası, ellerini bara vuruyor ve tezgahın üzerinden bu gece çalışan iki adama bağırıyor.

"Burada olmamızın nedeni o değil," diye hatırlatıyorum ona. "Bırak barmen halletsin," diyorum ve insan kalabalığının yanından geçip gidiyorum, ama Jase bir süre daha geride kalıyor ve dengesiz esmere bakıyor.

Şu anda tek umursadığım arka odadaki adamlar. Bu gece ailelerinden birini kaybeden adamlar. İki adamımız tahsilat için dışarıdayken sırtlarından vuruldu. İşin kötü tarafı, bizim bölgemizin en güneyindeydiler. Yani herifin biri bölgemize girmiş, saklanmış ve güpegündüz onları vurmuş. Charles Banner adında bir herif, Cason sayesinde şimdi sığ bir mezara gömüldü.

Yine de adamları geri getirmiyor. Ölüm sonudur.

Arka kapılara doğru yürüdüğümde Jared kapıları hemen açıyor ve içerideki altı adamın boğuk sesleri kesiliyor. Jase'in arkamdan adımlarını hızlandırdığını ve kapılar kapanmadan önce içeri girip kulübün müziğini susturduğunu duyabiliyorum.

Masanın etrafındaki altı adamın hepsinin önünde içkiler var, ikisinin içkisine dokunulmamış. Sigaralar yanıyor ve adamlardan biri izmariti söndürmeden önce son nefesini çekiyor. Dumanı dışarı üflerken, diğer beş kişi beni selamlıyor ve sonra o da beni takip ediyor.

Jared hem Jase hem de benim için koltukları çekerken metal sandalye ayakları yerde sürükleniyor ve sonra kapıları korumak için pozisyonuna geri dönüyor.

"James ve Logan." İki adamın da gözlerinin içine baktıktan sonra kalın kalın yutkunuyorum. En küçükleri olan James kardeşini kaybetmişti ve gözleri hâlâ kan çanağı gibiydi. Ona "Üzgünüm" dediğimde ağlamamak için kendini zor tutuyor. Logan kuzenini kaybetti, tek kuzenini ve onu buraya getiren de oydu. Yüzündeki pişmanlık ifadesini görebiliyorum ve bunu geri almak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Diğer dört adam da yakın bir arkadaşını kaybetti.

Bu gece bizim tarafımızdan sadece iki kişi öldü ve Talvery'nin mürettebatından otuza yakınını öldürdük.

Bu, kayıpların üstesinden gelmeyi kolaylaştırmıyor. Burada oturan altı adam için de. "Yaşananlar bir trajediydi ve düzeltilmesi gereken bir trajediydi."

"Onu yakaladığınızı söylediler sanıyordum?" Yüzünün sol tarafında derin bir yara izi olan ve sarı saçlı bir çocuk konuşuyor. Bana iri gözlerle bakarken dudakları aralık duruyor. "Öldüğünü söylediler."

"Adamlarımın hayatını çalan pislik mi?" Elimi göğsüme götürerek ona soruyorum. "Tetiği çeken kişi kafasının arkasından vuruldu ve otoyoldaki inşaat alanının arkasına gömüldü. Yarın beton onu örtecek ve adı unutulacak." Çocuk başını sallayınca duraksıyorum. Adı aklıma gelmiyor ve diğer dördüne bakıyorum. Üçünü tanıyorum ve sonra tekrar sarışına dönüyorum. Matthew. Bu doğru. "Matthew?" Ona sesleniyorum ve bakışlarını masaya odaklandığı yerden kaldırarak tekrar başını sallıyor.

"Bana Matty diyebilirsiniz." Bir an için parlıyor ve o zaman ölenlerden birinin komşusu olduğunu hatırlıyorum. Birlikte büyümüşlerdi.

"Kaç yaşındasın sen?"

"Yirmi iki yaşına yeni girdi," diyor bana ve ben de arkamı dönüp Jared'e yaklaşmasını işaret ediyorum. "Ona bütün hafta istediği kadar içki getir. Doğum günü kutlanmalı. Yaşadığımız her gün kutlanmalı."

Matty bana "Teşekkür ederim patron," diyor ve ben minnettarlık duymak istemeyerek başımı sallıyorum.

"Kardeşinin ölümünden sorumlu olan adam," diye devam ederken önce James'e sonra Logan'a bakıyorum, "ve kuzeninin ölümünden sorumlu olan Nicholas Talvery, onun hayatına son verme şansım olduğu anda ölecek."

Beni nasıl öldürmeye çalıştığına, ne kadar sinsi bir herif olduğuna dair anılar aklıma gelince duraksıyorum. Biz daha çocukken kardeşlerim gibi masum insanları gafil avlamak için her zaman adamlarını hazırlar ve tuzağa düşürürdü. "Kimse," sesim sertleşiyor, "sonuçlarına katlanmadan bizden bir şey alamaz."

Sağ tarafımdaki iki adamın gözlerinin içine bakarken kalbim hızla çarpıyor. "Aileni öldürdü ve bunun için onun kellesini alacağım."

"Talvery'nin sonuna kadar," Matty elindeki kadehi kaldırır ve diğer adamlar da aynısını yapar.

Talvery.

Onlar içkilerini yudumlarken ve birlikte dertleşirken ben uyuşmuş durumdayım.

"Bu savaşın sonuna kadar," diye konuşuyor Jase, bir kadeh daha alıp önce kendisinininkini sonra da diğerlerini dolduruyor.

Logan hâlâ kaybolmuş gibi görünse de adamın ruhu toparlanır. Logan kamburlaşıp başını sallayarak tekrar ağlarken James sırtını sıvazlar.

Bu savaş faydasız. Zaten yeterince şeye sahip olan iki adam, Romano ve Talvery arasındaki bir savaş. Birbirlerine zarar vermek için hayatlarını riske atacak açgözlü, bencil adamlar.

Ben de destekledim.

Ve Jase daha fazlasını istiyor.

Ve Aria tüm bunların ortasında yatıyor.

Jase'in sağ taraftaki iki adama sessizce, "Bir şeye ihtiyacınız olursa kimi arayacağınızı biliyorsunuz," dediğini duyuyorum ve sonra o ayağa kalkıyor, ben de aynısını yapıyorum. Ceketimin düğmelerini ilikliyor ve orada oturan adamların her birine dikkatlice bakıyorum.

Hiçbiri beni suçlamıyor ve işin en kötü yanı da bu. Beni suçlamaları gerekirken suçlamadıklarını bilmek bana acı veriyor. Onları bu işe ben bulaştırdım.

Onun için.

Bunu kabul ettim... onun için.

Boğuluyormuşum gibi hissederken takip edebildiğim tek şey önümde yürüyen Jase'in sesi.

Belki de böyle öleceğim. Verdiğim her boktan kararda boğulacağım.

Telefonumun cebimde titrediğini hissediyorum. Bardan beri çalışıyordu ama içeri girip çıkmak ve adamlara hak ettikleri saygıyı göstermek istedim. En azından bunu yapabiliyordum.

Gece havasına adım atıp arabanın gelmesini beklerken tekrar patladığını hissetmek, Aria'yı yatakta yalnız bıraktığımdan beri beni terk etmeyen huzursuzluk ve tedirginliğe neden oluyor.

"O esmer gitti," diyor Jase, kaldırımın kenarındaki, içerideki tüm içki fırsatlarını detaylandıran bir direğe yaslanarak.

Telefonumu çıkarırken profiline bakıyorum ve bir an için gözlerindeki kayıp bakışını görüyorum. Otoparka ve otoparkın ötesindeki işlek caddeye bakıyor. Ne düşündüğünü biliyorum. Bu bakışın ne anlama geldiğini biliyorum.

"Sen iyi misin?" Ona soruyorum ve boğazını temizliyor, yumruğuna öksürüyor ve direği tekmeliyor.

"Evet," diye cevap veriyor ve elini ensesinde gezdiriyor. "Talvery'nin bir adamı böyle harcadığına inanmıyorum. Gerçekten canlı çıkacağını mı düşünüyordu?" diye soruyor ve ben de acaba ne düşündüğü konusunda bana doğruyu mu söylüyor, yoksa ben mi haklıydım diye merak ediyorum.

Motorun gürültüsü ve arabamın yanaşmasının rahatlatıcı sesi dikkatimizi çekiyor ve beni ona sormaktan ve merak etmekten kurtarıyor.

Etrafta dolaşıp kapıyı açana kadar telefonumu kontrol edip cevapsız çağrıları ve mesajları görmüyorum. Eli asla mesaj atmaz ve atmaması gerektiğini de bilir.

A güvende ve sağlam ama bir şeyler oldu. Müsait olduğunda beni ara.

Ondan aldığım tek mesaj bu. Tekrar tekrar okudum, nefes almadan.

O güvende. Endişe beni terk etmiyor ve diğer tarafa geçip Jase'e inip arabayı sürmesini söylerken yakamı açmaya zorluyor. Yeterince hızlı hareket etmediğinde elim tavana çarpıyor. "Sen sür!" Ona bağıriyorum ve boğazımın arkasında çiğ bir korku hissediyorum.

O güvende.

"Sorun nedir?" İtiraz etmiyor ama diğer tarafa geçtiği süre boyunca bana bakıyor.

Anahtar kontakta, Eli'nin telefonu çalarken orada oturmuş bana bakıyor.

"Hadi," diye bağırdım.

"Sorun ne?" diye tekrar sorar.

"Güvenli eve sür," diye bağıriyorum ona, Eli cevap vermediği için sinirlenmiş ve Aria'nın yanında değil de burada olduğum için kızgınım. Ama her şeyden çok ona bir şey olmasından korkuyorum. Aradığından beri neredeyse kırk dakika geçti.

Zil sesi kesiliyor ve sesli mesaja yönlendiriyor. Orosu çocuğu. Öne doğru eğildim, avuç içlerim gösterge panelinde ve sakinleşmeye çalıştım. *O güvende.*

Dur işaretiyle yanaşan Jase'e, "Bu iş çıkırından çıkmışken nasıl daha fazlasını üstlenmemiz gerektiğini bir daha anlatsana," diye mırıldanıyorum.

"Ne oldu?" diye tekrar soruyor, sesinde kuşku var. Ne diyeceğimi bilemeden kardeşime bakıyorum çünkü hiçbir şey bilmiyorum. Bilmem gerekiyor.

"O güvende," diyorum yüksek sesle ama bu daha çok kendime bir hatırlatma oluyor ve

Jase, "Aria?" diye soruyor. Başımı sallarken elimdeki telefon çalışıyor.

"Eli," diye hızlıca cevap veriyorum, nabzımın daha sert attığını hissederek.

Jase sağa dönüp ışıklarda durduğunda bana "Bir sorunumuz var," diyor. Yola bakmak yerine bana bakıyor.

"Birinci Cadde'de dört adam ekibimize ateş etti. Nerede olduklarını biliyorlardı ve güvenlik bloğunun sonundaki iki istasyonu hedef aldılar. Adamlarımızdan sadece biri vuruldu, şu anda doktorun yanında ve iyileşecek."

Bir nefes veriyorum, derin, alçak bir nefes ve korkunun çivili düğümünü yutuyorum. *O iyi*, kendime hatırlatıyorum. Gözlerim kapanıyor ve başım koltuk başlığına yaslanıyor.

Kalbim atmaktan ziyade güm güm atıyor.

"Kimin adamları?" "Romano ya da Talvery'nin değil." diye cevap verdi.

Çenem sıkılıyor, yumruğum da öyle. Harika. Şu anda ihtiyacım olan son şey bu. Benimle dalga geçen bir pislik daha.

"Başka bir şey var mı?" Gözlerimi açıp arabanın kabinine bakarak soruyorum. O konuşurken dışarıdan gelen kırmızı ve beyaz ışıklar tavanda dans ediyor. "Dört adam da öldü ama Addison'ı kaçırmaya çalışan adamla takıldıkları biliniyordu. Daniel'ın Demir Kalp'i kontrol ederken öldürdüğü adam. Kiralık adamlar. Ve Carter," duraklıyor ve göğsümdeki çarpıntı da artıyor. Bunun Aria'yla ilgili olduğunu biliyorum. Bunu hissedebiliyorum. "O sırada Aria'yla birlikteydim. O da oradaydı."

Yutkunamıyorum. Deniyorum ama yapamıyorum. Önümde bir şey var ve nefes alamıyorum. "O iyi. Ama oradaydı ve adamlardan birini becerdi."

Bakışlarım bana neler olduğunu soran Jase'e kayıyor. Eli'ı sorgularken sadece ona bakabiliyorum, "Ne demek onlardan birini becerdi? Onu koruman gerekiyordu!" Hissettiğim diğer her şeyin yanında öfke çok küçük kalıyor. Orada olduğu için yaşadığım şok ve korku, güvende ve iyi olduğu için duyduğum rahatlama. Adamlarımın yanında savaştığı için duyduğum gurur.

Ofladığını duyabiliyorum ve sanki bana anlatmak için kulaklarını değiştiriyor, "Bir adamı öldürdü. Benden kaçtı, onu sokakta kovaladı ve ağzını burnunu kırdı."

Benim Aria'm. Benim bülbülüm.

"Bir dahaki sefere beni bir uyarıyla bıraktığında bunu hatırlayacağım," diyorum usulca, bunun gerçekleştiğini hayal ediyorum ama yapamıyorum. Bunu göremiyorum.

"Üzgün mü?" Üzüleceğini bildiğim için ona soruyorum. Tekrar mutlu olduğu zamanları özleyorum.

Her şey bittiğinde ve bana daha önce baktığı gibi baktığında.

"Durumu pek iyi idare edemiyor ama açıkçası olaydan önce de durumu pek iyi değildi."

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?" Hill Road tabelasını gördüğümde ona soruyorum ve Jase

virajı dönüyor, yavaşlamıyor. Eli bana bu kadar olduğunu söylerken lastikler gıcırıyor.

"Bir dakika içinde orada olacağım. Çocukları topla, her şeyi gözden geçirmek ve görüntüleri görmek istiyorum."

CHAPTER 18

Aria

İki adam öldürdüm ama yine de üzülmiyorum.

Saçlarımı tararken aynada kendime baktığımda hiç de üzgün hissetmiyorum. İçim bomboş ve hiçbir pişmanlık duygusu yok; öfkem bile kalmadı. Hiçbir şey kalmadı. Bu gece öldürdüğüm adam için hiçbir şey hissetmiyorum. Korku dolu kocaman gözlerini hatırlıyorum. Ellerini üzerimde hissedebiliyorum, beni itiyor. Ona çarparken silahın gümbürtüsünün defalarca tenime vurduğunu hissedebiliyorum.

Yine de hiçbir şey hissetmiyorum.

Stephan bile. Onu düşünmek bana hiçbir şey hissettirmiyor.

Saç fırçası bir düğümden çekerken çekiştiriyor ve dikkatlice fırçalamak için zaman ayırıyorum.

Sanırım hasta olmalıyım. Saatler önce bir adamı öldürmüşken hiçbir şey hissetmemek normal olamaz. Gözlerim aynaya kayıyor ve dönüştüğüm kadına bakıyorum. Eskisi gibi görünüyor. Aynı gözler, annemin gözleri. Her şeyim aylar öncesiyle aynı.

Ama ben artık o kız değilim. Sorun şu ki, kim olduğumu bilmiyorum.

Carter olmadan... birden duygularım geri geliyor ve fırçayı makyaj masasına çarpmak zorunda kalıyorum. Antika bir mobilya parçası ve bana cevaplar vermesini ve bu acıyı dindirmesini dileyerek yıpranmış ahşaba bakıyorum.

Bana her zaman onun olacağını söyledi ve bu bana bir özgürlük verdi. Ama şimdi beni terk ettiği için bu özgürlük beni korkutuyor. Beni geri alacağını hiç sanmıyorum ve bu da içimde bir boşluk hissetmeme neden oluyor. Beni sevmemesinin acısından başka bir şey kalmadı.

Bunu kabullenmem ve bu hafta ve bu savaş bittiğinde nereye gideceğimi ve kim olacağımı düşünmem gerektiğini bilerek nefesimi içime çekiyorum.

Kesin olarak bildiğim tek şey yalnız olacağım. Ve içiniz boşken bu dünyadaki en kötü şey gibi geliyor.

Yalnız kalmak istemiyorum.

Yatak odasının kapısının çalınmasıyla irkiliyorum ve neredeyse yerimde zıplıyorum. "İçeri gel," diye sesleniyorum, makyaj masasının çekmecesini açıp saç fırçasını içine yerleştiriyorum.

Bakışlarım hala makyaj masasının üzerinde duran telefonu yakalıyor. Bütün gün ve bütün gece sessiz kalan bir telefon.

Kullanmaya niyeti yoksa bana vermesinin ne anlamı var?

Her iki şekilde de çalışıyor. Onu arayabileceğimi biliyorum. Ama bırakayım da gerginlik kalsın.

Carter ve benim aramda. En iyisi bunun geçip gitmesine izin vermek, böylece buradaki zamanım dolduğunda çekip gitmek daha kolay olacak.

"Daha yatmadın mı?" Addison'ın yumuşak sesi odaya taşınıyor.

"Uyuyamıyorum," diyorum ona, gözlerinin içine bakmadan. Yaptığım şey için üzgün hissetmiyorum olabilirim ama yine de Addison'ın bilmesini istemiyorum. Bana bakmasını ve ne kadar kalpsiz bir katil olabileceğimi görmesini istemiyorum.

"O duyguyu bilirim," diye iç geçiriyor ve yatağıma doğru ilerliyor. Yatağın ucuna oturup dizlerini yukarı çekiyor ve topuklarını yatağa bastırıyor. "Seni kontrol etmek istedim," diyor bana tereddütle. Sesi dikkatli ve düşünceli, ama gözleri boyalı ayak tırnaklarından oturduğum yere bakıyor, sanki söyleyeceği şeyin söylenmesi gerekip gerekmediğinden emin değilmiş gibi.

Nabzım atıyor. Belki de zaten biliyordur.

"Ne oldu?" Endişenin beni ele geçirmesine izin vermeyerek ona soruyorum. Ben neysem oyum. Ne yaptıysam onu yaptım. Eğer bunu anlamıyorsa, bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Yapılanları geri alamam.

"Eli aşağı indiğimde biraz yalnız kalmaya ihtiyacın olduğunu söyledi." Dışarıda bir şey duyduğumu sandım... Uyumamaya ve sadece düş almaya karar verdim, ama dışarı çıktığımda sanki..." Tırnaklarındaki taze cılayı karıştırıyor ve bana bakıyor. "Duşta olduğunu ama kendinde değilmişsin gibi görüldüğün için seni biraz yalnız bırakmamı söyledi?" diye soruyor bana, Eli'nin söylediklerinin doğruluğuna güvenmiyor.

Kalın kalın yutkunarak başımı sallıyorum ve sonra dudaklarımı ısılatıyorum. "Köşedeki markete giderken bir olay oldu ama sorun yok." Omuzlarımı silkip makyaj masasına dönüyorum, telefonu alıp kucağıma bırakmadan önce görmesi için havaya kaldırıyorum. "Carter'ın arayıp beni azarlamasına neden olacak kadar ciddi bir şey değil," diye alaycı bir yanıt verirken gözlerimi deviriyor ve olanları hafifletmeye çalışıyorum.

Telefona bir göz attıktan sonra bakışlarımla buluştu ve "İyi misin?" diye sordu.

"Evet." Cevabım basit ve bu konuyu kapatacağını umuyorum.

"Ya sen ve Carter?" diye soruyor ve ardından ekliyor, "Konuşmak istemiyorsan, sorun değil." Sesi daha güçlü, daha yüksek ve hiçbir şekilde hakaret içermiyor. "Bazen insanların bazı şeyleri içlerinde tutmak istediklerini biliyorum."

"Konuşmayı severim," diyorum ona dürüstçe ve sonra hüzünlü bir gülümsemenin çekiciliğini hissediyorum. "Bazen." Sesim alçak ve o kadar sessiz ki duyduğundan emin değilim. "Bazı şeyler hakkında konuşmamayı tercih ederim ama yine de her zaman bir şeyler hakkında konuşmayı severim. Ve konu Carter olunca..." Duygular boğazımda düğümleniyor ve kelimelerin kolayca çıkmasını engelliyor. "Konu Carter'a gelince, sanırım konuşulacak en iyi şey, sevdiğin biri seni sevmediğinde ondan nasıl ayrılabileceğin."

"Özür dilerim." Addison'ın sesindeki sempati, göğsümdeki ağrıyı midemin çukuruna doğru itiyor.

"Olan oldu. O hatalar yaptı, ben hatalar yaptım ama bunların hiçbirinin önemi yok. Asla birlikte olamayız. Olduğumuz gibi insanlar olamayız." Kelimeler tahmin ettiğimden daha kolay ve net çıktı. Addison bakışlarımda bir şey ararken ifadesi yumuşak kalıyor. Ne olduğundan emin değilim.

"O zaman ne olacak?" diye soruyor bana, derin bir nefes alıp kollarını bacaklarına doluyor ve çenesini dizlerinin üzerine koyuyor. Makyaj masasında ondan bir metre uzakta otururken keşke ona verecek bir cevabım olsaydı diyorum ama tek düşünebildiğim, "Belki bir zamanlar arkadaşım Addison'ın yaptığını yaparım, belki dünyayı gezerim."

Umutlu bir gülümseme ve sesimdeki iyimserlikle ekliyorum: "Onun gibi olmak isterdim."

Addison'ın gülümsemesi pek de neşeli değil, "Bunu korktuğu için yaptığını duydum," diye cevap veriyor. Dudakları aşağı doğru çekiliyor ve alt dudağını ısıyor. "Ben kaçtım, Aria. Kaçtım çünkü burada kalanlarla yüzleşemedim."

"Pişman mısın?"

"Hayır," diye hızlı bir nefesle cevap veriyor ve başka bir şey söylemek için çabalıyor gibi görünüyor, bu yüzden onu fikrini söylemesi için zorluyorum. "Her ne düşünüyorsan," diyorum ona, "bunu benden saklamak zorunda değilsin. Seni yargılamayacağım."

"Pişman değilim, çünkü tüm bunlar beni buraya ve Daniel'a geri getirdi." Sesi çatlıyor ve gözlerini kaçırarak yatak odasının kapalı kapısına bakıyor.

"Ee, sen ve Daniel?" Ona soruyorum ve içimdeki çalkantıya rağmen zayıf gülümsememi koruyorum. O Daniel'a geri dönecek ve ben yalnız kalacağım.

"Onu seviyorum, Ria," diyor usulca, içimdeki her duyguyu nasıl harekete geçirdiğinin farkında olmadan.

"Biliyorum," diyorum, bir şekilde, kalbimin ne kadar acı çektiğini belli etmeden gerçeği söylüyorum. Carter'ı kaybedeceğim çünkü onun ihtiyacı olan kadın ben değilim. Ve Addison'ı kaybedeceğim çünkü Daniel onu asla bırakmayacak ve o da onu asla bırakmayacak. Bu onun yaptıklarını görmezden gelmesi anlamına gelse bile.

Sanki aklımı okuyormuş gibi, "Bazen yaptıklarına katılmıyorum, ama kendine göre nedenleri olduğunu biliyorum. Ve çok üzgünüm Aria," diye özür diliyor ve ben elimi umursamazca havada sallayarak onun sözünü kesiyorum.

"Kes şunu. Özür dileme. Şimdi anlıyorsun, değil mi?" Ona soruyorum, bu sorudan nefesim kesilmiş gibi hissediyorum. Vereceği cevapla, Carter'la birlikte yarattığımız bu karmaşık acı ve sevgi karmaşasını hâlâ anlamamış olabileceği fikriyle.

"Buna katılmıyorum," diyor bana üzgün gözlerle, ama nedenini anladığını da inkar etmiyor.

"Zorunda değilsin," diyorum ona ve sonra gözlerimdeki uykuyu siliyorum. "Garip ama anladığını bilmek beni daha iyi hissettiriyor. Hala olmasa bile..." Doğru. Doğru kelimesini neredeyse söyleyecektim ama doğru kelime bu olamaz. Çünkü yaşadığımız şeyin ne kadar yanlış olduğu umurumda değil, benim için doğrudu. Benim için doğrudu.

Yaptığımız şeye yanlış demeyi reddediyorum.

"Daniel'ı hâlâ seviyor olmam seni üzüyor mu?" diye soruyor ve ben başımı hayır anlamında sallıyorum.

"Senin yerinde olsaydım, ben de onu severdim. Öldüğü güne kadar senin için savaşacaktır." Daniel'ın tam da bunu yapacağını bildiğim için neredeyse tıkanıyordum. Carter beni sevdiğini bile söylemezken. Benim için bu kadar önemli olmamalıydı. Ama ondan bu sözleri duymamak... bir daha asla nefes alamayacağını düşündüğüm bir parçamı öldürdü.

Bir esneme geliyor ve bugün olan her şeyin, her kaybın, her başarısızlığın verdiği yorgunluk ve ağırlık uykuya hasret kalmama neden oluyor.

Uyku bu acıyı dindirebilseydi sonsuza dek uyuyabilirdim.

Addie yataktan kalkıp saçlarını yana tarayarak, "Bu konuya girmek istememiştin," diyor. Parmaklarını saçlarında gezdirirken bana, "Sabah uyuyamadım ve o şişenin sende olup olmadığını merak ediyordum," diyor.

Makyaj masasından kalkıp telefonu yıpranmış ahşap tablanın üzerine bırakıyorum ve şifonyere doğru ilerliyorum. Bu gece o kadar sessiz ki, ancak şifonyerin çekmecesini açıp çekme sesini duyduğumda cırcır böceklerini duymadığımı fark ediyorum. Son iki gecedir cırcır böcekleri vardı, o kadar gürültülüydüler ki uyumak için bana ninni söylüyorlarmış gibi davranmak zorunda kaldım.

Bir elimde şişe, çekmeceyi sert bir gümbürtüyle kapattım ve pencereden dışarı baktım.

"Bu gece çok karanlık, değil mi?" Addison'a soruyorum, ince perde parmaklarımı sıyrıyor, sonra perdeyi geri çekip ona bakıyorum.

"Öyle. Belki yarın yıldızları görürüz," diyor dudaklarında hafif bir gülümsemeyle. "Tatlı rüyalar." Şişeyi ona uzatırken kelimeler ağzımdan dökülüyor ve bana iyi geceler diliyor.

Beni sessiz, karanlık odada yalnız bırakırken, bunun ona iyi geceler diyeceğim son gece olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum. İçimde bir şey, her zerremi ürperten bir şey bundan emin.

Yorganı geriye çekip yatağa girdiğimde hışırıyor. Onları boynuma kadar kendime çekiyorum ve uykunun beni alması için dua ederek kapıdaki cam tokmağa bakıyorum, ama içindeki sınırlar midemi bulandıran bir şekilde sürünüyor ve yorganı ne kadar sıkı tutarsam tutayım donuyorum. Özellikle de ayak parmaklarım.

Neredeyse çoraplarımı giymek için kalkacaktım, neredeyse. Ama yapamıyorum. Ruhumun derinliklerindeki çocuksu bir korku ve his olduğum yerde kalmamı istiyor ve ben bu korkuyu dinliyorum, ona itaat ediyorum.

Yorgun gözlerim yanana ve karanlık içeri girene kadar.

Tam gözlerimi kapatıp, uykunun verdiği rahatlığın her zerremi sardığını hissederken, kapının açıldığını duyduğumu sanıyorum ama gözlerimi açtığımda kapalıydı. Burada kimse yok.

Sadece karanlık ve sessizlik... Bu gece benimle birlikte olan yalnızlığın işaretleri.

Addison'dan gelen çığlıklar beni rüyasız uykumdan koparıyor. Çığlığını tekrar duyduğumda kalbim göğüs kafesime çarpıyor.

Şifonyerin üzerindeki saat bana göz kırpmıyor; saatler geçmiş ve ben uykuya dalmış olmalıyım. Yeterince hızlı hareket edebilmek, dışarı çıkıp Addie'nin yanına gidebilmek için yorganla mücadele ederken bacaklarım ağırlaşıyor.

Nefes nefese kapı açılana kadar yolu yarılardım. Addie'nin gözleri kocaman, yüzü solgun ve saçları başının etrafında dağınık bir hale gibi.

"Aria," diye haykırıyor, beni sertçe kendine çekiyor, o kadar sert ki ciğerlerimdeki azıcık nefesi de kesiyor, ama titreyişinden, tırnaklarının bana batışından bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum.

"O buradaydı," diye fısıldıyor dehşetle sıırıslıklam olmuş bir sesle. "Onu hissettim," diye inliyor ve yatak odamın kapısını kapatmak için benden uzaklaşıyor.

Benden uzaklaşırken neredeyse bana çarpacaktı ve elini dikkatlice tuttuğumda irkildi.

Korkusu bulaşıcı ve sakın kalmaya çalışıyorum ama neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim olmadığı için ona "Kim? Kim vardı burada?" diye sormak zorunda kalıyorum.

"Tyler," diyor bana ve sonra gözlerinden yaşlar süzülüyor. Gözlerini kırpmadan bana bakıyor, gözyaşları serbestçe akıp yanaklarını okşarken ona inanmamı istiyor. "Tyler... çok gerçekçiydi. O oradaydı, Aria. Onu hissettim."

Tüylerim diken diken oluyor ve asaların kralını gördüğümde ensem batan soğukluk yine orada duruyor.

"Tyler mı?" Tyler'ın beşinci Cross kardeşi olduğunu bildiğim için ona soruyorum. En küçüğü. Ölen.

"O kadar gerçekti ki," diyor bileklerimi sertçe kavrarken. Çok sert. Canım acısa da geri çekilmiyorum; çekemiyorum. "O kızgın," diyor ve kelimeleri kısık ve boğuk. Gözlerindeki yoğun bakış, sözlerindeki samimiyet ve çaresizlikten başka bir şey hissetmeme izin vermiyor.

Sözlerini aceleyle getirerek bana şöyle diyor: "İlk başta bana sadece sarıldı ve yemin ederim onu hissettim. Beni çok sıkı tuttuğunu hissedebiliyordum." Dizlerinin üzerine çöküp daha çok ağlarken gözlerini kapatmam için beni serbest bırakıyor ama bana olanları anlatmaktan vazgeçmiyor.

"Bana sarıldı ve beni hala sevdiğini söyledi. Daniel'ı sevmenin sorun olmadığını söyledi. Beni hâlâ seviyor ve benimle kalacak. Ama Aria," sonunda kırmızı çerçeveli gözlerle bana bakıyor, "ayrıldığımız için kızgın. O hiç kızmadı. Tyler hiç kızmadı ve geri dönmemiz gerektiğini söyledi. Kollarımdan tuttu. Bana söz verdirdi." Kendi kollarını kavrarken nefes nefese kalıyor, hala dizlerinin üzerinde ve korkudan titriyor.

Kendimi onun göz hizasına indirirken bacaklarım güçsüzleşiyor. Dizlerim soğuk parke zemine çarpıyor. Omuzlarını usulca kavrayarak gözlerimin içine bakmasını bekliyorum.

"Bu bir rüyaydı," diyorum ve o başını sallıyor. "O kadar gerçekti ki."

"İlaç," demeye çalışıyorum ama başını daha sert sallıyor, saçları omuzlarının etrafında hoyratça sallanıyor.

"Sana bir şey söylememi istedi." Gözyaşlarını kırptıştırarak burnunu çekiyor ve bana "Onu olabildiğince sıkı tutmanı yoksa öleceğini söyledi" diyor. Gözlerinin içine bakarken kanım buza dönüşüyor.

Yaşadığım dehşeti hatırlıyorum. Sadece bir rüyaydı.

Bu sadece bir rüya. Ama onu nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum.

"Gitmemi söyledi ve gitmek zorundayım," diyor bana fısıltıyla nefes alırken. "Geri dönmek zorundayım." Aramızdaki havadaki pişmanlık hissediliyor. Ve kalbim daha da derine iniyor.

Tek kelime etmiyorum, sadece onu kendime yakın tutuyorum, yatak odasının kapısının açılma sesi ikimizi de ürkütene kadar onu sıkıyorum.

Kapı aralığında Eli'yi gördüğümde midem hala boğazıma düğümlenmişti, koridordan gelen ışıla silüetini kaybetmişti.

"Çığlık sesleri duydum ve odana geldim," diye derin bir nefes aldıktan sonra içeri girdi, yüzüne rahatlamış bir ifade yerleşmişti. "Oraya gittiğimde boştu. Ödümü kopardın Addison," Eli elini yüzünde gezdirirken aksanı kalın, kan çanağına dönmüş gözlerinde hem uyku hem de endişe belirgin.

Addison beni bırakmıyor, hareket etmiyor. Tek yaptığı sessizlik içinde ona bakmak. "İyi misin?" diye soruyor ve Addison başını hayır anlamında sallıyor.

Ona anlatmaya başladığında sesi titriyor ama sonra bana bakıyor, "Gitmek istiyorum..."

Bakışlarını tutuyor ve ona küçük bir gülümseme sunuyorum, elini sıkıyorum ve ona "Git" demek için topuklarımdan üzerinde geriye doğru oturuyorum.

"Neler oluyor?" Eli soruyor ve Addison bana sıkıca sarılıyor. "Benimle gel lütfen" diye fısıldadığında gözyaşlarım durmuyor.

Carter'a geri dönme fikri.

"Beni sevmiyor," diyebiliyorum ona, içimdeki son yaprağın da solup öldüğünü hissederek. "Orada benim için hiçbir şey yok."

Bakışları benimkilerden ayrılmıyor. Eli bize yaklaşırken bile, üzerimizde yükseliyor ve bir cevap bekliyor.

"Yarın," diye fısıldıyor ve sonra bana son bir kez sarılıyor. Gözyaşlarını omzumda hissedebiliyorum ve bunu unutmayacağıma dair kendime söz veriyorum. Birbirimizi bir daha hiç görmesek bile sonsuza dek dostluğumuzu paylaşacağız.

Ben bırakmaya hazır olmadan önce sarılmayı kesiyor, ayağa kalkıyor ve gözlerinin altındaki yaşları silmeden önce geceliğini düzeltiyor.

Kolunu ovuşturarak ve utangaç bir ifadeyle Eli'a, "Uyumak istemiyorum," der.

Adam başka bir şey söyleyemeden yanından geçip gidiyor, kapı aralığından sızan sarı ışığın içine giriyor ve sol yerine sağa dönerek mutfaka, yatak odasından uzağa gidiyor.

"O iyi mi?" Eli bana gerçekten bilmek istediğini belli eden bir ses tonuyla soruyor; onun için gerçekten endişeleniyor.

Titrek bacaklarımın üzerinde ayağa kalkarken vücudumun derinliklerindeki ağrıyı hissediyorum, hala üşüyorum, hala yorgunum ve kemiklerimin derinliklerinde korkuyorum. Bu uyuşturucunun getirdiği dehşetten hoşlanmıyorum.

Tutabildiğin kadar sıkı tut, yoksa ölecek.

Tenime bir ürperti yayılıyor ve Eli'nın gözlerinin içine bakarak, "Sadece bir kabus gördü. Sadece bir kâbustu."

Bir süre konuşmuyor ve ben de omzumun üzerinden saate bakıyorum, saat üçü geçiyor ve ben sadece birkaç saat uyumak istiyorum.

"Onunla kalmalısın," diye teklif ediyorum, yalnız kalmak istiyor ve alını dile getirmedeği bir soruyla sıkışıyor.

Orada istediğimden bir saniye daha uzun süre durdu, ben de dikkatle kapıya ve sonra tekrar ona baktım.

"Seni hiç iyi tanıyamıyorum," diyor Eli ve neredeyse gitmek için benden yana dönüyor, ama onu durduruyorum.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Nerede durduğunuzu bilmiyorum ve bu da sizi..."

"Bu beni ne yapar?" Devam etmesi için onu zorluyorum, ancak bunu söyleme şeklimde bir tehdit var. Beni koruduğu günler çok az. Babam öldüğünde nerede duracağımı biliyorum. O benim arkadaşım değil. Bunu bilecek kadar akıllıyım.

"Bu seni tehlikeli yapıyor. Size güvenmememi sağlıyor çünkü kimin yanında ya da karşısında durduğunuzu bilmiyorum."

"Ben pek çok insanı temsil ediyorum. Karşı çıktığım tek kişi yoluma çıkanlardır." Kapıya doğru yürürken gözlerinin içine bakıp "Bunu unutma," diyorum ve kapıyı kapatıp içimde büyüyen hastalıklı, boş hissi üzerimden atmaya çalışıyorum.

CHAPTER 19

Carter

Merdivenlerin dibindeki korkuluğa yaslanmışken, onun söylediği yalanı duymaya devam ediyorum.

O beni sevmiyor.

Bana göre bu bir yalan, ama belki de buna gerçekten inanıyordur.

Eli burnunun kenarını sıkıp yavaşça merdivenlerin dibine otururken, "Kesinlikle kendine has bir tarzı var," diye mırıldanıyor.

"Ö y l e de denebilir." İfadem kıpırdamıyor ve kaşlarımı çatmayı kontrol edemiyorum.

Boğazımdaki düğümü yutmak acı veriyor.

"Çok yorgunum," diye mırıldanıyor ve ben de ona yatağa gitmesini söylüyorum.

"Burada mı kalıyorsun?" diye soruyor ve ben de başımı sallıyorum. Bunu söylediğini duyduktan sonra hareket edemiyorum. Addison'ın çılgılığı beni uyandırdı ama o benden daha hızlıydı. Her şeyi duyamadım ama ana fikri anladım: Addison geri dönmek istiyor ve Aria istemiyor.

Kalbim ezilmiş, üzerinden tank geçmiş ve sonra da kirli bir çukura atılmış gibi hissediyor.

"Onunla ne yapacağımı bilmiyorum," diye yüksek sesle konuşuyorum, düşüncelerimin gittiği yerden hoşlanmıyorum. Onu hücreye geri koymak istiyorum. Ruhumun özü onu oraya koymam için bana bağlıyor. Güvende olacak ve zamanla beni affedecek. Affetmek zorunda.

"Ona güvenmiyor musun?" diye soruyor ve bana bakıp cevabımı bekliyor.

"Bu noktada ne yapacağımı bildiğime inanıyorum." Addison'ın üst katta mutfaktaki musluğu açmasını dinlerken nefesimi sabit tutmaya odaklanıyorum. Sesimiz iyi duyulmuyor ama eğer isterse bizi duyabilir.

Eli başını sallarken iç çekiyor ve bir elini dizinin üzerinde gezdiriyor.

Çocukken babasından nefret ederdim. Bana yaptıkları için ondan nefret ederdim. Beni canlı bıraktığı için ondan nefret ettim. Evime yaptıkları ve kardeşlerime yapmaya çalıştıkları için ondan nefret ediyordum.

Ama ondan hiç bu kadar nefret etmemiştim. Kafasına bir kurşun sıktığımda, bunun onu öldüreceğini biliyorum. Bana nasıl bakacağını şimdiden görebiliyorum. Bana pençe atarken tırnaklarının derime battığını hissedebiliyorum. Çılgılıklarını duyabiliyorum.

Ölümünün onu benden kopardığını şimdiden hissedebiliyorum. Tek bir ipliğe tutunmuş durumdayız ve bu onun yüzünden. Eli'nin gözlerini üzerimde hissetmeme rağmen çenem kenetleniyor, alçak ve sabit bir şekilde nefes alıp veriyorum ve merdiven boşluğunu kaplayan pervaza bakıyorum.

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?" diye sorana kadar sessizlik uzuyor.

"Aria'nın mı?"

Tek bir baş hareketiyle yüz ifadesini, vücut dilini, ses tonunu değerlendiriyorum. Her şeyi. Adamlarımdan biri ne zaman onun yanında olsa ya da ondan ya da adından bahsetse, içimde nasıl bir endişe dalgası oluştuğunu açıklayamam. O benim zayıf noktam ve ona saygı duymaktan başka bir şey istemiyorum. Saygı ve korku.

Ama olan biten her şey göz önüne alındığında, kimsenin onun hakkında ne düşüneceğini ya da bizim hakkımızda ne düşüneceğini bildiğini sanmıyorum.

"Bence onda bir aşığın kalbi ve bir savaşçının öfkesi var."

"Gerçek bir İrlandalı gibi konuşuyorsun," diyorum ona, cevabına karşılık olarak oflarken.

Asimetrik sırtışıyla ekliyor: "Onun düşmanı olmak istemezdim ve bence ikiniz... birlikte korkulacak bir şeysiniz."

"Ben de onun düşmanı olmak istemezdim," diyorum midem düğümlenip boğazım düğümlenirken. Ama öyleyim. Ve her zaman da olacağım.

Birlikte olmayı imkansız kılan o değil. Ben de değilim.

Hiç şansımız olmadı. Tenime batan uyuşukluğu kontrol ederken bakışlarım düşüyor. Onu o kadar çok istiyordum ki, ona duyduğum arzunun ötesine bakmaya ve ruhlarımızda kök salmış zorlukları görmeye cesaret edemiyordum.

Beni sevmeye çalışabilir ama her zaman benden nefret edecek.

"Yarından sonra ne yapacağını bildiğini mi sanıyorsun? Hepsi öldüğünde?" diye fısıldıyor ve ben dayanılmaz düğümün daha da sıkılaştığını hissederek başımı sallıyorum. Medya kargaşa içindeyken, polisler daha fazla beklemeyecekler. Onlara yarın, biz doğudan saldırırken batı yakasında kalmalarını istediğimiz son gün olacağına dair söz verdik. Talvery'nin kafasına sıkılacak tek bir kurşunla birlikleri düşecek.

Yarın, onun babasını öldüreceğim.

"Sanırım beni öldürecek. Ve bence bunun için kendinden nefret edecek ama yapması gerekenin bu olduğunu düşünecek." Eli'nin bakışları düşüyor ve midem de onunla birlikte batıyor. Parmaklarım o kadar uyuşmuş ki, elimi tekrar tekrar sıkıp gevşetmek zorunda kalıyorum ama bu elime yeniden hayat vermek için işe yaramıyor.

"Bu... bir..." diye cevap veremiyor.

"Onun düşmanı olmayı ve her şeyini elinden almayı seçiyorum. Beni sevdiğini düşünmesi önemli değil." Soğukluk göğsümde buz çatırtısı gibi yayılıyor. "Nefret daha güçlüdür." Sözlerimin bu kadar güçlü ve affetmez olmasına şaşırıyorum. "Yapacağım şey için intikam almak isteyecektir. Ben de isterdim."

Eli omzunun üzerinden koridorun aşağısına, Aria'nın yatak odasına doğru bakıyor. "Bu yüzden mi ona gitmedin?"

Konuşmak için kendime güvenmediğimden, sadece başımı sallıyorum. Yarın onu ne kadar kötü inciteceğimi bile bile gözlerinin içine bakıp benim için ne kadar önemli olduğunu itiraf edemiyorum.

Bunu ona yapmayacağım. Ben o kadar zalim değilim.

Bang, bang, bang, bang!

Adrenalin ayak parmaklarımdan göbeğime doğru yükseliyor, vücudumu donduruyor, sonra uzaktan gelen silah sesleriyle hepsini birden ısıtıyor. Eli ayağa kalkıp bileğindeki cihazla net bir şekilde konuşurken parmaklıklara tutunduğum parmaklarım bembeyaz kesiliyor.

"Nereden geldiler?" diye soruyor ve ben de bir yandan dinlerken bir yandan da telefonumdaki kamera kayıtlarını açıyorum. Ses bloklar öteden geliyor gibiydi ve saniyeler içinde yolu kapatan iki araba ve pencerelerden eğilen adamlar görebiliyordum.

"Doğu," diye cevaplıyor Eli ama ben zaten biliyorum. Kalbim daha sert pompalıyor ve kanım

tepki verme ihtiyacı. Bir silahın sert metalini elimde kavramak ve tetiği çektikten sonra geri tepmeyi tekrar avucumda hissetmek.

Kanım ısınırken sokağın aşağısından gelen adamların çığlıklarını ve ateşlenen kurşunları duyabiliyorum.

En fazla üç blok.

Hastalıklı bir sırtış dudaklarımı yalvarırcasına çekiştiriyor. Talvery'nin pervasızca karşılık vereceğini bilmeliydim.

Adamlarından geriye kalanları cenazelerine gönderiyor.

Sesler Eli'nin kulaklığından net bir şekilde duyuluyor:

Ana caddede ateş açıldı.

Abbey Road'da dört adam.

Dorset'ten iki araba geliyor.

"DÖRDÜNCÜ SOKAĞI KAPATIN; yaya olarak gelmelerini sağlayın ve ateş açmayın." Eli'ye emri verdim ve o da söylediklerimi kelimesi kelimesine tekrarladı.

Silah sesleri havai fişek gibi patlıyor ve Addison'ın sert adımları koridorda yankılanıyor. Çok geçmeden Aria'nın kapısını yumrukluyor.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak korkuluklara tutunuyorum ve olabildiğince hızlı bir şekilde ona ulaşıyorum. Kapısına geldiğimde ciğerlerim kabarıyor. "İçeride kal ve kapıyı kilitle. Eli'dan başka kimseye açma." Tüm kelimeler tek bir nefeste ağzımdan dökülüyor ve başını sallamadan önce bir an için nefessiz ve tereddütlü bir şekilde bana bakıyor.

Kalbim çok sert çarpıyor, uzun zamandır olmadığı kadar. Bunun korkudan kaynaklandığını anlamam bir anımı aldı. Aria'yı kaybetme korkusu.

"İkinize de bir şey olmasına izin vermeyeceğim," diyorum ve Addison'ın gözlerine bakıp Aria'nın gözleri olmalarını diliyorum. Kapının hemen arkasında duruyor ve ben ona doğru çekiliyorum. Onun bu kadar yakın olduğunu bilmek vücudumu ağrıtıyor ama oraya girmeyi reddediyorum.

Eğer yaparsam, onu nasıl bırakacağımı bilmiyorum.

"Odasında kal." Komutu zar zor veriyorum ama Addison beni duyuyor. Bir an için Aria'nın beni kapının arkasından duyup duymadığını merak ediyorum. *Ötücü kuşum.* Addison kapıyı açıp arkasına çekilirken boğazımdaki dikenli top büyüyor. Bana tek kelime etmedi.

Tek bir kelime bile.

Vücudumdaki her kas gergin ve yapmam gereken şeyle çelişiyor.

Çığlık atan bir adamın kısık sesi ve devam eden silah seslerine, altımızdaki katta taleplerini haykıran Eli eşlik ediyor.

Kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum ve bunu başladığı gibi çabucak bitirecek acımasız tarafımı çağırıyorum.

Kurşunlar net bir şekilde duyuluyor. Otomatik silahlar evlerin tuğlalarını ve metal arabaları parçalıyor. Camlar kırılıyor ve adamlar bağırıyor.

Yani, ben gidiyorum.

Çabucak ve kararlılıkla merdivenlerden aşağı.

Midem sıkışıyor ve hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez bu kadar çok şeyin tehlikede olduğu bir an yaşıyorum.

Düşüncelerimin taktikler ve duygular arasında bölündüğü yer.

Sevdiğim kadını çalmak için savaşmak ve olabildiğince hızlı koşmak arasında.

"Tüm arabaları getirin ve her sokağı kapatın," diye Eli'a emrederken, telefonumu çıkarıp Daniel'a mesaj atıyorum ve Addison'ın nerede olduğunu söylüyorum. Ondan son duyduğumda,

Addison'ı bulmaya çalışıyordu.

Marcus'la temasa geçip Iron Heart'ta öldürdüğü herif hakkında bulabildiği her şeyi öğrenmeli.

Kulaklıktan gelen her kelimeyi dikkatle dinlerken kalbim çarpıyor ve kaslarım geriliyor, bir yandan da gözetleme ekranlarına geçip her şeyin nasıl geliştiğini izliyorum.

Hareket etmem lazım. Burada durmak beni öldürüyor ama kendime bunun bir savaş olduğunu ve tuzakların yaygın olduğunu hatırlatmak zorundayım. Talvery gibi kandırılmayacağım.

İki tarafta üç sokak saldırı altında, ikisi doğuda üst üste ve biri bu evin batısında en uzakta.

"Aynı anda üç sokağı birden vurdular."

"Kaç kişinin ateş ettiğine dair bir sayım var mı?" Sayılara ihtiyacım var. Talvery'nin 50'den fazla adamı kalmış olamaz.

Eli'nin kulaklığı vızıldıyor ve onu çıkarıp kendime almamak için kendimi zor tutuyorum. "Yaklaşık otuz gibi görünüyor."

"İki tarafı vurup güney tarafına dokunmadan bırakarak dikkat dağıtıyor olabilirler. Güney tarafındaki adamları hareket ettirmeyin."

Eli cihaza doğru konuşarak, "Evet efendim," diye cevap veriyor.

Eli söylediklerimi aktarmadan önce "Adamlarımızı sayın," diye emri haykırdı. Onun otuz adamına karşılık benim elli adamım var. İyi silahlanmış ve korunmuş ama dağınık elli adam.

İKİ ADAM VURULDU.

Bir adamımız

öldü.

Bekliyoruz.

TELEFONUMA BAKIP Daniel'in cevap vermesini bekliyorum ama hiçbir şey alamıyorum. Hangi cehennemde o? "Toplam üç, Patron," Eli'nin sesi gergin, telefonu daha sıkı kavriyor ve içimden çığlık atıyorum

Bana nerede olduğunu söylemesi için. Kılıfının cırt cırtını yırtıp kenara çekerken ve cephanesini kontrol ederken boğazındaki teller geriliyor.

Üç adam öldü. Üç adam daha öldü.

"Hepsini öldürün," diye bağıriyorum, öfkenin akkor haline geldiğini hissederek. Derin bir nefes aldığımda başım hafifliyor.

"Sen ve Cason kadınlarla kalın," komutunu verdiğimde telefonum çalıyor ve Jase bana yakın olduğunu, güney tarafına geldiğini ve oradaki muhafızlara çoktan haber verdiğini söylüyor.

Çenesi sert ve sıkılı, dışarıda olmak istediğini biliyorum ama ona burada ihtiyacım var.

"Siz ikiniz burada kalın." Sesimi sertleştiriyorum ve başımı sallayana kadar gözlerinin içine bakıyorum.

Telefonumu arka cebime atıp silahıma uzanıyorum ve Eli'nin yanından geçerek diğer silahların saklandığı arka odaya doğru ilerliyorum, o da bana "Emredersin patron" diyor.

Yanlarında ne zaman gideceklerini bilen adamlara ihtiyacım var.

Arka odada silah rafları var ve ben de bana doğru parlayan metal raflardan birini seçip onu ve mühimmatı pantolonumun beline soktukten sonra diğerini alıyorum.

Talvery dış kenarda. İçeri girmesinin imkanı yok ve tüm bu alan güvenli bir ev. Ama her güvenli eve girilebilir. Bunu daha önce de yaptım. Sebastian burayı inşa ederken bunu biliyordu.

Zaman ilerlerken ve kurşunlar her dakika ateşlenmeye devam ederken cephaneliğe sırtımı dönüp adamlarımın yanına gitmeye hazırlanıyorum. Eli'ye sadece bir şey söylemek için duruyorum, "Bodrumun bir yeraltı çıkışı var. Kod altı, on dört, sekiz, sekiz. Bana tekrar et."

"Altı, on dört, sekiz, sekiz." Cevap vermekte acele ediyor ama gözlerindeki meydan okumayı görebiliyorum. "Bunu unutma, eğer ben--"

"Yeterince adamımız var," diye sözümü kesiyor Eli ve ben öfkemi dizginlemekte zorlanıyorum. "Hiçbir yolu yok--"

"Sana söylersem," diyorum burun deliklerim alevlenirken ve bedenim karşılık verme ihtiyacıyla ısınırken gözlerinin içine bakarak, "onları al ve kapıyı arkandan kilitle."

Cevap vermesini beklemiyorum, ancak ona sırtımı dönüp merdivenlerden aşağı inerken, yapacağını söylediğini duyuyorum. Merdivenlerden inerken kulaklarımdaki uğultu beyaz gürültü gibi. Ön kapıya bakarken sağ elimde bir silahla hazırım.

Talvery'nin kanlı canlı burada olması ve sonunda tüm günahlarının bedelini ödemeye hazır olması için dua ediyorum. Ön kapıya ulaştığımda Eli bana

"Carter," diye sesleniyor.

"Ne?" Öfkeyi, aciliyeti, hatta Aria ve Addison için adamlarımı ve korumamı kaybetme korkusunu hissederek ona çıkışıyorum.

"Senin mülkün... Oraya adam gönderdi." Kanım donarken Eli gözle görülür bir şekilde yutkunuyor.

"Kardeşlerim mi?" Ona hızlıca soruyorum, nefesim kısa pantolonlarla geliyor. Elimdeki silah kayıyor ve onu daha sıkı kavıyorum, dua ediyorum ve korkumu yutuyorum.

"Jase geleceğini söyledi," diye konuşuyorum mesajı hatırladığımda ve Eli kısa bir baş sallamayla onaylıyor. "Jase ve Declan birlikteler, yoldalar ve kaçırdılar."

Daniel. Kalbim yavaş atıyor, o kadar yavaş ki acı veriyor. "Doğu kanadına üç bomba isabet etti. Diğer dördü de güney kanadına ve garaja."

"Kaç adam öldü?" Soru bilinçli bir rıza olmadan ortaya çıkıyor, tek düşünebildiğim Daniel ve onu son gördüğümde bana Addison'la planları olduğunu söylediği zaman.

"Şu anda altı."

"Daniel nerede?" Ona soruyorum, içimde asla yatıştırılamayacak bir acının tehdidini hissediyorum.

"Bilmiyoruz."

CHAPTER 20

Aria

"SİKTİR, SİKTİR," Addison yatakta bir ileri bir geri sallanıyor, silahlar ateşlenmeye devam ederken bacaklarını altına sıkıştırıyor.

Altımızdaki kattan ve dışarıdaki sokaklardan bağırان adamlar var.

"Hiç bu kadar uzun sürdüğünü duymamıştım," diye fısıldıyorum siyah geceye bakarken. Sokak lambalarının her birinin teker teker vurulmasını, karanlığın içinde kaybolmadan önce beyaz ışık parçaları püskürtmesini izliyorum.

Addison'ın sesi gergin ve endişeyle kaplı, "Bunu neden yapsınlar ki?" diye soruyor.

"Göremesinler diye," diyorum ona.

"Ama o zaman kimse göremez."

"Bu, almaya değer olduğuna karar verdikleri bir risk." Uyuşukluğun kanımda dolaştığını hissediyorum. "Kim yaptı bunu? Onları kim vurdu?" diye soruyor sanki ben biliyormuşum gibi.

Uzaktan lastikler gıcırıyor ve metal metale çarpıyor. Daha çok ağlıyor, dağılıyor ve sonra telefonunu tekrar kontrol ediyor. Yüzünü dizlerine gömüyor, daha sert sallanıyor.

"Dolaba saklanabiliriz," diye teklif ediyor ama sözleri panik içinde ve ciddi olup olmadığını bilmiyorum. "Giysileri üstümüze koyarız," nefes nefese kalıp tekrar sallanıyor, "açarlar ama bizi görmezler. Gençken ben de yapardım. Bizi görmeyecekler. Bizi g ö r m e y e c e k l e r ."

Kendini kaybediyor. Sallanma şekli, konuşma hızı ve gözlerindeki dehşet ifadesi bunun açık işaretleri. Kendini kaybediyor.

"Gitmeliydik," diye mırıldanıyor gözlerinde yaşlarla ve uyuşukluk tenimde dondurucu bir soğuğa dönüşüyor.

"Bize gitmemizi söyledi."

Silah sesleri daha yüksek, daha yakın, şiddet bitiş çizgisine doğru ilerlerken, "Sezgilerimdi, Addie," diye bir bahane uyduruyorum.

"Daniel nerede?" Tekrar ağlarken ağzını kapatıyor ve nefes almak için mücadele ediyor.

Onun solup gitmesini, korku ve kederden başka bir şeye dönüşmemesini izlerken bana ne olduğunu bilmiyorum ama elim Addison'ın yüzünde geziniyor ve elini parlak kırmızı izi örtmek için yavaşça hareket ettirmeden önce bana şok içinde bakıyor.

Elim acıyor ve kalbim onu incitmekten ve bir arkadaşımı kaybetmekten korkarak çarpıyor ama ona yaklaşıyorum, omuzlarını kavriyorum ve gözlerinin içine bakarak ona "Ölmeyeceğiz

böyle."

Daha fazlasını anlatmamı beklerken göğsü ağır nefes alıp vererek inip kalkıyor.

"Hadi," diyorum ve bileğini çekiyorum. "Gidiyoruz," diyorum ama o geri çekiliyor.

"Bize burada kalmamızı söyledi," diye nefes alıyor ve bakışlarını kapı ile benim aramda gezdiriyor.

"Eli'nin ne dediği umurumda değil." Hayal kırıklığı, öfke, dehşet ve uykusuzluk, hepsi vücudumu yanıyormuş ve kontrolümü kaybediyormuşum gibi hissettiriyor ama ona bağırarak için sesimi yükseltiyorum, "Benimle gel!" Yutkunup ona "Kaçmamız gerek" derken kuru boğazım acıyla çığlık atıyor. Dışarıdan gelen silah sesleri artıyor ve dikkatimizi çekiyor. Gittikçe yaklaşıyorlar. Kalbim göğsümde çarpıyor ve arkamdan açılan kapının sesi ikimizin de çığlık atmasına neden oluyor.

Addison'ınki tiz ve o kadar keskin ki neredeyse kulak zarımı delecek.

Cason nefes nefese bize doğru ilerliyor ve "Bodruma gidiyoruz," diyor. Addison başını şiddetle sallıyor ve cevap almak için dua ettiği tek soruyu soruyor: "Daniel nerede?"

Göğsümde bir sızı hissediyorum ve aynı şeyi bilmek için dua ederken boğulacak gibi oluyorum, ama Carter hakkında.

Telefon sessiz. Ona yazdığım mesaj cevapsız.

SEN İYİ MİSİN?

Tek bilmek istediğim buydu. Ve o cevap vermedi.

"Bodrum. Hemen!" Kurşunlar yanımdan geçerken Cason bağırıyor. Camlar paramparça oluyor, küçük parçalar Addison'ın üzerine yağıyor, Addison kollarıyla başını kapatıyor ve yatağın üzerine düşebildiği kadar düşüyor. Anında düşünüyorum, nefesimi tutarken yerde düz bir şekilde yatıyorum, hareket etmekten çok korkuyorum. Kurşunlar sekip duvarda ve yatak odasının kapısında soldan sağa doğru izler bırakırken tiz çığlığı odayı tekrar dolduruyor.

Dik dururken gözlerim Cason'a ulaşıyor. Hareket etmedi. Hareket etme şansı hiç olmadı. Göğsündeki kurşun delikleri yavaşça kanıyor, parlak kırmızı, tuval üzerindeki sulu boya gibi dağılıyor ve yayılıyor.

"Hayır," diye nefes alıyorum, dizlerinin üzerine çöktüğü sırada eli deliklerden birine doğru ilerlerken gözlerim yaşıyor. "Cason!" Adını haykırıp ona doğru uzanıyorum ama nafile.

Silah sesleri kesildi; evin içinde takırdayan tek bir mermi dizisiydi. Ama saniyeler içinde tekrar geri döndüler. Boynundan ve başından tekrar vuruluyor, yere düşmeden önce gözleri kapanıyor.

Addison bu kez çığlık atmıyor ama hıçkırıklarını bulduğum yerden duyabiliyorum. Ona doğru uzanıyorum, onu aşağı çekiyorum ve birlikte yatağın altında yüzüstü sürünüyoruz.

"Daniel," diye tekrar tekrar haykırıyor Addison, ellerini kavuşturmuş onun iyi olması için dua ediyor.

Nefes alamıyorum. Hava çok sıcak ve kurşunlar dakikalarca durmaksızın yağıyor. Hiçbir şey olmadan daha fazla zaman geçiyor. Hiçbir iz yok ve işte o zaman yerde silahı görüyorum. Cason'ın silahı. Sürünerek dışarı çıkarken Addison beni yakalıyor ve onu bırakmamam için bağırıyor. Alt katta tekmelenen bir kapının sesiyle kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Şşşt," diye susturuyorum onu, parmağımı dudaklarıma götürüyorum ve sonra başımla silahı işaret ediyorum. Silahı almak için sürünerek dışarı çıkarken kocaman gözlerle beni izliyor. Merdivenlerden çıkan bir adamın sesi yükseldikçe damarlarımdaki soğuk atışı da artıyor. Açık yatak odası kapısı adamın gölgesini gösteriyor.

tam parmak uçlarımla silaha ulaştığımda.

Soğuk metal avucumun içinde kayıyor ve yerde kayarken çıkardığı ses bakışlarımı kapı aralığına yöneltiyor. Bakmadan silahı kapıyorum ve Addison beni yatağın altına geri çekiyor.

Silah ağır, elimde çok ağır. Bir gölge odaya girerken Addison'ın elleri ağzını kapatıyor. Zemin adamın ağırlığıyla gıcırıyor ve siyah çizmeleri kana bulanıyor.

Cason'ın cesedine doğru acı verici derecede yavaş üç adım atarken, yüzünü görmek için omzuna tekme atmadan hemen önce silahı iki elimle kavıyorum.

Eğilerek, Cason'ın cebinden telefonunu çalan adamı kısmen görebiliyorum. Korku felç ediyor. Nefes alamıyorum. Hiçbir şey yapamıyorum.

Bakışlarım makyaj masasına kayıyor ve kendi yansıma görebiliyorum ama Cason'ın cesedine kaşlarını çatarak bakan ve silahını kafasına dayayan adamını de görebiliyorum.

Bam, bam!

Silah patlıyor ve Addison her seferinde sarsılıyor, gözleri sınıksız kapalı ve elleri ağzına daha sıkı bastırıyor.

Kalbim güm güm atıyor, onu duymaması için dua ediyorum ama duyup duymaması önemli değil çünkü adamın gözleri aynada benimkilere ulaşıyor. Soğuk ve karanlık, kırıksıklıkları yaşını gösteriyor. Daha önce öldürdüğüm adamla aynı siyah kapüşonluyu giyiyor ve bu adamın babamın adamlarından biri olmadığını biliyorum.

Dışarıdaki saldırıların babamdan geldiğini düşünüyorum. Ama güvenli eve ulaşan adamlar... onlar değil.

Benden daha hızlı, büyük bir adım atıyor ve beni yatağın altından yakalıyor. Sol ön kolumu tutuşu felç edici ve neredeyse silahı düşürüyordum. Sırtım tel karyolanın alt tarafına sürtünüyor ve acıdan bir çığlık atıyorum.

Parmağım tetikte ama patlatamıyorum. Tekrar tekrar çekiyorum.

"Güvenlik." Addison'ın sesi kısık ve kelimeler sıkılmış dişlerin arasından çıkıyor.

Diğer eliyle aşağı uzanıp diğer bileğimi tutuyor ve işte o anda Addison silahı benden çekip alıyor ve ateş ediyor. Silahın namlusundan çıkan ısı tenimi yakıyor ve acıdan çığlık atıyorum.

Bang! Bang! Bang!

Sol tarafım yere düşerken tetiği tekrar tekrar çekiyor ve adamın tutuşu yok oluyor.

Adamın ölü beyaz gözleri bana bakarken Addison'ın nefesini ve silahın şakırtısını duyabiliyorum.

Ben.

Önce ona sonra da kapıya bakarken boşalan göğsümün içi parçalanıyor. Kalbim çok hızlı atıyor

Addison'ın düşürdüğü silahı alıp kapıya doğrultmak için yutkunmam ve korkuyu gözlerimden uzaklaştırmam gerekiyor.

Yarısı yatağın altında, yarısı dışarıda, ön kolumu kavuran bir yanıkla yatıyor ve bekliyorum. Zaman hızla geçiyor, kanımın damarlarımda hızla dolaştığı kadar.

"O öldü," diye fısıldıyor Addison acı bir gerçeği. "Onu ben öldürdüm," diye fısıldıyor. "Şışt," diye susturuyorum onu, "Sessiz ol!"

Adamın beni neredeyse yakalayacağını ve onun beni kurtardığını fark ettiğimde kalbimin çarpıntısı yavaşlıyor. "Beni kurtardın," diye fısıldıyorum, gözlerim yaşarmış bir halde önüme bakıyorum.

"Onu ben öldürdüm," diyor sert bir fısıltıyla.

Ancak o zaman bir kez daha sessizlik olduğunu fark ediyorum. Silah sesi yok. Ne dışarıdan ne de evin içinden bir ses.

Dikkatle dinliyorum ve birkaç blok ötede arabaların sesini duyuyorum, ama acele etmiyorlar ve lastikler gıcırdamıyor. Yavaşça yükselirken Addison bileğimi tuttuğunda neredeyse çığlık atacaktım.

"Kahretsin," göğsümdeki korkunun sert vuruşundan kelimeyi zar zor çıkarabiliyorum. "Güvenli mi?" Addison soruyor ve ben de ona gerçeği söylüyorum, "Bilmiyorum."

Ortada bir tehlike yokken bile dehşeti kontrol altına almak zor. Pencereye doğru sürünürken bakışlarım kapı aralığından ayrılmıyor. Yavaşça kalkıp perdeyi usulca çekerken bile gözlerimi birkaç dakika daha kapı aralığından ayırmaya cesaret edemiyorum.

Artık silah sesleri yok ve karanlık olan evlerin ışıkları yanıyor. Farlarıyla bir araba geçiyor ve bir sokak aşağıda tanıdığım bazı adamlar görüyorum.

"Sanırım bitti," diye fısıldıyorum ona ama yine de ona ulaşmak için sürünüyorum. "Silahı al," diye eline tutuşturuyorum ve itiraz ettiğinde ona ölü adamın silahını aldığımı söylüyorum.

"Ben aşağıya iniyorum." Sözlerimle birlikte Addison'ın gözleri irileşiyor ve bileğimi morartıcı bir güçle kavlıyor. Nefes alışım hâlâ dengesiz ve kalbim de normal ritmini bulamıyor.

"Her şeyin yolunda olduğundan emin olmalıyım. Eli'yi bulacağım," diyorum ve Eli'den bahsetmek onu sakinleştiriyor gibi görünüyor. Yanakları kızarmış ve gözlerinde hâlâ yaşlar var.

"Burada kal," diye fısıldıyorum ve elimi onun elinin üzerine koyuyorum. Onu terk etmeden önce bir kez sıkıyorum, ölü adamın yanından sürünerek geçiyorum ve silahını da yanıma alıyorum. Kapıyı geçene kadar ayağa kalkmadım. Sürünerek geçtiğim yerden pijama pantolonuma kan bulaşıyor. Kapının dışında durup merdiven boşluğuna bakarken, kendimi sakinleştirmeye çalışarak tekrar tekrar derin nefes alıyorum.

Küçük cam parçaları ön kollarımı deliyor ve ben de onları seçiyorum, bunu yaparken de yüzüm buruşuyor. İçimdeki adrenalinin etkisiyle acının hiçbir önemi yok ama yine de parlak kırmızı renk ve az önce yaşadıklarımızın kanıtı beni büyülüyor.

Gözlerimi kapattığım anda arkamda bir telefon çalıyor.

Zil, zil ve kalbim göğsümde titriyor. Sanki hayata geri döndürülüyormuşum gibi bir ürperti. "Daniel," Addison'ın sesi Carter'ın adını düşündüğüm anda net bir şekilde çınlıyor.

Yutkunurken boğazım kuruyor ve ona ne kadar endişeli olduğunu söylediğini duyuyorum. Carter aramadı.

Carter değil.

İleri adım atmak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor. Kaybetme duygusu kanımın derinliklerine işliyor ve kendimi bir arada tutmak için mücadele ediyorum. Birbiri ardına ağır adımlar atarak, sağ elimde silah, sol elim korkulukları kavrayarak merdivenlerden sessizce iniyorum, Addison'ın yatak odasından gelen belli belirsiz sesini duyuyorum ve evde başka hiçbir şey yok.

Üst katta öldürdüğüm adam için hiçbir şey hissetmemiş olabilirim, nefretten başka bir şey hissetmemiş olabilirim ve bugün erken saatlerde ölen aynı siyah kapüşonlu diğer adam için de bundan daha azını hissetmiş olabilirim ama antrede Eli'nin cesedinin başında dururken ağlıyorum.

Beni dizlerimin üstüne çöktüren ve vücudumdaki sıcaklığı çalan ağır hıçkırıklar.

Titreyen parmaklarım boğazına dokunup nabız ararken nefes alamıyorum ama bulamıyorum. Ayaklarım dışarı fırlıyor ve sırtım duvara çarpına kadar geriye, onun bedeninden uzağa doğru sürünüyorum. Yüzümü kolumun kıvrımıyla kapatarak ağlamamı durduramıyorum.

Onun hayatı benimkiyle heba oldu. Cason'ın hayatı benimkiyle heba oldu.

Kendime duyduğum sevgiyi kaybetmeden önce ne kadar ölümden sorumlu olabilirim?

Arka kapının açılması, tokmağın duvara çarpması beni sessizliğe zorluyor. Nefesimi tutuyorum ve ayak sesleri hızlanırken diğer köşeye doğru sürünüyorum.

"Kahretsin, hayır," Daniel'ın sesi Eli'a ulaştığında fuayeye taşınır. "Kahretsin," ağır adımları merdivenlere çarpmadan önce kelimeyi gerçek bir yasla soluyor.

"Addison!" diye haykırıyor başım duvara çarptığında ve nefesim sendeleyerek, keskin çekişlerle geldiğinde.

Arka kapı hâlâ açık, rüzgâr evin içinden geçiyor ve serin hava bir siren gibi beni çağırıyor.

Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerlerken uyuşmuş durumdayım, bahçenin arka tarafını ağaçlar kaplıyor, zifiri karanlık ama burada kimsenin olmadığını görebiliyorum.

Burada bir şey yok.

Tek bir adım atarken karanlık ve sessizlikten başka bir şey yok. Ve sonra soğuk tenimin üzerinden akarken bir tane daha. Ve bir tane daha.

Carter Cross'la göz göze geldiğimden beri hayatımın nasıl dibe doğru gittiğine dair düşünceler aklımdan g e ç i y o r . Ya da belki de o beni gördüğünden beri. Hangisi olduğunu bilmek zor, gerçekten.

Soğuk havayı içime çekerken düşünceler beni tüketiyor.

Düşünceler... ve sonra sırtımı ona çarpan sert göğüs ve çılgılık atarken ağzımı kapatan büyük el.

CHAPTER 21

Carter

Bu yüzlerden bazılarını tanıyorum. Bana uzaktan nefretle bakan ama tetiği çekecek cesareti olmayan adamlar. Yıllar boyunca Carlisle'dan geçerken ve bazen Talvery bölgesine girerken sokak köşelerinde pek çoğunun yanından geçtim.

Bang!

Yıllarca alınlarındaki kurşun deliklerini hayal ettim.

Tetiği arabanın arkasında eğilmiş ve sırtı bana dönük bir şekilde adamlarımdan birinin görüş alanına girmesini bekleyen bir adama doğrulttuğumda kanım öfkeyle çınlıyor. Geldiğini bile görmeyecek. *Bam!*

Declan'ın iPad'i, bu gece düzinelerce insanın hayatını çalan kurşun delikleri, cam kırıkları ve mermi kovanlarıyla delik deşik olmuş, cesetlerle kaplı sokakların her birini gösteriyor.

Savaşın ağır bir bedeli var ve bu mide bulandırıcı ama intikam ihtiyacımı körüklüyor. "İkinci Cadde'de dört kişi daha var," diyor Declan mikrofonuna.

Jase ve ben onu dikkatle izliyoruz ve arkasına konuştuğumuz binanın her iki tarafına da göz kulak oluyoruz. Declan savaşta hile yapıyor, kimsenin saklanmasına izin vermeyen bir gözetleme sistemi kullanıyor.

"Sokak tabelasından aşağıya doğru inin, sokağın sağ tarafına doğru ilerleyin ve onları arkadan yakalayın. Onlar arkada--"

Silah sesleri duyuluyor ve ekrana baktığımda dördünün de çok geç döndüğünü görüyorum. Silahları havadaydı, nişan almışlardı ama vücutları yere düşmeden önce bir şey yapamayacak kadar yavaşlardı.

Gece havası sessizdir.

Ayrılmış otuz dakikadan fazla olmadı, ama Aria hakkında tek bir kelime duymayalı ne kadar zaman geçtiğini fark etmek içimde yavaş bir dalga gibi sallanan bir dehşet titremesine yol açıyor.

"Hâlâ iki kişi var," diye hatırlatıyor Jase ve onu takip etmem için kolumdan çekiyor.

Talvery'nin adamlarından sadece ikisi kaldı. Ama ne o ne de Nikolai onların arasındaydı.

Bu düşünce bana Aria'yı hatırlattı, onları öldürürsem beni asla affetmeyeceğini itiraf ederken yatakta ağlıyordu. İkisinin de bu gece başka erkeklerin elinde ölmesi ne kadar kolay olurdu.

Pişmanlığımı yutkularak telefonumu kontrol ediyorum ve Cason'ın güvende olduklarına dair mesajını görüyorum. Sadece on dakika önce göndermiş. *Kız güvende.* Ve şu anda, hâlâ benim elimde. Önemli olan tek şey bu.

O mesajı okuyana kadar nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim, ardından Daniel'dan gelen ve güvenli eve varmak üzere olduğunu söyleyen bir mesaj geldi.

Doğrudan onlara git, ona mesaj at ve ekle, "Bitti. Sadece gönderilecek bir mesaj kaldı.

Jase omzumun üzerinden bakıyor ve "gönderilecek mesaj" diye mırıldanırken dudağı seğiriyor ve sonra kurşun delikleriyle yara bere içindeki arka kapıyı tekmeliyor. Diz çökmüş iki adam ve arkalarında bir sıra adamım beliriyor.

"İSİMLERİNİZ NEDİR?" Bir zamanlar eğlence için kullanılmış gibi görünen küçük odada sesim gürüyor. Sol arka köşede kırık bir kitaplık duruyor, masa oyunları yere saçılmış ve tam karşıdaki projektör ekranı küçük deliklerle dolu.

Bu bloktaki ve sonraki bloklardaki neredeyse tüm evler aynı bunun gibi olacak. İnsanlar iki gün önce, hangi yöntem daha etkili olduysa, rüşvet verilerek ya da tehdit edilerek buradan çıkarıldı.

Jase iki adamdan birinin önünde çömeliyor ve "Yerinde olsam kardeşime cevap verirdim" diyor. Arkasındaki adam, yani tutsağımıza silah doğrultan adam sert bir kahkaha atıyor ve yanındaki adam da onu takip ediyor.

"Siktir git," diyor yaşlı adam. Dizlerinin üzerinde ve öyle eğilmiş ki karnı daha da büyük görünüyor. Kırklı yaşlarında olmalı ve Jase'in ayaklarına tükürürken yüzündeki kırıksıklıklar daha da belirginleşiyor. Ellerini önüne uzatmadan neredeyse devriliyor; tıpkı sağındaki arkadaşı gibi elleri arkadan kelepçeli.

Jase ayağa kalkıp sıradaki adama doğru ilerliyor, ama bunu yaptığında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve damarlarıma hastalıklı bir his yayılıyor. "Bu kapüşonluyu nereden buldun?" diye soruyorum ve ona yaklaşıyorum, yakasından tutup yüzüne bakmak için yukarı çekecek kadar yaklaşıyorum.

Daha genç, boncuk gözlü ve ince dudaklı. Hiçbir şey söylemiyor ama dudaklarında sanki benim bilmediğim bir sırrı biliyormuş gibi bir gülümseme var.

"Sen," sesim sert çıkıyor, siyah kapüşonlu pislği yere bırakıp sertçe yere düşmesine izin veriyorum. Bir kahkaha atıyor ve ben yaşlı adamın gömleğini tutup diğer elimle kafasının arkasını yumrukluyorum.

"Adı ne?" diye soruyorum ve yaşlı adamı sarsıyorum, cevap vermediğinde boğazımı yırtan bir çığlık atarak kendimi tekrarlıyorum. "Onun adı ne!"

"Kahretsin, bilmiyorum!" Ciğerlerim havayla dolup taşarak ağır ağır nefes alırken, yaşlı adam delirmişim gibi bana bakıyor.

"Bu Talvery," yaşlı adamı bırakıp kapüşonlu olana, gözleri siyah bir kuyudan başka bir şey olmayan adama doğru ilerliyorum.

Kalbimin hızla çarptığını hissederek önünde çömelirken, "Bu işe alındı," diye konuşuyorum.

"Talvery'nin kimseyi işe almasına gerek yok." Yaşlı adam, celladı mermiyi ateşleyene ve klik sesi onu susturana kadar konuşur.

"Bunu nereden buldun?" Arkasında duran adama soruyorum. Yukarı baktığımda Logan olduğunu görüyorum.

Önce soluna, sonra sağına bakıyor ve cevap vermekte kekeliyor. "Logan," diye yavaşça ayağa kalkıyorum, "Bu nereden geldi?"

"Çizginin içindeydi, hedefe ateş ediyordu, efendim," diye konuşuyor başka bir adam. "Hedefe mi?" Kalbim küt küt atıyor ama kendime Daniel'ın orada olması gerektiğini hatırlatıyorum. "Güvenli ev," diye açıklıyor asker.

Siyah kapüşonlu, zar zor dizlerinin üzerinde duran adam "Ortağım içeri girdi ve benim başladığım işi bitirdi" derken içimden soğuk bir uyuşukluk geçiyor.

Çoktan telefonuna sarılmış olan kardeşime dönüyorum. "Daniel nerede?" Göğsüm hava almak için kabarıırken ona soruyorum. Silahı daha sert sıkıyorum ve herif bana güldüğünde, iliklerime kadar ürperten ve odayı dolduran derin bir kahkaha attığında, silahı suratına doğru savuruyorum ve elimi parçaladığını hissediyorum.

"Güvenli evde siyah kapüşonlu bir adamın öldüğü doğrulandı." Jase'in yanıtı korkumu yatıştırıyor ve öfkemi dindiriyor.

"Öldü mü?" İçim rahatlarırken Jase'den bana tekrar söylemesini istiyorum. "Addison onu Aria'nın vurduğunu söyledi."

"Beni şaşırtmayı asla başaramıyorum." İçim gururla dolduğu kadar öfkeyle de doluyor. Ona yaklaştıkları için öfke. Ötücü kuşuma. Ona zarar verecek kadar yaklaştılar. Yumruklarım sıkıca kenetleniyor, parmak eklemlerimin üzerindeki ince deri yayılıyor, yavaşça derin nefes alıyorum ve kırmızıdan başka bir şey görmüyorum.

"Daniel güney tarafına geldi, orada daha az hareket vardı ve şu anda Addison'la birlikte."

Jase'in sözlerini duyuyorum, duyduğumu biliyorum ama fark etmiyorum.

Önümde diz çökmüş hastalıklı gülümsemesiyle duran bu adam, ona zarar vermek için komplo kurdu. Addison ve Aria'nın yaralanmaktan ya da daha kötüsünden nasıl kıl payı kurtulduklarını düşündükçe midem bulanıyor.

Çenesine inen ilk yumruğun benden geldiğini fark etmedim bile. Parmak eklemlerimdeki derinin yarılması koluma bir acı gönderirken bile. Tekrar ve tekrar, yüzüne yumruklar indiriyorum, odayı dolduran sağır edici sessizlikte kemik çatırtılarını dinliyorum.

Tek duyabildiğim hızla akan kanımın nabızı. Bir de onu yakasından tutup sırt üstü çevirerek üzerine çömeldiğimde yere kan tüküren adamın sesi. Elleri arkasından kelepçeliyken sırtı kavisli ve yan tarafına dönmeye çalışıyor, sıkıyor ve kısılmış gözlerinin arasından bana hançer gibi bakıyor.

"SENİ KİM TUTTU?" Soruyu sertçe soruyorum ve bir saniye geçiyor, sonra bir saniye daha. Burnundan bir nefes çekti ve dudaklarının köşeleri asimetrik bir sırtışıla kalktı, dişlerinin etrafında kıpkırmızı bir kan halkası belirdi.

Sağ elimin parmakları boğazını sıkarak onu yere düşürüyor ve yumruğumu tekrar yüzüne indirirken kanının avuçlarımın altına hücum ettiğini hissediyorum. Gözü şişti ve ona tekrar yumruk attığımda burnunun çatladığını duyuyorum ve gözlerinin etrafından sızan kanın gözlerini, irislerinin derinliği kadar olmasa da, siyah yaptığını izliyorum.

"Adamlarımı nasıl geçtin?" Yüzümü ona yaklaştırarak soruyu haykırıyorum. Kelimeler boğazımı yırtıyor, gittikçe gıcırıyor ve yakıcı bir acı bırakıyor. Tek görebildiğim siyah kapüşonlu adamlarla çevrili Aria ve o daha cevap veremedi kafamı onunkine çarpıyorum, çarpmanın etkisiyle birbirine çarpan kırık kemiklerinin mide bulandırıcı çıtırtısını duyuyorum.

Onu serbest bırakmak, ayağa kalkıp etraftan dolaşmak, yerdeki adama bakmak ve Aria'nın tıpkı onun gibi bir başkasının başında durduğunu hayal etmek zorundayım.

Çok yaklaştılar. Çok yaklaştılar.

"Bu... bu soruya cevap vermeyi çok isterim." Kelimeleri zar zor seçebiliyorum, çok alçak sesle söylenmişler. Kan öksürüyor ama sonra başını yere koyup tavana bakıyor. Adam sallanıyor, zorlukla tutarlı, ama gülümseme hala dudaklarında kalmak istiyor. Gözlerini yavaşça kırıştırdıkça, bilinci kayboluyor.

Alt dudağımı yalayarak nefesimi sabitledim ve ona yaklaşmak için eğildim.

kafasının arkasına. Saçlarını çekiştirirken kafatasını kavıyorum ve bana bakması için onu zorluyorum.

"Anlat bana," diyorum ciddiyetle ve gözleri bir şeyle parlıyor. Lezzetli bir memnuniyet ifadesi. Ona ne kadar çok şey gösterdiğimi ancak o zaman fark ediyorum. Herkese ne kadar çok şey gösterdiğimi.

Aria benim her şeyim. Beni bir deliye çevirecek irade sadece onda var.

"Söyle bana," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından ve kaslarımın tekrar ona saldırmaya hazır bir şekilde kasıldığını hissediyorum ama bu sefer hızlıca cevap veriyor.

"HER ÇIKIŞ BİR GİRİŞTİR."

Gözlerim onunkileri arıyor, sözlerinin anlamını kavramaya çalışıyorum. "Bunun için zamanım yok-" "Senin küçük yeraltı kaçış yolun... o bizim giriş yolumuzdu. Benim işim kolaydı, dışarı çıkmak ve ortağım işini yapabilsin diye kargaşaya neden olmak istemedim." Söylenmemiş soruma cevap veriyor ve sakinleşiyor gibi görünüyor, bu yüzden saçlarını daha sıkı tutuyorum, ona bir an bile rahat vermiyorum.

"Peki işi neydi?"

Kalbim daha hızlı atıyor, Addison'ı istediklerini biliyorum ama Aria'nın nerede durduğundan emin değilim. "Bilmek istemez miydin," diye mırıldanıyor nefesinin altından, gözleri arkaya kayarken

Kafatası. Şerefsizi sarsarak uyandırıyorum ve soğuk bakışlarına bakıyorum.

"Söyle bana." Emrim alçak sesle ve acımasızca geliyor, yaşamı elinden kayıp giderken yüzüm ona yaklaşıyor.

"Sana bir şey söyleyeyim. Bir ay önce sadece bir kızdı, ama sonra ikiye çıkardı."

Piçler! Boğazım düğümleniyor ve olduğum yerde kalmak için mücadele ediyorum, kaslarım ona gitmek için yanıyor. Aria'ya ve herkesi ondan sonsuza dek uzak tutmak için. Hiç kimse ona ulaşamayacak. Asla ulaşamayacak!

"Kim yaptı?" Soruyu nasıl sorabildiğimi ya da cevabını beklerken nasıl hareketsiz kalabildiğimi bilmiyorum.

"Sana söylemeden önce öleceğim," diye cevap veriyor ama sonra başı geriye düşüyor. Ölümüne çoktan yaklaşmış. Yakın ama henüz tam olarak değil.

"Logan," diyorum ve sesimi yükseltiyorum ama elimdeki adamdan başka bir yere bakmıyorum. Yakında ölmüş olacak.

"Efendim?" diye soruyor tereddütle sağımda bir yerden. Yaklaşırken ayaklarının yere süründüğünü duyabiliyorum. "Pirinç muşta mı?" Ona soruyorum ve ardından hareket eden diğer adamların sesi duyuluyor.

"Biri," diyorum kurbanımın buz gibi bakışlarına dik dik bakarken, "bana muşta versin."

"Carter!" Jase adımı haykırıyor ve dikkatimi başka yöne çekiyor. Üzerime sıçrayan kanın sıcaklığı

ön kolum ve adam elimde öksürüyor.

"Ne?" Soruma dudak büktü, bunu bölmeye cüret ettiği için sinirliydi. "Aria'nın peşinden geldi!" Öyle yüksek sesle bağıriyorum ki, Jase'e bakarken onun adı duvarlarda yankılanıyor.

Göğsüm yükselip alçalıyor, nefesim düzensiz ve daha hızlı geliyor.

"Carter," Jase'in sesi alçak ama aynı anda elimdeki adamın konuşma sesi de ona eşlik ediyor.

"Onları almak için sabırsızlanıyordum," diye mırıldanıyor nefesinin altından.

"Carter!" Yumruğumu çenesine indirdiğimde kardeşim bana bağıriyor ve çenesinin yerinden çıkarken çıkardığı çatırtıyı duyuyorum. Yüzünden sarkıyor ve bu manzara beni ona olan öfkemi daha da körüklüyor.

Omuzlarım gergin, göt deliği öne doğru düşerken ve Jase tekrar adımı haykırırken daha fazla

serbest bırakılmaya ihtiyaç duyuyorum. "Carter!"

Jase'i kendimden uzaklaştırırken, Aria'mı tehdit etmeye cüret eden adama değil de ona bakmayı reddederek, "Onunla işim bitmedi," diyorum. Adam omzunun üzerinde sallanıyor, yüzü deforme olmuş ve kan içinde. Boğulmamak için öne doğru yuvarlanmak zorunda kalıyor ya da öksürmeye çalışırken kendi kanında boğuluyor ama hareketleri zayıf ve yavaş. Çok yakın. Çok yakın. Gerçek acının ne olduğunu görmesi için yaşamasını istiyorum.

Çevreme metal bir blok yerleştirilirken Logan'ın sesi duyuldu: "Efendim," dedi. Hiç şimdiki kadar sadistçe gülümsememiştım.

"Onu öldürerek bir iyilik yapayım mı?" Önünde çömelip sağ elimin başparmağını sol elimin parmak boğumlarını örten pirincin üzerinden geçirirken kimseye özel bir şey sormuyorum.

"Carter!" Bana doğru uzanan kardeşime bakarken bakışlarım daralıyor, onu dinlemem için yalvaran bir bakışla elini uzatıyor.

Elini tutmuyorum ama yüz ifadesine bakıyorum. Endişeli, gözleri bir kayıp ve umutsuzluk çukuru. Vücudumdaki tüm sıcaklık aniden buzla kaplanmış gibi hissediyorum. Sahip olduğum son nefesle ona "Ne?" diye sorarken içimden bir ürperti geçiyor.

Hâlâ zar zor hayatta olan adamın ayaklarının dibinde çıkardığı acı dolu iniltiyi zar zor fark ediyorum.

"Aria ne olacak?" Jase çaresiz bir bakışla bana soruyor ve sonunda odadaki diğer adamları duyuyorum. Savaş bitmedi ve burası da artık güvenli değil.

"Onu eve götürüyorum." Ona verebileceğim tek cevabı verdim. Ne istediği önemli değil; bir adam ona ulaşmış ve bu kabul edilemez. Lanet olsun! Evin vurulduğunu hatırladığımda dişlerimi sıkıp muştayı yırtık projektör perdesine fırlatıyorum.

Vücudum titriyor, onu koruma ihtiyacıyla titriyor ama seçeneklerim sınırlı. *Onu koruyacağım.* Bu düşünce beni rahatlatıyor. O benim ve kimse ona zarar veremeyecek. Bir daha kimsenin ona yaklaşmasına izin vermeyeceğim.

"Nereye gidersem gideyim onu da götüreceğim." Ona cevabımı daha fazla tartışmaya yer bırakmayacak bir tonda veriyorum, her düşüncemi yiyip bitiren şeyin acısını gizliyorum ama bu yüzündeki ifadeyi değiştirmiyor. İfadesindeki korkunun bir zerresini bile yok etmiyor.

"Nerede o?" Jase soruyor ve nabzım yavaşlıyor, adrenalın bu gece Aria'yla birlikte olma düşüncesiyle beni terk ediyor. Yarın benden nefret etse bile.

"Daniel onu aldı." Ona baktığımda kaşlarımın çatıldığını hissediyorum ve her şey yavaşlıyor. Yavaşlıyor ve etrafımızdaki dünya soluk, bulanık bir görüntüye dönüşüyor. Kalbim bir kez atıyor. Az önce Daniel'la konuşuyordu. Kalbim tekrar atıyor. Jase gözle görülür bir şekilde yutkunmaktan başka bir şey yapmadığında ve zaten sessiz olan oda tamamen sessizleştiğinde "O elinde," diye tekrarlıyorum.

"Hayır, yok." Kırmızıdan başka bir şey görmüyorum ve Jase bana "Aria gitti" dediğinde her şey beyaz bir gürültüye dönüşüyor.

Devam edecek...

Carter ve Aria'nın hikâyesi [SONSUZ](#)'da sona eriyor. Sürükleyici hikayelerinin sonunu kaçırmayın, [hemen sipariş](#) verin!

Daniel ve Addison'ın hikayesini okumadınız mı? Onların yürek burkan hikayesi [Possessive](#)'i kaçırmak istemezsiniz. Bir ön bakış için okumaya devam edin.

Özel çekilişler, ücretsiz kitaplar ve yeni yayın uyarıları alacağınız [e-posta listeme kaydolmak için buraya](#) TIKLAYIN!

* * *

Satışlarımdan ilk siz haberdar olmak için beni [BookBub](#)'da TAKİP EDİN!

METİN UYARILARI: WILLOW yazıp 797979'a gönderin

VE EĞER Facebook'taysanız, özel güncellemeler ve bolca eğlence için okuyucu grubum [Willow Winters' Wildflowers](#)'a katılın!

USA Today Bestseller kitabım [Forget Me Not](#)'un önizlemesi için en sonunda OKUMAYA DEVAM EDİN. Ya da [buraya tıklayarak](#) ön bölümü ÜCRETSİZ olarak okumaya başlayabilirsiniz!

En çok satan serim *Valetti Suç Ailesi Serisi*'ni seveceğinizi biliyorum. Serinin ilk kitabı *Kirli Dom'u* [indirmek şu anda](#) ÜCRETSİZ!